

Kể chuyện theo tranh

Con Rồng cháu Tiên

** Lời kể tranh 1*

Ngày xưa, chàng trai Lạc Long Quân nổi rồng, có sức khoẻ phi thường lại có nhiều phép lạ. Chàng đã tiêu diệt nhiều yêu tinh, thủy quái, dạy dân trồng trọt, đánh cá, nuôi tằm dệt vải. Chàng đã kết duyên với nàng Âu Cơ thuộc dòng dõi tiên, xinh đẹp tuyệt trần. Hai người sống ở cung điện Long Trang. Về sau, Âu Cơ sinh được cái bọc có trăm trứng, nở thành trăm người con tuần tú, xinh đẹp lạ thường.

** Lời kể tranh 2*

Ít lâu sau, Lạc Long Quân nói với Âu Cơ: "Ta là nổi rồng, vốn ở biển, nàng là dòng dõi tiên ở vùng non cao. Nàng ở lại cùng các con, còn ta phải trở về biển. Lúc nào có đại sự, nàng hãy gọi ta...". Thế là Lạc Long Quân hoá thành rồng, bay về vùng đảo xa nơi biển cả.

** Lời kể tranh 3*

Đến con ngày một khôn lớn. Một hôm, Âu Cơ cất tiếng gọi, tức thì Lạc Long Quân bay về. Hai người bàn nhau đưa các con đi trấn giữ các nơi. Lạc Long Quân đưa năm mươi người con đi về vùng nước thẳm. Âu Cơ đưa năm mươi người con lên non cao. Vợ chồng hẹn với nhau rằng, lúc nào có nguy biến thì báo cho nhau biết, để giúp đỡ nhau.

** Lời kể tranh 4*

Người con cả theo Âu Cơ được tôn lên làm vua, gọi là Hùng Vương, đóng đô ở Phong Châu, là vị vua đầu tiên của nước ta. Vì sự tích cái bọc trứng của Âu Cơ mà người Việt Nam gọi nhau là đồng bào, rất tự hào mình là con Rồng cháu Tiên.

Bài 2

Kể chuyện theo tranh **Bông hoa cúc trắng**

** Lời kể tranh 1*

Ngày xưa ngày xưa, có hai mẹ con cô bé nghèo sống trong một túp lều. Một lần, mẹ bị ốm, không có tiền mua thuốc. Cô bé hết lòng chăm sóc thương yêu mẹ. Bệnh tình mẹ ngày một trầm trọng khiến cô bé vô cùng lo âu, thức trắng đêm. Rồi cô bé lặn lội đi mời thầy thuốc về chữa bệnh cho mẹ.

phép chào cụ già. Cụ hỏi: "Trời lạnh, cháu đi đâu một mình vậy?". Cô bé kể chuyện mẹ bị ốm nặng, cô đi mời thầy thuốc về chữa bệnh cho mẹ. Cụ già nhận mình là thầy thuốc và bảo cô bé dẫn cụ về nhà. Thăm bệnh xong, cụ bảo cô bé:

- Cháu hãy đi đến gốc đa đầu rừng, hái một bông hoa trắng thật đẹp đem về để ta làm thuốc chữa cho mẹ cháu. Cháu hãy đi nhanh lên!

** Lời kể tranh 3*

Cô bé vội đi. Trời lạnh thấu xương. Đến cạnh gốc đa đầu rừng, cô bé hái được một bông hoa trắng rất đẹp. Cầm bông hoa trên tay, bỗng cô nghe tiếng thì thầm của ai đó:

- Mỗi cánh hoa sẽ giúp cho mẹ cháu sống thêm một ngày.

Nước mắt cô bé ứa ra. Cô đếm đi đếm lại mãi. Bông hoa chỉ có hai mươi cánh. Cô muốn mẹ sống được thêm nhiều ngày nên cô đã xé mỗi cánh hoa thành nhiều sợi. Lại thay, bông hoa trắng có hàng nghìn cánh li ti. Cô bé vui sướng chạy như bay về nhà.

** Lời kể tranh 4*

Về đến nhà, cô bé kính cẩn dâng bông hoa trắng cho cụ già. Mẹ cô đã khỏi bệnh. Cụ già nói với cô bé:

- Mẹ cháu khỏi bệnh là nhờ vào tấm lòng hiếu thảo của cháu đấy.

Từ đó trở đi, cứ đến mùa thu, những bông hoa trắng tinh có trăm nghìn cánh nhỏ li ti lại đua nhau nở. Đó là những bông hoa cúc trắng tượng trưng cho lòng hiếu thảo của người con.

Bài 3

Kể chuyện theo tranh

Trí khôn

** Lời kể tranh 1*

Một hôm, Hồ ra bìa rừng dạo chơi. Nó vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy một người nông dân bé nhỏ đang cày ruộng. Con Trâu to lớn, béo mập kéo cày đi trước. Lâu lâu, Trâu lại bị người nông dân quất roi vào mông, giục Trâu kéo nhanh lên.

** Lời kể tranh 2*

Hồ lân la đến gần Trâu, cất tiếng hỏi:

- Này anh Trâu, sao anh to lớn thế kia lại phải kéo cày cho người? Anh cứ để cho người nhỏ bé thế kia điều khiển à?

Trâu hiền lành đáp:

- Người nhỏ bé nhưng lại có trí khôn.

- Trí khôn là gì?

- Anh đến hỏi người thì sẽ rõ.

** Lời kể tranh 3*

Hồ mon men đến gặp người nông dân, hồn nhiên cất tiếng hỏi:

- Này bác, bác cho tôi xem cái trí khôn của bác được không?

Bác nông dân suy nghĩ một lát rồi cười và nói với Hồ:

- Trí khôn tôi để ở nhà mất rồi!

Hồ nài nỉ:

- Bác vui lòng về nhà lấy cái trí khôn đem ra đây cho tôi xem có được không?

Bác nông dân có vẻ do dự, toan đi về nhưng ra về thật thà nói:

- Tôi về nhà... nhờ anh ăn mất Trâu của tôi thì sao? Hay là thế này... anh để tôi trói tạm anh vào gốc cây, để tôi được yên tâm về nhà lấy cái trí khôn ra đây cho anh xem.

Hồ vui lòng để bác nông dân trói lại.

** Lời kể tranh 4*

Trói chặt Hồ bằng dây thừng, người nông dân lấy bắp cày đánh Hồ. Bác vừa đánh, vừa nói to: "Trí khôn của tao đây! Trí khôn của tao đây!".

Hồ quần quai, kêu rống lên. Trâu nhe hai hàm răng, cười ngật nghẻo.

Người nông dân lại lấy rạ chất quanh người Hồ mà đốt. Lửa cháy bùng bùng, Hồ quần quai. Bộ lông vàng của Hồ bị cháy loang lổ. Lửa cháy làm đứt dây thừng. Hồ chạy tháo thân vào rừng. Trâu nhe răng cười, bị ngã, hàm răng trên bập vào đá gãy hết.

Từ đó trở đi, lông Hồ thì vẫn vẹn, còn Trâu thì chỉ còn lại một hàm răng dưới như ngày nay.

Kể chuyện theo tranh

Cô bé trùm khăn đỏ

** Lời kể tranh 1*

Ngày xưa ngày xưa, có một cô bé lúc làm gì cũng trùm khăn đỏ, đi đâu cũng trùm khăn đỏ, nên người ta gọi cô là Khăn Đỏ. Một lần, bà của cô bé bị ốm, mẹ làm bánh rồi bảo Khăn Đỏ đem bánh sang biểu bà. Trước lúc cô bé ra đi, mẹ dặn đi dặn lại:

- Con nhớ đi thẳng đến nhà bà, đừng có la cà dọc đường mà nguy hiểm đấy.

** Lời kể tranh 2*

Khăn Đỏ cầm củi đi. Trên đường, cô bé bỗng gặp một con Sói tinh ranh rất to. Nó giả bộ hiền lành, ân cần lần la hỏi chuyện cô bé đi đâu và mang gì nặng thế. Cô bé thật thà kể lại việc bà bị ốm, cô mang bánh biểu bà. Sói muốn ăn thịt cả hai bà cháu, nó bèn lừa Khăn Đỏ:

- Trong rừng có nhiều cảnh đẹp: suối chảy róc rách, chim hót líu lo, hoa thơm tuyệt đẹp,... Cô nên dạo chơi một lúc rồi hãy đi...

Khăn Đỏ tưởng thật, cô đi vào rừng hái hoa, bắt bướm, ngắm cảnh...

** Lời kể tranh 3*

Trong lúc Khăn Đỏ vào rừng dạo chơi,... thì lão Sói vội chạy đến nhà bà cô bé. Nó há mồm nuốt chửng bà vào bụng. Nó vợ lấy quần áo, mũ khăn của bà khoác lên người. Nó trèo lên giường, lấy gối kê đầu, lấy chân đắp, lấy khăn bịt đầu,... và nằm như bà đang ngủ.

Khăn Đỏ hái hoa, bắt bướm một lúc, bỗng chợt nhớ đến bà và những điều mẹ dặn, cô vội vàng đi đến nhà bà. Thấy người trùm khăn nằm ngủ trên giường có vẻ là lạ, Khăn Đỏ cất tiếng hỏi:

- Bà ơi, sao hôm nay tại bà to thế?

- Tại bà to để bà nghe lời cháu nói rõ hơn.

- Bà ơi, sao hôm nay tay bà to và dài thế?

- Tay bà to và dài để ôm cháu được chặt hơn.

- Bà ơi, sao hôm nay mồm bà to thế?

- Mồm bà to để ăn cháu được dễ hơn.

Khăn Đỏ chợt dạ. Cô bé hoảng sợ toan bỏ chạy, nhưng lão Sói xảo quyệt và độc ác nhảy chồm tới, há to mồm đẩy những răng nhọn hoắt, nuốt chửng Khăn Đỏ. Nuốt xong, nó chép miệng nói: "Thịt con bé này thơm và mềm hơn thịt bà nó". Lão

Sói lại leo lên giường đắp chăn nằm ngủ, ngáy vang. Cái bụng no kénh phập phồng to tướng.

** Lời kể tranh 4*

Non trưa hôm ấy, một bác thợ săn đi qua nhà bà. Nghe thấy mùi lạ và tiếng ngáy to, bác đi vào. Bác ngạc nhiên thấy một con sói bụng to kénh đang nằm ngủ say. Bác chợt hiểu ra sự tình. Bác lấy dây trói chặt bốn chân lão Sói lại. Lão Sói giẫy giụa kêu lên xin được tha. Bác thợ săn lấy dao sắc và nhọn rạch bụng Sói. Thế là cả hai bà cháu Khăn Đỏ được cứu thoát.

Hai bà cháu hết lời cảm ơn bác thợ săn.

Kể chuyện theo tranh

Rùa và Thỏ

**** Lời kể tranh 1***

Một buổi sáng mùa thu trong xanh, gió mát. Dọc bờ sông, một chú Rùa đang mài miết tập chạy. Một chú Thỏ đang nhón nhөр chơi, chợt nhìn thấy Rùa, Thỏ mỉm cười, nói với Rùa bằng giọng mũi:

- Ồi chào! Chậm như Rùa mà cũng đòi tập chạy à?

**** Lời kể tranh 2***

Ngước mắt nhìn Thỏ, Rùa nhẹ nhàng đáp:

- Anh đừng coi thường và chế giễu tôi. Anh thử chạy thi với tôi xem ai chạy nhanh hơn nào?

Thỏ cười, nhìn Rùa bằng nửa con mắt, rồi nói:

- Chà! Chà! Chú vác trên lưng một cái mai nặng thế kia, đi thì như bò... mà cũng dám thách ta chạy thi cơ à? Ta chấp chú một nửa đường đó. Chú sẽ biết tài ta!

**** Lời kể tranh 3***

Thế là cuộc chạy thi bắt đầu. Rùa cố sức chạy thật nhanh. Thỏ nhìn Rùa chạy, vừa mỉm cười, vừa nghĩ: "Cứ để cho chú ta chạy gần tới đích, thì ta chạy cũng thừa sức thắng cuộc". Thế rồi, Thỏ cứ nhón nhөр chơi, nhìn trời, ngắm mây, nghe gió thổi, nhấ

(g nước...

** Lời kể tranh 4*

Mải mê chơi, Thỏ nghĩ mình sẽ thừa sức thắng. Nhưng chợt nhìn lên, Thỏ thấy Rùa đã về gần tới đích. Lúc bấy giờ, Thỏ mới cuống lên, vọt chân lên cổ mà chạy. Nhưng Rùa đã về tới đích trước mất rồi!

Ý nghĩa truyện Rùa và Thỏ

Truyện "Rùa và Thỏ" nêu lên một số bài học sâu sắc: khuyên mọi người phải kiên trì, bền bỉ và khiêm tốn; không được kiêu căng, tự phụ cho mình là tài giỏi nhất, coi thường thiên hạ.

** Bài đọc thêm*

THỎ VÀ RUA

La-phông-ten (1621 - 1695)

*Chạy ích chi? Cốt đi đúng lúc
Truyện Thỏ Rùa ngầm thực rõ thay!
Rùa rằng: "Ta đánh cuộc này:
Đích kia chạy đến, anh tày tôi chăng?"
"Chị điên chắc! Nghĩ xằng mơ hão
Chạy hơn tu? Tầy nào đi thôi!"
Khăng khăng Rùa cứ giữ lời:
"- Điên hay không, tôi vẫn chơi cuộc này!"
Họ vào cuộc theo ý Rùa thách,
Giải hai bên cạnh đích cùng bày
Hỏi chi vật nọ món này?
Lại cần chi biết ai đây trọng tài!
Thỏ chỉ việc nhảy vài bốn cái
(Cái nhảy khi suýt phải sa cơ
Nhảy làm bảy chỗ ngắn ngo
Ruột theo mà chẳng bao giờ đến chân).
Váng! Thỏ đã giờ ăn giờ ngủ.
Giờ vĩnh tuai nghe gió đông tây,
Mặc cho cái ả Rùa này
Như ông quan cụ, khoan thai lẽ mình
Rùa rời gót, tận tình tận lực
Í ạch lẽ từng bước... cố mau
Hẹn mình, Thỏ định chạy sau,
Khởi hành cùng lúc hơn nhau quá thường.
Thỏ nghĩ bụng: "Không bươn bả vội*

Càng phát phơ càng nổi tài ba!"
Thỏ gặm cỏ, Thỏ lê la,
Thỏ nằm Thỏ nghỉ... nhón như đủ trò.
Nhón như chẳng buồn lo tranh cuộc,
Cuối cùng... khi Thỏ ngược nhìn lên:
Đích kia Rùa đã kể bên,
Thỏ tu vọt phóng như tên bay vũ.
Nhưng bay nhảy quá ư vô ích
Chị Rùa ta tới đích nhanh thay!
Rùa cười: "Tôi nói chẳng sai
Có ai ăn được cái tài chạy nhanh?
Tôi thì thắng còn anh thì bại
Nếu anh bẻ một cái mai vào
Thì còn í ạch đến đâu?"

(Huỳnh Lý - Nguyễn Đình dịch)

Bài 6

Kể chuyện theo tranh

Sư Tử và Chuột Nhắt

** Lời kể tranh 1*

Một hôm, Chuột Nhắt bị Sư Tử bắt sống. Chuột Nhắt van lạy Sư Tử tha cho nó!

- Xin ngài nhón tay làm phúc, tha cho tôi. Tôi bé nhỏ thế này, ngài ăn chẳng bổ dính răng.

Suy nghĩ một lát, Sư Tử mỉm cười, rồi tha Chuột Nhắt.

** Lời kể tranh 2*

Sau khi được tha, Chuột Nhắt hết lời cảm ơn Sư Tử. Nó hứa:

- Thưa ngài, có ngày tôi sẽ đến ơn đáp nghĩa cho ngài.

Sư Tử phì cười, nói:

- Chú bé tí tẹo thế mà cũng cứu được chúa sơn lâm à?

** Lời kể tranh 3*

Ít lâu sau, Sư Tử bị sập bẫy. Nó găm gào, vùng vẫy mãi nhưng vẫn không sao thoát được. Nó đành nằm im, nước mắt chảy ra, chờ chết. Chuột Nhắt đi qua, bỗng nhìn thấy ân nhân của mình. Nó vội chạy về gọi cả nhà ra cắn tung các mắt lưới.

** Lời kể tranh 4*

Chỉ trong nháy mắt, các mắt lưới bị họ hàng Chuột Nhắt cắn đứt hết. Thế là Sư Tử được cứu thoát.

Ý nghĩa câu chuyện

Sư Tử và Chuột Nhắt là một truyện ngụ ngôn lí thú. Câu chuyện dạy mọi người bài học về lòng biết ơn và sự đền ơn đáp nghĩa ở đời.

Kể chuyện theo tranh

Niềm vui bất ngờ

** Lời kể tranh 1*

Một buổi sáng, cô giáo dẫn các em học sinh mẫu giáo đi qua Phủ Chủ tịch. Các em reo lên:

- A! Nhà Bác Hồ!

Các em ríu rít xin cô giáo cho vào thăm Bác Hồ. Cô giáo vừa vui vừa lúng túng trước lời đề nghị của các em nhỏ.

** Lời kể tranh 2*

Vừa đúng lúc ấy, cánh cổng Phủ Chủ tịch mở. Một chú cán bộ chạy ra vốn vẫy mời cô giáo và các em học sinh vào thăm nhà Bác. Chợt trông thấy Bác Hồ xuất hiện, các em sung sướng reo lên:

- A! Bác Hồ! Bác Hồ!

** Lời kể tranh 3*

Các cháu như đàn chim non chạy ùa đến quanh Bác. Bác Hồ vui vẻ, ân cần trò chuyện với các cháu. Bác hỏi:

- Các cháu có ngoan không?

- Thưa Bác có ạ!

- Bây giờ các cháu thích gì nào?

Các cháu đồng thanh nói:

- Chúng cháu thích vào thăm nhà Bác, thích vào thăm vườn của Bác, ao cá của Bác ạ!

Bác dắt tay hai cháu nhỏ nhất đi trước, các cháu lớn và cô giáo theo sau. Cặp mắt ngây thơ, hồn nhiên của các cháu học sinh sáng lên khi vào thăm nhà Bác, thăm ao cá, vườn hoa, thăm cây vú sữa miền Nam. Nhiều cháu cứ muốn nán lại xem nữa.

Bác vừa dẫn các cháu đi xem vừa nói chuyện với các cháu. Bác dặn các cháu phải ngoan ngoãn, thương yêu nhau, giữ gìn vệ sinh và biết nghe lời cô giáo dạy bảo.

** Lời kể tranh 4*

Lúc ra về, Bác lưu luyến vẫy tay chào các cháu. Các cháu cũng vẫy vẫy những bàn tay bé xiu chào Bác. Đi đã xa, các cháu còn ngoái cổ nhìn lại.

Kể chuyện theo tranh

Sói và Sóc

** Lời kể tranh 1*

Một hôm, Sóc đang chuyển cành vui chơi. Chẳng may bị hụt chân, Sóc rơi xuống trúng đầu một con Sói đang nằm ngủ dưới gốc cây.

** Lời kể tranh 2*

Sói giật mình tỉnh dậy. Nó chớp được Sóc. Nó vừa dụi mắt vừa cười và nói: "Thế là ta được miếng mồi ngon!". Sóc xin Sói tha cho mình.

** Lời kể tranh 3*

Nghe Sóc xin tha, Sói từ từ cười, nói:

- Muốn được tha à, hãy trả lời ta câu này: Tại sao, ta lúc nào cũng buồn bực, còn lũ Sóc nhà mày thì lúc nào cũng vui đùa nhảy nhót?

Sóc lễ phép nói:

- Thưa bác Sói, bác hãy thả tôi ra, tôi sẽ nói rõ điều bí mật đó cho bác rõ.

** Lời kể tranh 4*

Nghe Sóc nói, Sói thả Sóc ra. Sóc vội trèo tót lên ngọn cây cao, rồi nói vọng xuống:

- Bác Sói ơi, bác luôn buồn phiền, buồn bực vì quá độc ác. Làm điều độc ác thì lúc nào bụng dạ bác cũng uất hận, căm thù. Càng uất hận thì tim loài Sói mới sôi lên, mới đem lại những sự buồn phiền. Còn họ nhà Sóc chúng tôi thì tốt bụng, hiền lành, nên lúc nào cũng sống đẹp, sống vui. Tôi khuyên bác đừng làm điều độc ác nữa.

Sói quắc mắt nhìn Sóc.

Kể chuyện theo tranh

Đẻ con nghe lời mẹ

** Lời kể tranh 1*

Một hôm, trước khi đi tìm cỏ non, lá non, Đẻ mẹ gọi các con lại và căn dặn:

- Mẹ đi vắng, các con phải đóng chặt cửa. Ai gọi cửa, các con không được mở, kẻo nguy hiểm.

Đẻ mẹ chỉ đi một lát, rồi trở về cất tiếng gọi đàn con thơ: "Các con ngoan ngoan - Mau mở cửa ra - Mẹ đã về nhà - Cho các con bú...".

Bấy Đẻ con nhận ra tiếng mẹ, cùng reo lên, chạy ùa ra mở cửa đón mẹ về.

** Lời kể tranh 2*

Một con Sói tinh quái đứng rình và biết hết mọi chuyện. Chờ cho Đẻ mẹ ra khỏi nhà và đi xa, Sói đến cửa hát bài hát của Đẻ mẹ để gọi cửa.

** Lời kể tranh 3*

Bấy Đẻ con nhận ra giọng khàn khàn và mùi hôi của Sói nên không thèm trả lời, nhất định không mở cửa. Sói thất vọng, đành lúi đi mất.

** Lời kể tranh 4*

Đẻ mẹ mang về bao nhiêu cỏ non, lá non. Đẻ mẹ gõ cửa và hát bài hát quen thuộc. Bấy Đẻ con vui mừng nhận ra giọng mẹ, chạy ra mở cửa đón mẹ vào. Chúng kể lại chuyện con Sói đến, vừa gõ cửa, vừa hát... nhưng không lừa được. Đẻ mẹ cười, âu yếm nhìn đàn con thơ, khen các con ngoan, biết vâng lời mẹ.

Bài 10

Kể chuyện theo tranh

Cô chủ không biết quý tình bạn

** Lời kể tranh 1*

Ngày xưa có một cô bé nuôi một chú Gà Trống tuyệt đẹp. Cái đuôi cong dài, lông đỏ tía điểm đen rực rỡ. Cái mỏ đỏ thắm. Tiếng gà gáy vang động xóm thôn. Chú gà gáy gọi bình minh, đánh thức cô bé dậy. Thế mà khi cô bé thấy thích con Gà Mái nhà hàng xóm, cô liền đem đổi ngay Gà Trống để lấy Gà Mái đem về. Cô nghĩ Gà Mái có lợi hơn Gà Trống.

** Lời kể tranh 2*

Gà Mái ngày nào cũng đẻ một quả trứng hồng. Quả thì cô ăn, quả thì cô bán. Cô bé chăm sóc, chiều chuộng con Gà Mái lắm. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn, cô lại thấy thích con Vịt có bộ cánh biếc, kêu "cạc, cạc" của một gia đình nọ, cô bèn đem Gà Mái đổi lấy Vịt.

** Lời kể tranh 3*

Vịt vừa đẻ trứng, vừa dẫn cô ra sông bơi lội. Vịt kêu lên nghe rất dễ thương: "Cò ơi! Cò đừng bơi ra xa, nguy hiểm lắm!". Cô yêu quý con Vịt vô cùng! Nhưng một hôm, có người bạn đến chơi, dắt theo một con chó nhỏ rất xinh, rất khôn. Cô bé thích quá, đem Vịt đổi lấy Chó con.

** Lời kể tranh 4*

Cô bé đi đâu cũng ôm Chó con vào lòng. Cô cho nó nằm ngủ bên cạnh. Cô cho nó ăn thật ngon. Cô vuốt ve và thủ thỉ kể chuyện đổi Gà Trống lấy Gà Mái, đổi Gà Mái lấy Vịt, đổi Vịt lấy Chó con như thế nào... Chó con chợt hiểu ra lòng dạ cô chủ. Một đêm nọ, lừa cô chủ ngủ say, Chó con trốn đi và nhả lại: "Tôi không thể sống chung, không muốn kết bạn với một con người như cô chủ, vì cô không biết quý trọng tình bạn...".

Từ đó, cô bé sống cô đơn, không có bạn nào bên mình nữa.

Bài 11

Kể chuyện theo tranh

Hai tiếng kì lạ

** Lời kể tranh 1*

Pao-lích giận cả nhà. Cậu bỏ nhà ra công viên ngồi một mình. Trông cậu ta đỏ mặt tía tai rất buồn cười. Một cụ già đoán biết tâm trạng Pao-lích, bèn hỏi chuyện. Cậu ta được dịp cởi bỏ nỗi lòng: Chị gái có một nắm bút màu mà chẳng cho cậu một chiếc bút nào; anh trai đi bơi thuyền mà không cho cậu đi theo; bà thì đuổi cậu ra khỏi bếp chỉ vì một củ cà rốt. Cậu nói: "Thế có tức không chứ!".

Cụ già an ủi cậu, mách cho cậu hai tiếng kì lạ. Ghé tai Pao-lích, cụ vừa nói vừa cười và dặn: "Phải nhớ lấy!". Cụ lại nói: "Cháu chỉ dùng hai tiếng kì lạ đó thôi thì cháu sẽ thực hiện được điều mình mong muốn". Pao-lích hớn hở chạy vội về nhà để thử phép màu nhiệm của hai tiếng đó.

** Lời kể tranh 2*

Pao-lích về nhà. Chị cậu đang vẽ. Nhìn thấy cậu, chị vội vơ nắm bút màu lại. Pao-lích tươi cười nhìn chị và nhẹ nhàng nói:

- Chị vui lòng cho em xin một cái bút nào!

Chị ngạc nhiên nhìn cậu, rồi dè dặt nói:

- Em lấy đi!

Pao-lích chọn một cái bút màu đẹp nhất. Cậu vui sướng vô cùng.

** Lời kể tranh 3*

Pao-lích đi vào bếp. Cậu ôm lấy cổ bà, thỏ thẻ nói:

- Bánh ngon quá, bà ơi! Bà vui lòng cho cháu một mẫu bánh nhé!

Bà tươi cười nhìn Pao-lích rồi chọn cho cháu một chiếc bánh vàng nhất, ngon nhất.

** Lời kể tranh 4*

Đến bữa trưa, biết anh trai sắp đi bơi thuyền, Pao-lích khẽ nói với anh:

- Anh vui lòng cho em cùng đi với anh nhé!

Anh cậu chau mày lưỡng lự. Bà và chị gái xin hộ cậu. Pao-lích lại nói:

- Anh vui lòng nhé!

Anh trai nở nụ cười, rồi gật đầu.

Pao-lích thấy hai tiếng *vui lòng* thật kì lạ!

Bài 12

Kể chuyện theo tranh

Sự tích dưa hấu

** Lời kể tranh 1*

Ngày xưa, có một người tên là Mai An Tiêm. Chàng là con nuôi của vua Hùng thứ mười bảy. Mai An Tiêm được vua yêu mến, thường ban cho nhiều của ngon vật quý. Thói thường, các quan được một chút lộc vua thì nâng niu ca tụng; riêng An Tiêm thường bảo: "Của biếu là của lo, của cho là của nợ". Chuyện đến tai vua, vua giận lắm. Sau đó, Mai An Tiêm bị đày ra đảo hoang.

** Lời kể tranh 2*

Lương thực, vật dụng được phép mang theo chẳng có là bao! Khó khăn, thiếu thốn chồng chất. Mai An Tiêm và vợ đã chặt tre, cắt cỏ gianh dựng nhà, đào củ rừng, tìm rau dại để ăn; uốn cung vót tên bắn chim, câu cá làm thức ăn; tước vỏ cây lấy sợi dệt vải, may quần áo.

** Lời kể tranh 3*

Một hôm, Mai An Tiêm nhặt được miếng mồi do đồ do chim biển bỏ lại. Chàng nghĩ chim ăn được thì người cũng ăn được. Chàng đem những hạt màu đen

gieo xuống đất. Quả nhiên hạt nảy mầm. Chẳng bao lâu, giống cây lạ vươn lên xanh tốt, rồi ra hoa, kết trái. Vợ chồng mừng lắm khi thấy quả chín, đem bỏ ra thấy ruột màu đỏ tươi, hạt đen nhánh, nếm thử ngon ngọt lạ thường. Cả nhà ăn mãi không chán. Đó chính là giống dưa hấu ngày nay.

** Lời kể tranh 4*

An Tiêm lấy một số quả dưa to, khắc tên mình lên vỏ, thả xuống biển. Sóng biển đánh dạt một số quả dưa quý vào bãi biển. Có người thấy lạ, đem dưa tiến vua. Nhà vua biết An Tiêm cùng vợ con đang sống trên đảo hoang và đã trồng được thứ dưa quý. Vua cho thuyền ra đảo đón vợ chồng con cái Mai An Tiêm về đất liền. Tính ra đã mấy mùa dưa hấu trôi qua.

Bài 13

Kể lại một truyện cổ có nhiều ý nghĩa

Hổ và Báo

Hổ và Báo đều là học trò của Mèo. Hổ vẫn tự đắc về thuật bắt đuôi nhảy lên vỏ mỗi tài giỏi như thầy Mèo. Còn Báo lại coi thường Hổ không biết leo trèo giỏi như mình, miếng võ bí truyền mà Báo đã học được ở Mèo sư phụ. Hổ và Báo vẫn găm ghè nhau, coi thường nhau.

Một hôm, chúng cùng đuổi bắt được một con Thỏ. Báo túm được đuôi Thỏ. Hổ nắm được đuôi Thỏ. Thỏ bật vĩa kinh hồn, nghĩ rằng phen này mình sẽ đi đời nhà ma! Thỏ mê man bất tỉnh.

Hổ và Báo, cứ một tay giữ mỗi, còn tay kia giơ cao. Cả hai mắt long lên sáng quắc, cũi vĩa nhau. Rồi chúng xông vào nhau, vố xé nhau, con nào cũng máu me đầm đìa.

- Mồi này là của tao! - Báo nói.

- Con Thỏ này là mồi ngon của tao! Mi đừng có nhận xằng! - Hổ gào lên.

Hổ và Báo lời qua tiếng lại. Cả hai cùng thở hồng hộc, lấy tay vuốt mồ hôi và máu đầm đìa mặt mũi.

Thỏ hồi tỉnh, thừa cơ vọt chạy. Hổ và Báo ngỡ ra. Cả hai hối hận thì đã quá muộn!

Kể lại một truyện cổ dân gian về một vị thần mà em đã đọc hoặc được nghe kể
Bài làm

Con Rồng, cháu Tiên

Thuở xa xưa, ở miền Lạc Việt có một vị thần thuộc nòi rồng, tên là Lạc Long Quân. Thần mình rồng, cao lớn phi thường, là con trai thần Long Nữ nơi thủy cung. Lạc Long Quân có sức khỏe vô địch, nhiều phép lạ đã diệt Hồ Tinh, Ngư Tinh, Mộc Tinh và nhiều yêu quái khác. Thần đã dạy dân cách trồng trọt, chăn nuôi, chài lưới, cách ăn ở...

Cũng thuở ấy, có nàng Âu Cơ ở vùng núi phương Bắc thuộc dòng họ Thần Nông, vô cùng xinh đẹp. Nghe tin vùng đất Lạc Việt có nhiều hoa thơm cỏ lạ, Âu Cơ bèn du ngoạn tới thăm. Âu Cơ gặp Lạc Long Quân, rồi hai người yêu nhau, kết duyên thành vợ chồng.

Chẳng bao lâu sau, Âu Cơ có mang rồi đẻ ra một cái bọc trăm trứng, nở ra một trăm người con vô cùng tuấn tú, khôi ngô, xinh đẹp. Một hôm, Lạc Long Quân nói với Âu Cơ rằng: “Ta vốn nòi rồng ở dưới nước, nàng là đồng tiên ở non cao. Khó ở với nhau một nơi lâu dài được. Ta sẽ đưa năm mươi con xuống biển, nàng đưa năm mươi con lên núi, chia nhau trấn giữ các phương, khi có đại sự nhờ giúp đỡ nhau, chớ sai lời hẹn...”.

Âu Cơ đưa đàn con lên rừng. Người con trưởng được tôn lên làm vua, lấy hiệu là Hùng Vương, đóng đô tại Phong Châu, truyền ngôi mười mấy đời cho con cháu.

Từ sự tích “trăm trứng” này mà con cháu vua Hùng - người Việt Nam chúng ta vẫn tự hào nhắc đến nguồn gốc mình là con Rồng, cháu Tiên.

Bài 15

*Kể lại một truyện cổ dân gian về một vị thần
mà em đã đọc hoặc được nghe kể bằng lời của vị thần đó*

Bài làm

Thần Trụ Trời

Trong thế giới các vị Thần, tôi chỉ là một người khổng lồ tầm thường. Tôi to xác lắm: thân hình cao lớn vô cùng, chân dài không sao tả xiết. Tôi ăn khoẻ,

bước đi băng băng, mỗi bước đi của tôi dài bằng từ núi này qua núi nọ, từ vùng này đến vùng kia...

Thuở ấy, cách đây hàng vạn hàng vạn năm, trời đất chỉ là một cõi mù mịt, tối tăm, hỗn độn, chưa có loài người và muôn vật. Bỗng một hôm, tôi cảm thấy xúc động lạ. Tôi bèn vươn vai đứng dậy, lấy đầu cùng đôi vai đội trời lên và đỡ lấy. Nặng ghê gớm. Tôi lấy hai tay đào đất, khuôn đá đắp thành một cây cột vừa to vừa cao để chống trời. Tôi hì hục đào và đắp, cây cột cao dần cao dần đẩy vòm trời lên tận mây xanh. Trước mặt tôi, một thế giới kì diệu hiện ra. Đất bằng như cái mâm vuông bao la. Trời tròn như cái bát úp mệnh mông. Chỗ trời đất tiếp giáp nhau ấy là chân trời. Trời đất mới phân đôi từ đấy.

Chờ cho đến lúc trời đã cao và khô cứng, lấy hết sức bình sinh của một chàng khổng lồ, tôi bèn phá tan cái cột ấy đi. Tôi ném tứ tung khắp mặt đất bao nhiêu là đất đá, bao nhiêu là tảng cột, khúc cột. Vì thế mặt đất ngày nay không còn bằng phẳng nữa. Đất đá tôi ném ra thành gò, đồi, thành những dãy núi trập trùng. Chỗ tôi đào sâu lấy đất đắp cột chống trời nay thành mệnh mông biển cả.

Cột chống trời xa xưa chẳng còn nữa. Nếu ai không tin thì hãy đến tỉnh Hải Dương, miền Đông Bắc Đại Việt xem núi Thạch Môn. Núi ấy gọi là núi Kinh Thiên Trụ, tức cột chống trời, dấu tích tôi để lại đấy.

Tôi rất tự hào về việc làm của mình. Nhưng Thần Gió đã mỉm cười nói với tôi: "Chiến công của anh tầm thường. Anh chỉ được xếp vào hàng thứ bảy trong các vị thần mà thôi!". Tôi nhắm theo câu hát của Thần Gió:

*Ông Đếm Cát - Ông Tái Bể - Ông Kể Sao -
Ông Đào Sông - Ông Trồng Cây - Ông Xây Rủ -
Ông Trụ Trời.*

Bài 16

Kể lại một truyện cổ dân gian có nhiều ý nghĩa mà em nhớ mãi

Bài làm

Rắn độc và chim Ưng

Có một con Rắn độc rất to ở trong hang sâu. Nó rình và biết chim Ưng mẹ đang bay đi tìm mồi nuôi bảy con nhỏ, liền bỏ tới ăn sạch bảy chim non.

Chim Ưng mẹ vô cùng đau buồn trước tai hoạ, căm thù Rắn độc cháy ruột gan và quyết chí trả thù cho bảy con thơ.

Một bữa nọ, chim Ưng mẹ chợt nhìn thấy Rắn độc nằm phơi nắng trên bãi cỏ. Chim Ưng lao xuống, mổ đúng mắt Rắn độc. Bị mù một mắt, nhưng Rắn độc đã quấn chặt được đôi chân chim Ưng mẹ. Rắn phun nọc độc. Chim Ưng dùng đôi cánh xia Rắn độc. Chim Ưng đuổi sức dần, khó lòng mà thoát khỏi Rắn độc.

Vừa lúc ấy, bác nông dân đi qua. Bác vội lấy cuốc bổ vào Rắn độc; chim Ưng được giải nguy.

Rắn độc vừa bị tuột mối, vừa bị đòn đau, nó hận lắm, nuôi chí trả thù.

Một hôm, Rắn độc bò tới phun nọc độc vào lọ nước và mo cơm của bác nông dân, khi bác ta đang cầm củi cuốc đất. Chim Ưng bay qua nhìn thấy. Khi bác nông dân chuẩn bị ăn cơm, uống nước, chim Ưng sà cánh xuống kêu lên. Rắn độc xuất hiện. Hai con vật lại đánh nhau dữ dội. Bác nông dân chợt hiểu chim Ưng đến cứu mình, bác liền xông thẳng đến, dùng cuốc bổ vào đầu Rắn độc. Rắn độc vừa bị chim Ưng mổ, vừa bị bác nông dân nện tới tấp, chỉ một lát sau đã nằm phơi xác trên luống đất.

Thế là chim Ưng mẹ đã báo thù cho bảy con, trả nghĩa được cho bác nông dân.

Bài 17

Kể lại một truyện cổ dân gian có nhiều ý nghĩa mà em nhớ mãi

Bài làm

Chó Sói và Dê con

Chó Sói đang uống nước bên một dòng suối, nó bất chợt nhìn thấy phía dưới của dòng suối, một chú Dê con đi qua. Nó vui mừng nghĩ: “Hôm nay mình sẽ được một bữa đánh chén no nê”.

Sói suy nghĩ một lúc, nó kiếm cớ để ăn thịt Dê con.

Thế là nó bắt đầu tiến lại gần Dê con rồi quát to: “Này con Dê vô lễ kia! Đồi chân bẩn thỉu của ngươi đã làm bẩn nguồn nước uống của ta”.

Dê con dè dặt trả lời: “Xin lỗi ngài, dòng nước từ trên chỗ ngài chảy xuống dưới chỗ tôi, thì làm sao tôi có thể làm bẩn dòng nước của ngài được!”.

Con Sói tức giận vô cùng, nói: “Ta không cần biết dòng nước từ phía nào chảy xuống, nhưng một năm trước, ngươi đã vô lễ với ta, hôm nay ngươi còn dám cãi lại ta”.

Dê con nói: “Ngài Sói ơi, chắc có lẽ ngài đã nhầm rồi, một năm trước, tôi còn chưa ra đời, thì làm sao có thể vô lễ với ngài được”.

Lúc này Sói không nhịn được nữa liền nói: “Người sinh ra từ khi nào thì có liên quan gì đến bữa tối của ta? Nếu không phải là người thì là bố của người”. Nói xong Sói liền vỗ lấy Đẻ con và nuốt chửng vào bụng.

Hoàng Đức Bản, 2A
Trường Tiểu học Lê Hoàn - Ninh Bình

Bài 18

Kể lại một truyện cổ dân gian có nhiều ý nghĩa mà em nhớ mãi

Bài làm

Hai người bạn và con gấu

Ngày xưa ngày xưa, có hai người bạn chơi với nhau rất thân, một lần họ rủ nhau vào rừng chơi, trên đường đi hai người vừa nói chuyện vừa chơi đùa rất vui vẻ.

Không may, giữa đường họ gặp một con Gấu to.

Một người khi phát hiện ra con Gấu thì rất sợ hãi, vội vàng trèo lên một cái cây ở bên đường, còn người kia thì không chạy kịp liền nằm xuống đất và nín thở, giả vờ chết.

Con Gấu tiến lại gần người bạn nằm dưới đất, nó lấy chiếc mũi to tướng của mình ngửi ngửi một lúc rồi quay đầu bỏ đi. Mọi người thường nói Gấu không bao giờ ăn thịt người chết.

Người bạn ở trên cây chứng kiến toàn bộ sự việc. Cậu ta rất kinh ngạc. Khi con Gấu đã bỏ đi, cậu ta mới từ trên cây tụt xuống đến bên cạnh người bạn, hỏi: "Con Gấu ghé vào tai cậu nói gì đấy?".

Người bạn trả lời: "À! Có gì đâu, nó ghé vào tai tôi nói là, từ nay trở về sau đừng bao giờ kết bạn với những kẻ khi gặp nguy hiểm bỏ mặc bạn, chỉ biết lo cho mình".

Bài 19

Kể lại một truyện cổ dân gian có nhiều ý nghĩa mà em nhớ mãi

Bài làm

Người nông dân và con Quỷ

Ngày xưa đất đai đều bị loài Quỷ chiếm mất cả. Một hôm, có một người nông dân vào rừng trồng củ cải. Anh đang cuốc đất thì có một con Quỷ chạy lại và quát lên:

- Anh kia, ai cho anh vào rừng của ta? Anh muốn chết à?

Người nông dân bình tĩnh nói:

- Quý ới, đừng ăn thịt tôi. Quý để tôi gieo cải, khi cây lớn lên, tôi chỉ lấy gốc thôi, còn ngọn xin nhường Quý.

Thấy không phải làm gì mà lại được ăn, Quý bằng lòng, bèn nói:

- Thế cũng được, nhưng anh phải giữ đúng lời hứa đấy. Nếu không đúng, đừng có hòng vào rừng này nữa.

Củ cải lớn, người nông dân dỡ lấy củ, để lại ngọn cho Quý. Quý ăn thấy đáng, tức lắm, nhưng không làm gì được người nông dân.

Sang mùa sau, người nông dân lại vào rừng tiếp tục trồng. Thấy vậy, Quý lại đòi chia. Người nông dân hỏi:

- Thế Quý định lấy gốc hay lấy ngọn?

Bực tức vì lần trước đã không được ăn, nên lần này Quý đòi lấy gốc. Thấy vậy, người trồng lúa. Lúa chín vàng, người nông dân gặt lấy ngọn gánh về, còn để lại gốc cho Quý.

Gốc rau không ăn được, Quý tức giận, sù sì bọt mép, đòi mùa sau ăn cả ngọn lẫn gốc. Quý nghĩ: “Cho dù người trồng gì đi nữa, kết quả thu hoạch lần này cũng về ta cả”. Nhưng không chịu thua Quý, người nông dân đem ngô ra gieo. Vì ra sức chăm bón nên bắp ngô rất to, mỗi cây có đến hai ba bắp. Đến mùa, anh ta mang quang gánh, hối hả trảy ngô bắp, gánh về nhà, để lại cả ngọn lẫn gốc cho Quý.

Nhìn những thân cây ngô khô đét, Quý đành hậm hực chạy về rừng mà không làm gì người được. Thế là cả ba lần nhờ trí thông minh, người nông dân đã thắng con Quý tham lam, ngu xuẩn.

Bài 20

Kể về cô giáo của em

Cô giáo của em tên là Nguyễn Thị Thơm. Cô hai mươi sáu tuổi, bằng tuổi mẹ em. Cô rất xinh đẹp, tóc đen dài, gương mặt bầu bĩnh, tiếng nói ấm áp, dịu dàng. Cô dạy giỏi, đọc thơ và hát rất hay. Câu nói của cô: "Em học giỏi, cô cho em điểm 10", làm em sung sướng và nhớ mãi.

Nguyễn Thị Hoa, 2A
Trường Tiểu học Đình Bảng - Bắc Ninh

Bài 21

Kể về người mẹ thương yêu của em

Ông bà ngoại có ba người con: bác Thiện, bác Hoà, và mẹ em. Mẹ Thuận em năm nay ba mươi hai tuổi. Mẹ là y tá Bệnh viện huyện Kim Sơn, Ninh Bình. Mẹ giống bà ngoại từ gương mặt, dáng người, giọng nói,... Mẹ đang học năm thứ hai Đại học Y khoa Tại chức. Mẹ rất yêu em, luôn luôn nhắc em phải chăm ngoan, học giỏi.

Trần Thị Thu, 2A

Trường Tiểu học Kim Sơn, Ninh Bình

Bài 22

Kể về người bạn thân của em

Bạn thân của em tên là Ngọc, con bác Hùng, kĩ sư chăn nuôi. Hai đứa cùng bảy tuổi, cùng ở tổ ba của lớp 1A do cô Yến phụ trách. Ngọc thấp lùn, rất khoẻ, giỏi đá cầu. Cái trán đỏ, tóc quăn, thường bị bọn con gái lớp em gán cho danh hiệu "Ngọc Tổ". Ngọc học giỏi và vui tính. Mẹ em khen: "Ngọc bạn con ngoan và lễ phép lắm, rất đáng yêu".

Hoàng Văn Quý, 2A
Trường Tiểu học Cẩm Giang - Hải Dương

Bài 23

Kể về một ngày vui của em

Bài làm 1

Cuối học kỳ I, lớp 2A làm lễ báo công. Một ngày chủ nhật vui, thật đáng nhớ với chúng em.

Buổi chiều thứ sáu, một số bạn hỏi em: “Lan ơi! Bạn có được học sinh giỏi không?”. Nghe các bạn hỏi mà em hồi hộp quá!.

Sáng thứ bảy hôm ấy, bạn nào cũng mặc đồng phục. Lớp học sáng bừng lên. Các bạn nhỏ ríu rít như chim. Sau bài đồng ca “Đi học”, cô giáo khen mười sáu bạn học sinh giỏi, mười tám bạn học sinh khá. Không có học sinh nào xếp loại trung bình. Cô giáo lần lượt đọc điểm số, thành tích học tập của từng học sinh một. Nghe cô giáo đọc: “Thứ mười hai, Nguyễn Thị Lan, hạnh kiểm tốt, học sinh giỏi.

Học tính điểm 10, Tập đọc điểm 9, Chính tả điểm 10,...". Tim em đập rộn ràng. Cô giáo mỉm cười nhìn em. Các bạn nhìn em rồi mỉm cười.

Sung sướng quá, em muốn chạy nhanh về nhà báo tin vui cho bà và bố, mẹ được biết.

Nguyễn Thị Lan, 2A
Trường Tiểu học Trưng Vương - Hà Nội

Bài làm 2

Chiều thứ ba, em đi học về. Em vừa cất tiếng chào ông, bà nội thì bà giục: "Cháu Nhung tắm và thay quần áo mới, rồi cùng đi với bà đến Khoa sản bệnh viện thăm em"...

Hai bà cháu đi bộ hơn cây số thì đến Khoa sản. Mẹ sinh em bé lúc hai giờ sáng. Mẹ đang nằm nghỉ trên giường. Em bé còn nằm trong lồng ấp. Bà và em chỉ được đứng từ xa nhìn vào. Em đang ngủ, đỏ hỏn và bé tí.

Bà và mẹ nói chuyện ba hôm nữa thì đón em về. Bà nội nói: "Thế là cháu Nhung có em trai, được làm chị, phải ngoan phải học giỏi hơn nữa nhé!"...

Mẹ mỉm cười, vuốt mái tóc con gái. Chưa bao giờ em thấy vui và sung sướng như thế!

Lý Hoài Nhung, 2B
Trường Tiểu học Cẩm Thuý - Thanh Hoá

Bài 24

Kể lại một chuyện đau buồn của em

Bài làm

Ông nội em bị ốm. Ông kêu tức ngực, khó thở. Chưa kịp đưa ông vào bệnh viện thì ông mất. Ông vừa tròn bảy mươi tuổi.

Chị Xuân đến trường báo tin buồn. Hai chị em vừa đi đường vừa khóc. Vừa về đến nhà, hai chị em chạy vào phòng. Ông như đang nằm ngủ, đắp chăn, mặt phủ vải trắng. Bố nâng tấm vải lên cho hai chị em được nhìn gương mặt thương yêu của ông nội lần cuối cùng.

Bố mẹ em buồn không nói. Chị Xuân và em bơ vơ như mất hồn. Đêm nào, em cũng khóc, thao thức thương nhớ ông nội. Em không thể quên được hình ảnh ông nội ngồi hút thuốc lèo và uống trà mỗi sáng sớm.

Hà Ngọc Hoa, 2C

Trường Tiểu học Hương Khê - Hà Tĩnh

Bài 25

Kể về các bạn học của em

Bài làm

Lớp 2A có bốn mươi học sinh. Tất cả đều là bạn học thân thiết của em.

Tổ 5 của chúng em có bốn người: ba nữ, một nam. Em, Phương Nga, Thanh Tú và Đức Hùng. Cả bốn đứa đều trơ răng cửa, các bạn trong lớp gọi là “Tổ Sún”!

Đức Hùng, béo ọc ịch! Phương Nga và Thanh Tú tóc đen mượt mà, xinh đẹp, hát rất hay. Các bạn chế em là “Con vịt bầu” lạch bạch.

Các bạn của em học rất giỏi và ngoan. Tuần nào tổ 5 cũng được cô giáo khen là “Tổ Sao đỏ”.

Hoàng Thị Ngọc, 2A
Trường Tiểu học Ba Đồn - Quảng Bình

Bài 26

Kể lại một vài chuyện vui của em

Bài làm

Sắp đến Ngày nhà giáo Việt Nam 20 tháng 11, em có bao niềm vui, chuyện vui.

Mới có hai tuần mà em đã được hai mươi bảy điểm mười. Mẹ em xem vở, xem điểm rồi khen: “Con gái của mẹ giỏi lắm! Cố lên nữa nhé!”.

Bố đang công tác ở Vũng Tàu gọi điện ra “Cuối tháng mười hai, bố sẽ về nhà. Bố sẽ mua cho con gái nhiều quà, trong đó có một bộ váy áo tuyệt đẹp!”.

Vui nhất là cô giáo Nga cho biết: “Em Hải được tham dự đội tuyển 2B dự thi môn Tiếng Việt...”. Nghe cô báo tin vui mà mắt em sáng lên...

Nguyễn Thị Hải, 2B

Trường Tiểu học Tô Hoàng - Hà Nội

Bài 27

*Kể tên một vài con thú lần đầu tiên em mới nhìn thấy
ở vườn thú Thủ Lệ, Hà Nội*

Bài làm

Lần đầu tiên, chúng em mới được đi tham quan vườn thú Thủ Lệ. Lúc đi hào hứng bao nhiêu thì lúc về lại thích thú bấy nhiêu!

Ngắm hồ vằn trong chuồng sắt, cặp mắt sáng quắc, em sợ run lên. Ông voi có bốn chân to như cột đình, cái vòi dài như con đũa khổng lồ, thấy trẻ con cứ nghiêng cặp ngà như lắng nghe. Ba, bốn con cá sấu hoa cà nằm phơi nắng, da sần sùi gai lôm chôm, to bằng cái xuồng. Chuồng rắn đủ loại: cặp nong, cặp nia, rắn hổ mang bành, rắn hổ lửa,... con nằm, con trườn, quấn vào nhau, trông rất ghê.

Bầy hươu, nai hiền lành, dễ thương. Ngựa vằn, đà điểu, gấu, báo đứng ngán ngơ trong các chuồng sắt. Nhiều con thú lạ lắm. Ra về mà em cứ lưu luyến.

Trần Thị Hiền, 2A
Trường Tiểu học Trần Quý - Hà Nội

Bài 28

Kể và tả cây cối, hoa trái trong vườn quê

Bài làm

Vườn chú Thường ở xóm em đẹp lắm. Thu, con gái cô chú là bạn học của em. Bạn đã dẫn em đi xem vườn ba, bốn lần.

Cây mít gốc to bằng cột đình, trái treo lủng lẳng đầy gốc, đầy thân, đầy cành. Hai cây quýt, ba gốc chanh, sum suê lá biếc, trĩu quả. Cây bưởi đứng cạnh bờ ao, quả to bằng đầu em bé, đó là giống bưởi Diễn.

Khu trồng rau xanh đủ thứ hành, tỏi, su hào, cải bẹ, cải bắp... tươi tốt, ngọt ngon. Thu nói: “Sáng nào mẹ mình cũng gánh rau ra chợ bán, được nhiều tiền lắm!”.

Hoàng Thị Yến, 2A

Trường Tiểu học Nguyễn Huệ, Quận 1 - Hà Nội

Bài 29

Kể và giới thiệu một số loài hoa mà em yêu quý

Bài làm

Vườn trường em có nhiều loài hoa đẹp. Chúng em vẫn kéo nhau ra vườn trường vừa đuổi bắt bướm, bắt chuồn chuồn vừa ngắm hoa.

Rực rỡ là hoa cúc: cúc vàng, cúc trắng, cúc đại, hoa nở xoè bằng cái bát, cúc kim tiêu bằng cái cúc ngọc. Hoa quý còn gọi là hướng dương vàng rực. Hoa hồng được trồng hai luống dài, thơm ngát, đủ sắc màu rực rỡ: vàng chanh, vàng nghệ,

vàng tươi, hồng bạch, hồng nhung, hồng tím. Chuẩn chuẩn, ong ruồi cứ bám lấy các khóm hồng nở. Vườn trường em còn có hoa lan, hoa thược dược, hoa bướm. Nhiều thứ hoa rất đẹp mà em không biết tên.

Mùa xuân này vườn hoa trường em đẹp lắm. Em rất yêu mái trường tuổi thơ của em.

Hà Ngọc Quế, 2B
Trường Tiểu học Ngọc Hồi - Hà Nội

Bài 30

Kể và giới thiệu nhóm học tập của em

Bài làm

Nhóm học tập của em được các bạn tặng danh hiệu là nhóm “Ngựa Ô” gồm có ba bạn: Đức Sinh, Mậu Thành và em (Quang Dũng).

Cả ba đứa đều đen, béo tròn, tóc cắt ngắn, đá bóng giỏi, vật nhau khoẻ, hay trêu các bạn nữ, nên bị các bạn gọi là “Tổ Quỷ” đen.

Chúng em học giỏi, có tinh thần xung phong gương mẫu, tháng nào cũng được cô giáo tặng danh hiệu “Cờ Đỏ” của lớp 2A.

Lê Quang Dũng, 2A

Trường Tiểu học Yên Lập - Yên Bái

Bài 31

Có công mài sắt, có ngày nên kim

1. Kể lại câu chuyện *Có công mài sắt, có ngày nên kim*

Bài làm

Ngày xưa có một cậu bé hề bắt tay làm bất cứ một công việc gì thì qua loa cho xong chuyện, học hành thì quấy quá, chỉ ẽ a một lúc rồi ngủ gà ngủ gật. Cậu bé chỉ thích chơi bời lêu lổng. Cha mẹ rất phiền lòng; thấy đó phải nhắc nhở, quả mắng luôn.

Một hôm trong lúc đi chơi, cậu bé nhìn thấy một bà cụ tóc bạc như bông, đang cầm cúi cầm một thỏi sắt mài miết mài vào tảng đá bên đường. Ngạc nhiên lắm, cậu bé đi lại gần, cất tiếng hỏi:

- Bà ơi! Bà đi:

Nghe hỏi, bà cụ nhìn từ ngược mắt nhìn cậu bé, rồi nói:

- Bà đang mài kim... mài kim để khâu quần, vá áo.

Ngạc nhiên quá, cậu bé hỏi lại:

- Thôi sắt to, dài và cứng thế, làm sao bà mài thành kim được?

Bà cụ mỉm cười, vừa mài kim vừa nhẹ nhàng giảng giải:

- Đúng là sắt cứng. Nhưng ta cứ mài, cứ mài, mỗi ngày thôi sắt nhỏ đi một tí, tất có ngày nó sẽ thành kim. Cũng như cháu đi học, cứ ngày đêm chuyên cần đèn sách thì sẽ có ngày cháu thành tài.

Cậu bé ngẫm nghĩ mãi. Cậu chào bà rồi trở về nhà học bài và làm bài.

Trương Quang Tú, 2A
Trường Tiểu học Đức Phổ - Quảng Ngãi

2. Dựa theo tranh (Tiếng Việt 2, tập 1, trang 5) kể lại từng đoạn trong câu chuyện Có công mài sắt, có ngày nên kim.

a. Tranh 1

Ngày xưa có một cậu bé rất lười, làm việc gì cũng mau chán. Cảm phiền sách lên, cậu mới đọc được vài dòng đã gấp ngán gấp dài, rồi bỏ dở. Tập viết, cậu bé cũng chỉ nắn nót được mấy chữ đầu, càng viết càng nguệch ngoạc trông rất xấu.

b. Tranh 2

Một hôm đang lêu lổng chơi bời, cậu bé bỗng nhìn thấy một bà cụ già tay cầm một thỏi sắt to và dài, cứ mài miết mài vào tảng đá bên vệ đường. Thấy lạ, cậu đứng lại xem, rồi cất tiếng hỏi:

- Bà ơi, bà đang làm gì thế?

- Bà đang mài thỏi sắt này thành một chiếc kim để khâu vá quần áo đấy cháu ạ.

Nghe bà cụ trả lời, cậu bé lại ngạc nhiên hỏi:

- Bà ơi, thỏi sắt to và cứng như thế, làm sao bà có thể mài thành kim được ạ?

c. Tranh 3

Ngước nhìn cậu bé, bà cụ ôn tồn giảng giải:

- Thỏi sắt tuy to và cứng, nhưng cứ kiên trì mài, thỏi sắt sẽ mỗi ngày nhỏ đi một tí, mài mãi, lâu dần sẽ có ngày nó thành kim. Cũng giống như chuyện học hành của cháu, mỗi ngày cháu học một ít, sẽ có ngày cháu trở nên tài giỏi.

d. Tranh 4

Cậu bé hiểu ra. Cậu lễ phép chào bà cụ rồi quay về nhà. Từ đó, cậu học hành chăm chỉ, chịu khó tập đọc, tập viết, tập làm tính, không chơi bời lêu lổng nữa.

Đóng vai cậu bé, kể lại câu chuyện “Có công mài sắt, có ngày nên kim”

Bài làm

Trước đây, tôi vốn cầu thả, lười biếng. Mồ chân tay vào bất cứ việc gì cũng chỉ làm qua loa cho xong chuyện, được chăng hay chớ. Hễ sờ đến quyển sách, động đến cây bút là tôi ngáp ngáp, ngáp dài. Chữ tôi viết nguệch ngoạc như gà bới. Suốt ngày, tôi chỉ thích rong chơi, lêu lổng đó đây.

Một hôm trên đường đi chơi, tôi nhìn thấy một bà cụ tóc bạc trắng, đang lúi húi mài thời sắt vào một tảng đá bên vệ đường. Thấy lạ, tôi đến gần, lễ phép cất tiếng hỏi:

- Cụ ơi! Cụ đang làm gì thế?

- Bà đang mài kim, cháu ạ. Mài kim để khâu quần, vá áo...

Nghe nói vậy, tôi ngạc nhiên hỏi:

- Cụ ơi! Thời sắt cứng thế, to thế, làm sao cụ có thể mài thành kim được?

Bà cụ ngược mắt nhìn tôi, rồi mỉm cười, nhẹ nhàng giảng giải:

- Sắt cứng lắm! Nhưng bà cứ mài, cứ mài, mỗi ngày mài sắt sẽ nhỏ hơn đi một tí, sẽ có ngày sắt thành kim. Làm việc gì cũng phải chuyên cần và bền bỉ cháu ạ. Cũng như việc học hành, cháu chuyên cần đèn sách, ắt có ngày thành tài...

Tôi chợt hiểu ra, liền quay về nhà và học bài.

Lê Anh Tú, 2C

Trường Tiểu học Anh Sơn - Nghệ An

Bài 33

Đóng vai bà cụ, kể lại chuyện “Có công mài sắt, có ngày nên kim”

Bài làm

Một hôm, tôi đang cặm cụi cặm thoi sắt mài vào tảng đá bên vệ đường thì bất ngờ có một cậu bé đi tới. Cậu bé cứ đứng vậy ngắm xem tôi mài sắt. Một lúc sau, cậu cất tiếng hỏi:

- Bà ơi! Bà đang làm gì thế?

Nghe tiếng hỏi ngây thơ dễ thương, tôi ngược nhìn cậu bé rồi trả lời:

- Bà đang mài thoi sắt này thành một chiếc kim để may vá quần áo cháu ạ!

Cậu bé tò mò, ngạc nhiên lắm, lại hỏi:

- Thỏi sắt to và dài như thế, cứng như thế, làm sao bà mài thành kim được?

Tôi nghĩ đâu chỉ riêng cậu bé này mà sẽ còn có nhiều người suy nghĩ như thế, bèn ôn tồn giảng giải:

- Thỏi sắt tuy to, dài và rất cứng, nhưng cứ bền bỉ mài, mỗi ngày nó sẽ nhỏ đi một tí, mài mãi ắt thành kim. Giống như cháu đi học, cứ chăm chỉ kiên nhẫn đèn sách, ôn luyện thì ắt có ngày thành tài.

Cậu bé chợt hiểu ra. Cậu lễ phép chào hỏi tôi rồi vui vẻ quay về nhà. Hình như cậu ta không chơi bởi lâu lóng nữa...

Nguyễn Văn Quý

Trường Tiểu học Văn Đồn - Quảng Ninh

*Kể lại một câu chuyện cổ nói về tình thần bền bỉ vượt khó học tập
thành tài mà em đã nghe kể hoặc đọc sách biết*

Bài làm

Có chí thì nên

Ông Châu Trí lúc bé thông minh và chăm học lắm. Năm mới lên mười hai tuổi, đã biết làm văn, nhiều người đều khen ngợi.

Song nhà nghèo, ông vẫn phải đến ở nhờ tại chùa Long Tuyền. Không có tiền mua dầu thắp đèn, ông phải đi quét lá đa, tối đến đốt lửa lên mà học. Ông học đến năm mười sáu tuổi đã đỗ “giải Nguyên”.

Thiên hạ rủ nhau đến mừng và tặng ông một bài thơ:

*Một anh trò kiết chùa Long Tuyền,
Ai ngờ may lại đỗ giải Nguyên,
Ở đời chẳng có việc gì khó,
Người ta lập chí phải nên kiên.*

Trích sách Quốc văn Giáo khoa thư

- Giải Nguyên : đỗ đầu kì thi hương, ta còn gọi là thủ khoa.
- Lập chí : định bụng sẽ làm việc gì cho kì được.
- Kiên : bền, làm một việc gì, bền lòng, không nản chí.

*Kể lại một truyện cổ nói lên tinh thần bền bỉ,
chỉ khí quyết tâm mà em thích thú*

Bài làm

Ngu Công dời núi

Ngày xưa ở bên Trung Quốc có một nông dân tên là Ngu Công có chí khí khác thường. Ông thấy con cháu ngày một thêm đông đúc mà ở lại chật chội, bị núi non bao bọc bốn bề.

Suy nghĩ, dần do mãi, ông bà gọi con cháu đến bàn việc dời núi để mở rộng lối đi lại, làm ăn. Thế rồi, ông cùng đàn con cháu đồng đức, ngày này qua tháng khác, trời nắng cũng như trời mưa,... bền bỉ đào núi, mở đường. Nhiều người quanh vùng kéo đến cùng tham gia đào núi.

Có một ông già gặp Ngu Công bảo:

- Núi cao, to thế mà ông thì già rồi, làm sao nổi. Phải biết an phận tuổi già chứ. Và lại, đá núi phá ra, biết đem đổ đi đâu?

Nghe vậy, Ngu Công nói với ông già:

- Đứng núi cao và to thật. Tôi đã già rồi, có chết đi thì con cháu của tôi vẫn tiếp tục đào núi mở lối đi làm ăn. Con cháu tôi thì đời này tiếp nối đời khác, sinh sôi nảy nở. Còn núi kia thì vẫn thế. Đá núi phá ra, chúng tôi gánh đổ xuống biển.

Thần Núi biết chuyện. Vô cùng cảm phục Ngu Công, rồi Thần tự dời núi đến nơi khác.

Hoàng Khắc Phi, 2B

*Trường Tiểu học Đinh Tiên Hoàng
Quận Hồng Bàng - Hải Phòng*

Ghi chú

*Tri khôn sắp để dạ này,
Có công mài sắt, có ngày nên kim.*

(Ca dao)

*Không có việc gì khó,
Chỉ sợ lòng không bền,
Đào núi và lấp biển,
Quyết chí ắt làm nên.*

(Hồ Chí Minh)

Kể lại từng đoạn trong câu chuyện "Phần thưởng"

a. Kể đoạn 1

Na là một nữ sinh rất tốt bụng được các bạn trong lớp yêu quý. Na cho bạn Minh nửa cục tẩy. Na gọt bút chì giúp bạn Lan. Na đã nhiều lần làm trực nhật giúp các bạn bị mệt... Có điều là Na chưa thật vui vì Na học chưa giỏi.

b. Kể đoạn 2

Cuối năm học, không khí lớp học rất vui. Các bạn sôi nổi bàn tán về điểm thi, về phần thưởng, về chuyện lên lớp. Riêng Na chỉ lặng yên nghe các bạn trao đổi với nhau. Na tự biết mình chưa đạt danh hiệu học sinh giỏi.

Một buổi sáng đầu tuần, vào giờ ra chơi, các bạn trong lớp túm tụm bàn bạc có vẻ bí mật lắm. Rồi các bạn cùng kéo nhau đến gặp cô giáo.

Cô giáo rất vui và khen cả lớp đã có một sáng kiến thật hay.

c. Kể đoạn 3

Trong buổi lễ tổng kết năm học, cô giáo khen cả lớp chăm ngoan, học giỏi, biết yêu thương giúp đỡ lẫn nhau. Từng học sinh giỏi mặt mày rạng rỡ bước lên bục nhận giấy khen và phần thưởng. Các vị phụ huynh rất vui và hồi hộp khi nghe cô giáo nói:

- Phần thưởng đặc biệt này tặng em Na, một nữ sinh rất tốt bụng, có tấm lòng thật đáng quý. Cả lớp đã đề nghị tặng Na phần thưởng đặc biệt này.

Tiếng vỗ tay vang dậy. Nhiều vị phụ huynh bàn tán, vui mừng. Na không hiểu mình có nghe nhầm không. Các bạn giục, Na đỏ bừng mặt, đứng dậy bước lên bục. Mẹ Na lặn lội chấm khăn lên đôi mắt đỏ hoe.

Bài 37

Nhập vai một bạn nhỏ của Na, hãy kể lại chuyện “Phần thưởng”

Bài làm

Ở lớp em, Na là một cô bé rất hiền lành được các bạn trong lớp quý mến. Na đã có nhiều việc làm tốt đẹp, cảm động như gọt bút chì giúp bạn Lan, tặng bạn Minh nửa cục tẩy,... Na còn nhiều lần làm trực nhật giúp các bạn bị mệt... Na rất cố gắng, chăm chỉ học hành, nhưng Na chưa đạt danh hiệu học sinh giỏi. Nhiều lúc Na hơi buồn.

Cuối năm học, cả lớp chúng em sôi nổi bàn tán về điểm thi và phần thưởng. Na chỉ yên lặng ngồi nghe các bạn nói. Na biết mình chưa giỏi môn học nào.

Một buổi sáng vào giờ ra chơi, các bạn lớp em túm tụm, thăm thỉ với nhau, bàn bạc một điều rất bí mật. Theo lớp trưởng, chúng em kéo đến gặp cô giáo.

Cô giáo vui lắm, khen cả lớp có một sáng kiến rất hay.

Buổi lễ tổng kết hôm ấy diễn ra thật trang trọng, vui vẻ. Nhiều học sinh giỏi bước lên bục nhận phần thưởng trong tiếng vỗ tay vang dội. Cha mẹ các bạn mắt sáng lên hồi hộp khi nghe cô giáo đọc tên con mình, em mình.

Bất ngờ, cô giáo nói:

- Đây là phần thưởng đặc biệt. Tập thể học sinh lớp 2A đã đề nghị tặng bạn Na. Na chưa đạt danh hiệu học sinh giỏi, nhưng em có tấm lòng cao quý.

Na xúc động quá. Đỏ bừng mặt, Na đứng dậy bước lên bục. Tiếng vỗ tay vang dậy cả phòng họp. Mẹ Na lặng lẽ chấm khăn lên đôi mắt đỏ hoe. Chúng em hướng về Na với niềm vui tự hào dào dạt.

Lê Thị Thái Hằng

ân - Thanh Hoá

Bài 38

Kể lại chuyện "Bạn của Nai Nhỏ"

Bài làm

Một hôm Nai Nhỏ xin phép cha được đi chơi xa cùng bạn. Cha Nai Nhỏ nói:

- Cha không ngăn cản con. Nhưng cha muốn biết bạn con là người như thế nào đã.

Nai Nhỏ lễ phép nói với cha:

- Bạn con đã có lần chỉ hích vai một cái, một hòn đá to chắn lối đi đã lăn sang một bên.

Cha của Nai Nhỏ hài lòng nói:

- Bạn con thật khoẻ. Nhưng cha vẫn lo cho con.

Nai Nhỏ lại kể tiếp:

- Một lần chúng con đang đi dọc bờ sông tìm nước uống thì chợt thấy lão Hồ hung dữ đang rình sau bụi cây. Bạn con đã nhanh trí kéo con chạy như bay.

- Bạn con thật thông minh và nhanh nhẹn. Nhưng cha vẫn còn lo.

Nai Nhỏ lại vui vẻ kể tiếp:

- Một hôm, gã Sói hung ác đang đuổi bắt cậu Dê non trên bãi cỏ xanh. Khi Sói sắp bắt được Dê non thì bạn con lao tới, dùng đôi gạc chắc khoẻ húc Sói ngã ngựa.

Người cha mừng rỡ thốt lên:

- Bạn con dũng cảm lắm, biết trị kẻ ác để cứu người. Con trai bé bỏng của cha có một người bạn quý hoá như thế thì cha không phải lo lắng một chút nào nữa.

GiaiBaiTap123.com

***Hãy đóng vai Nai Nhỏ kể lại một vài mẩu chuyện
về người bạn yêu quý của mình***

Bài làm

Tôi là Nai Nhỏ. Tôi có một người bạn yêu quý rất đáng tự hào. Một hôm, tôi xin phép cha được đi chơi một chuyến xa cùng bạn. Cha tôi nhẹ nhàng nói:

- Cha không ngăn cản con. Đi cho biết đó biết đây... là một điều hay. Nhưng cha muốn biết đôi điều về bạn của con. Con hãy kể cho cha nghe.

- Cha à, bạn của con đáng yêu lắm. Có lần trên đường đi, chúng con bị một hòn đá to chắn lối. Bạn con chỉ hích vai một cái, tức thì hòn đá đã lăn sang một bên.

Cha tôi liền cười và khen:

- Bạn con khỏe quá! Nhưng cha vẫn lo cho con. Bạn con còn có điều gì tốt đẹp nữa?

Một lần khác, chúng con đang đi dọc bờ suối tìm nước uống thì thấy lão Hồ hung dữ đang rình sau bụi cây. Bạn con đã nhanh trí kéo con chạy như bay, thoát nạn. Thật hứ vớ!

Cha tôi mỉm cười, nói:

- Bạn con quả là thông minh, bình tĩnh và rất nhanh nhẹn. Nhưng cha vẫn còn lo. Trên đường đi còn nhiều rủi ro, nguy hiểm lắm!

Tôi bèn kể tiếp:

- Một lần khác nữa, chúng con đang ngồi nghỉ chân và ngắm cảnh trên bãi cỏ non thì thấy một lão Sói hung ác đang đuổi bắt chú Dê non. Dê non vừa hốt hoảng chạy vừa cất tiếng kêu tuyệt vọng. Tức thì, bạn con phóng tới như bay, dùng gạc nhọn và sức mạnh húc lão Sói ngã giữa, mặt đầm đìa máu.

Cha tôi nghe nói thế, mừng rỡ thốt lên:

- Đó là điều tốt nhất. Trời ơi! Bạn con thật dũng cảm, hào hiệp quá! Con trai bé bỏng và yêu thương của cha, con có một người bạn như thế thì cha không phải lo lắng một chút nào nữa.

Trần Quý Đôn, 2A
Trường Tiểu học Bình Lục - Hà Nam

*Sắp xếp lại thứ tự các tranh (Sách Tiếng Việt 2, tập một, tr.30)
rồi dựa theo nội dung các tranh ấy, kể lại câu chuyện "Gọi bạn"*

Bài làm 1

1. Sắp xếp lại các tranh theo diễn biến câu chuyện:

- Tranh 1 → tranh 4 → tranh 3 → tranh 2

2. Kể theo nội dung các tranh

- Tranh 1

Giữa rừng xanh sâu thẳm, thuở xa xưa, Bè Vàng và Dê Trắng là đôi bạn thân. Cả hai đều yêu thương nhau, dành cho nhau những ngọn cỏ non ngon lành nhất.

- Tranh 4

Một năm trời hạn hán. Suối cạn khô. Đất khô cằn, cây cỏ cháy trụi. Nắng như nung, như đốt.

- Tranh 3

Mong mưa mãi mong hoài. Trời vẫn nắng hạn. Biết lấy gì sinh sống. Bè Vàng bèn đi tìm cỏ mong đem về cứu bạn. Bè Vàng đi khắp rừng sâu, suối xa. Đi mãi... đi mãi..., Bè Vàng lạc đường, quên mất đường về.

- Tranh 2

Bao ngày đêm đã trôi qua, Dê Trắng ngơ ngác, buồn nhớ Bè Vàng. Dê Trắng chạy khắp mọi nơi đi tìm Bè Vàng. Dê Trắng đau buồn kêu thảm thiết: "Bè! Bè!" Tiếng kêu vọng đất trời cho đến ngày nay.

Nguyễn Bích Ngọc

Trưởng Tiểu học Trưng Văn - Hà Nội

Bài làm 2

a. Sắp xếp lại thứ tự các tranh: 1, 4, 3, 2.

b. Kể lại câu chuyện "Gọi bạn" theo nội dung các tranh:

Gọi bạn

Bè Vàng và Dê Trắng là đôi bạn thân.

Một năm trời hạn hán, suối cạn, cỏ héo khô.

Bè Vàng đi tìm cỏ đem về nuôi đôi bạn, nhưng bị lạc quên mất đường về.

Dê Trắng chạy khắp mọi nẻo tìm bạn và gọi hoài: "Bè! Bè!".

Bài 41

Dưới đây là bốn câu trong truyện "Kiến và Chim Gáy".

Em hãy sắp xếp lại các câu ấy cho đúng thứ tự

Bài làm

- a. Chim Gáy đậu trên cây, thấy Kiến bị nạn, vội bay đi gấp một cành khô thả xuống dòng suối để cứu.
- b. Một hôm, Kiến khát quá bèn bò xuống suối uống nước.
- c. Kiến bám vào cành cây, thoát chết.
- d. Chẳng may bị ngã, Kiến bị dòng nước cuốn đi.

Sắp xếp lại như sau:

- b. Một hôm, Kiến khát quá bèn bò xuống suối uống nước.
- d. Chẳng may bị ngã, Kiến bị dòng nước cuốn đi.
- a. Chim Gáy đậu trên cây, thấy Kiến bị nạn, vội bay đi gấp một cành khô thả xuống dòng suối để cứu.
- c. Kiến bám vào cành cây, thoát chết.

Bài 42

Bím tóc đuôi sam

1. Kể lại đoạn 1 và 2 trong câu chuyện "Bím tóc đuôi sam" dựa theo hai tranh sau:

- Tranh 1:

Mẹ tết cho Hà hai bím tóc đuôi sam, mỗi bím buộc một cái nơ. Hà vừa đến lớp, các bạn gái reo lên: "Ái chà chà! Bím tóc đẹp quá!".

- Tranh 2:

Bạn Tuấn sẵn tối, nắm lấy bím tóc Hà và nói: "Tớ mệt quá. Cho tớ vịn vào nó một lúc". Tuấn đùa dai, cứ cầm lấy bím tóc mà kéo, làm cho Hà loạng choạng rồi ngã phịch xuống đất. Hà oà khóc.

2. Kể lại cuộc gặp gỡ giữa bạn Hà và thầy giáo bằng lời của em:

Hà vừa khóc vừa chạy đi tìm thầy giáo để mách.

Thầy giáo vui vẻ khuyên Hà đừng khóc và khen Hà có mái tóc đẹp lắm. Hà bối lại thấy có thật không. Nghe thầy bảo thật chứ, Hà nín hãm. Thấy giáo và Hà cùng cười.

3. Phân vai, dựng lại câu chuyện (các vai: người dẫn chuyện, Hà, Tuấn, thầy giáo).

Một hôm, mẹ tết cho Hà hai bím tóc nhỏ, mỗi bím buộc một cái nơ. Hà vừa đến lớp, các bạn gái cùng reo lên khen Hà có bím tóc đẹp quá.

Tuấn: - Tổ mệt quá cho tổ vịn vào nó một lúc.

Tuấn cứ nắm lấy bím tóc Hà mà kéo, làm Hà loạng choạng ngã phịch xuống đất. Hà vừa khóc vừa chạy đi mách thầy.

Thầy giáo: - Hà đừng khóc nữa. Tóc em đẹp lắm!

Hà : - Thật không ạ?

Thầy giáo: - Thật chứ!

Hà: - Thưa thầy, em sẽ không khóc nữa.

Thầy giáo cười, Hà cũng cười.

Tan học, Tuấn đến trước mặt Hà, gãi đầu, ngượng ngịu.

Tuấn: - Tổ xin lỗi vì lúc nãy kéo bím tóc của bạn. Thầy giáo đã phê bình tổ. Thấy

Bài 43

Chiếc bút mực

Dựa theo tranh, kể lại từng đoạn chuyện “Chiếc bút mực”

a. Bức tranh số 1

Học sinh lớp 1A đã bắt đầu được viết bút mực. Chỉ còn Lan và Mai vẫn phải viết bút chì. Sáng hôm ấy, cô giáo cho Lan lên bàn cô lấy mực. Mai hỏi hộp nhìn cô... Em buồn lắm. Thế là trong lớp chỉ còn lại một mình Mai viết bút chì.

b. Bức tranh số 2

Bỗng Lan gục đầu xuống bàn khóc nức nở. Cô giáo ngạc nhiên hỏi Lan. Em cho biết tối qua anh trai mượn bút đã quên không bỏ vào cặp cho em.

c. Bức tranh số 3

Mai cứ loay hoay mãi với cái hộp đựng bút. Em mở ra, đóng lại. Cuối cùng Mai lấy bút đưa cho Lan và nói: "Bạn cầm lấy. Mình đang viết bút chì".

d. Bức tranh số 4

Cô giáo rất vui, khen: "Mai ngoan lắm...". Cô lấy trong cặp ra chiếc bút mới tinh và nói với Mai: "Cô cho em mượn. Em thật đáng khen".

Kể lại câu chuyện “Chiếc bút mực”

Bài làm

Trong lớp 1A, hầu như tất cả học sinh đều được viết bút mực, chỉ còn lại em và bạn Mai phải viết bút chì. Nhiều hôm cô giáo động viên em và Mai học cố lên để đuổi kịp các bạn.

Sáng hôm ấy, cô giáo gọi em lên bàn cô lấy mực. Mai hồi hộp nhìn cô. Nước mắt Mai ứa ra. Mai buồn lắm vì giờ đây trong lớp 1A chỉ còn lại một mình Mai là phải viết bút chì.

Em cứ loay hoay mãi, lục khắp túi sách, tìm đủ mọi ngăn túi nhưng không tìm thấy cây bút Hoa Hồng đâu cả. Em đỏ bừng mặt, run lên rồi gục đầu xuống bàn khóc nức nở. Cô giáo ngạc nhiên, đi đến bên cạnh em, nhẹ nhàng hỏi:

- Em Lan làm sao thế?

Em vừa lau nước mắt vừa nói:

- Thưa cô, tối qua, anh trai mượn bút quên không bỏ bút vào cặp cho con...

Nghe em khóc, Mai nhìn em, đôi tay cứ loay hoay mãi với hộp đựng bút. Mai mở hộp bút ra rồi đóng lại... Cuối cùng, Mai lấy bút đưa cho em, và nói:

- Lan cầm lấy bút, viết đi! Mình đang viết bút chì...

Em cảm động quá, khi nghe Mai nói. Cô giáo thoáng chút bối rối, nhưng rất vui. Cô khen Mai:

- Mai ngoan lắm! Hôm nay, cô cũng định cho em được viết bút mực vì em cũng đã viết khá rồi. Mai thấy tiếc, nhưng bạn đã nói:

- Thôi cô ạ, cứ để bạn Lan dùng bút em viết trước đi cũng được.

Cô giáo mỉm cười, đi vội về phía bàn. Cô mở cặp ra lấy một chiếc bút máy mới tinh, đưa cho Mai:

- Cô cho em mượn. Hãy viết đi, viết cho thật đẹp. Em thật đáng khen.

Trần Phương Thảo

Trường Tiểu học Tô Hoàng - Hà Nội

Bài 45

Dựa theo tranh, em hãy kể lại câu chuyện “Mẩu giấy vụn”

Bài làm

Lớp học rất sạch, sáng sủa. Cô giáo bước vào lớp khen lớp rất sạch. Cô hỏi cả lớp: "Các em có nhìn thấy mẩu giấy đang nằm ngay giữa cửa kia không?". Cả lớp đồng thanh đáp: "Có ạ!".

Cô giáo hỏi: "Các em có nghe mẩu giấy nói gì không?". Cả lớp im lặng lắng nghe rồi xì xào bàn tán. Bỗng một em trai đánh bạo xin nói: "Thưa cô, giấy không nói được ạ!". Cả lớp xì xào hưởng ứng: "Đúng đấy ạ!"

Bỗng một em gái đứng dậy, đi lại phía cửa lớp học nhặt mẩu giấy mang bỏ vào sọt rác.

Em xin phép cô giáo, nói: "Thưa cô, em có nghe thấy ạ. Mẩu giấy bảo: Các bạn ơi! Hãy bỏ tôi vào sọt rác!". Cả lớp cười rộ lên thích thú.

Bài 46

Phân vai (người dẫn chuyện, cô giáo, học sinh nam, học sinh nữ) dựng lại câu chuyện

Bài làm

Mẩu giấy vụn

Hôm ấy, lớp học rất sạch. Nhưng ai đã vứt một mẩu giấy ngay giữa lối ra vào.

Cô giáo: - Lớp ta hôm nay rất sạch. Nhưng các em có nhìn thấy mẩu giấy đang nằm ngay giữa cửa kia không?

Cả lớp đồng thanh đáp: "Có ạ!"

Cô giáo: - Các em có nghe mẩu giấy kia nói gì không?

Học sinh nam: - Thưa cô, giấy không nói được đâu ạ!

Cả lớp xì xào hưởng ứng: "Thưa cô đúng đấy ạ! Đúng đấy ạ".

Học sinh nữ: (Sau khi nhặt mẩu giấy mang bỏ vào sọt rác) - Thưa cô, em có nghe thấy ạ. Mẩu giấy bảo: "Các bạn ơi! Hãy bỏ tôi vào sọt rác!".

Cả lớp cười rộ lên thích thú.

Người thầy cũ

1. Kể lại toàn bộ câu chuyện “Người thầy cũ”.

Giờ ra chơi, cảnh trường nhộn nhịp. Chú bộ đội là bố của Dũng tìm đến lớp con mình để chào thầy giáo cũ.

Đến cửa lớp vừa gặp thầy giáo bước ra, chú bò mũ, lễ phép cúi đầu chào. Thầy giáo chớp mắt ngạc nhiên. Chú bộ đội liền nói:

- Thưa thầy, em là Khánh, học trò cũ của thầy đến thăm sức khỏe thầy. Em từng trèo cửa sổ lớp bị thầy phạt đấy ạ!

- À, Khánh. Thầy nhớ ra rồi. Nhưng... hình như hôm ấy, thầy có phạt em đâu!...

- Thầy không phạt, nhưng thầy khẽ nhắc: “Trước khi làm việc gì, cần phải nghĩ chứ!”.

Giờ ra chơi đã hết. Dũng xúc động nhìn theo hình dáng bố đi ra phía cổng trường, rồi em lại nhìn cái khung cửa sổ. Dũng nghĩ: ngày đi học, bố cũng đã có lần phạm lỗi, thầy không phạt mà chỉ nhắc. Bố nhớ để không bao giờ mắc lại nữa.

2. Dựng lại phần chính của câu chuyện (đoạn 2) theo vai: người dẫn chuyện, chú bộ đội, thầy giáo.

Giờ ra chơi, sân trường nhộn nhịp. Một chú bộ đội đi về phía lớp vừa gặp thầy giáo. Cúi mũ, cúi đầu lễ phép chào:

- Thưa thầy, em là Khánh, học trò cũ đến thăm thầy ạ. Đã có lần, em trèo cửa sổ bị thầy phạt.

Thầy giáo bò kính, ngạc nhiên nhìn. Rồi thầy vui vẻ cười, hiền từ nói:

- À, Khánh. Thầy nhớ ra rồi. Nhưng... hình như hôm ấy thầy có phạt em đâu.

- Vâng, thầy không phạt. Thầy chỉ buồn và khẽ nhắc: “Trước khi làm việc gì, cần phải nghĩ chứ!”

Bài 48

Dựa theo tranh vẽ (Sách Tiếng Việt 2, tập một, tr.62), em hãy kể câu chuyện có tên "Bút của cô giáo".

Bài làm

Trong giờ Tập viết, Hòa khẽ hỏi Thúc:

- Tổ quên không mang bút. Cậu cho tớ mượn bút nhé!

- Tổ chỉ có một cái bút thôi mà.

Cô giáo mở cặp, lấy ra một chiếc bút mới tinh. Cô đi đến bàn của Hòa và nói:

- Em quên bút à? Cô cho em mượn chiếc bút này!

Hòa đứng dậy, cảm động nói:

- Em cảm ơn cô ạ!

Hoà nắn nót tập viết. Em tự nhắc mình phải viết thật đẹp.

Buổi chiều hôm ấy, Hòa đi học về vừa đến ngõ đã vội gọi mẹ:

- Mẹ ơi! Hôm nay con được điểm 10.

Hòa mở trang vở, chỉ cho mẹ xem. Em ghé tai mẹ, nói nhỏ:

- Con viết bằng bút của cô giáo đấy. Con quên bút mà!

Mẹ âu yếm nhìn con, rồi nói:

- Mẹ rất vui vì con trai mẹ học giỏi. Lần sau con nhớ đi học đừng quên bút nữa nhé!

- Thưa mẹ, con không bao giờ quên bút nữa đâu.

Người mẹ hiền

1. Dựa theo tranh vẽ (Tiếng Việt 2, tập một, tr. 64-65) kể lại từng đoạn của câu chuyện *Người mẹ hiền* bằng lời của em.

- *Tranh 1*: Giờ ra chơi, Minh thăm thi với Nam là ngoài phố có gánh xiếc và rủ Nam trốn học đi xem. Minh bảo: "Tớ biết có một chỗ tường thùng".

- *Tranh 2*: Minh chui ra ngoài trước và nói với Nam: "Cố lên! Chui nhanh lên kéo bác bảo vệ nhìn thấy...".

- *Tranh 3*: Bác bảo vệ bắt được Nam khi bạn ấy đang chui qua chỗ tường thùng. Nam vùng vẫy, khóc toáng lên. Cô giáo đi đến xin bác bảo vệ nhẹ tay, kéo Nam lùi lại, phải đặt cát lấm lem trên người Nam.

- *Tranh 4*: Cô giáo nghiêm giọng hỏi Minh và Nam có còn trốn học đi chơi nữa không? Cô hài lòng khi nghe hai bạn xin lỗi cô.

2. Dựng lại câu chuyện theo vai: người dẫn chuyện, Minh, Nam, bác bảo vệ, cô giáo.

Giờ ra chơi, Minh thăm thi rủ Nam chui qua chỗ tường thùng trốn ra ngoài phố xem xiếc. Minh chui trước, thoát ra ngoài. Nam chui sau, bị bác bảo vệ nắm lấy chân kéo lại. Nam vùng vẫy khóc toáng lên.

Bác bảo vệ: - Cháu định trốn đi đâu! Trốn học hả?

Cô giáo chạy đến: - Em này là học sinh lớp tôi. Bác nhẹ tay cho, kéo cháu bị đau.

Nam được cô giáo phải đất cát lấm lem trên người, rồi đưa về lớp.

Cô giáo: - Từ nay các em còn trốn học đi chơi nữa không?

Mình và Nam: Không ạ! Chúng em xin lỗi cô.

Cô giáo hài lòng cho hai em về chỗ. Cô tiếp tục giảng bài.

Sáng kiến của bé Hà

Dựa theo các ý kiến sau, kể lại từng đoạn trong câu chuyện *Sáng kiến của bé Hà*:

- a. Chọn ngày lễ
- b. Bí mật của hai bố con
- c. Niềm vui của ông bà

Bài làm

a. Lời kể tranh 1: *Chọn ngày lễ.*

Bé Hà là một "cây" sáng kiến.

Một hôm bé Hà hỏi bố: Mẹ đã có ngày 8-3, bố đã có ngày 1-5, con đã có ngày 1-6, tại sao lại chưa có ngày nào là "ngày ông bà"? Thế rồi, hai bố con Hà đã chọn ngày lập đông làm "ngày ông bà". Vì ngày lập đông, trời bắt đầu rét, cần chăm sóc sức khoẻ cho các cụ già.

b. Lời kể tranh 2: *Bí mật của hai bố con.*

Ngày lập đông sắp đến mà Hà suy nghĩ mãi vẫn chưa biết chọn thứ quà gì biếu ông bà. Hà hỏi bố: Bố khẽ nói vào tai Hà điều gì đó. Hà cười, em nói với bố: "Con sẽ cố gắng, bố à".

c. Lời kể tranh 3: *Niềm vui của ông bà.*

Ngày lập đông đến. Con cháu kéo đến rất đông chúc thọ ông bà. Bà rất vui nói:

- Con cháu hiếu thảo thế này thì ông bà sẽ sống trăm tuổi.

Ông ôm lấy bé Hà, nói:

- Chùm điểm mười của cháu là món quà đặc biệt làm ông yêu thích nhất.

Kể lại toàn bộ câu chuyện “Sáng kiến của bé Hà”

Bài làm

Bé Hà là một học sinh chăm ngoan, học giỏi. Hà được các bạn quý mến, được tôn vinh là nhà phát minh, “cây” sáng kiến của lớp.

Một tối, Hà khẽ hỏi bố:

- Bố ơi, sao không có “ngày của ông bà”, bố nhỉ?

Bố âu yếm nhìn đứa con thơ, mỉm cười, ngạc nhiên. Hà bèn nói với bố:

- Con đã có ngày 1 tháng 6. Mẹ có ngày 8 tháng 3. Bố là công nhân, có ngày 1 tháng 5. Còn ông bà thì chưa có ngày lễ nào cả.

Hai bố con Hà bàn bạc với nhau mãi, rồi chọn “ngày lập đông” làm “ngày ông bà”. Vì “ngày lập đông”, trời bắt đầu rét, mọi người cần quan tâm, chăm lo sức khỏe cho các cụ già.

“Ngày lập đông” năm đó sắp đến gần, thế mà Hà suy nghĩ mãi, bàn khoăn mãi mà chưa biết nên chọn món quà nào biếu ông bà.

Bố khẽ nói vào tai đứa con gái bé bỏng điều gì đó. Bé Hà ngả đầu vào vai bố:

- Con sẽ cố gắng, bố ạ.

Cả hai bố con Hà cùng cười.

Đến “ngày lập đông”, các chú, các bác, các cô,... kéo về chúc thọ ông bà. Ông bà cảm động lắm. Bà nói:

- Con cháu hiếu thảo, đông vui thế này thì ông bà sẽ sống trăm tuổi.

Ông thì ôm lấy bé Hà vào lòng, và nói:

- Món quà ông thích nhất hôm nay là chum điểm mười của cháu đấy.

Bài 52

Kể về ông, bà (hoặc một người thân) của em

Bài làm 1

Ông nội của em

Ông nội em là sĩ quan pháo binh. Ông về hưu với quân hàm Trung tá. Năm nay, ông vừa tròn 70 tuổi. Ông bị thương ba lần. Ngày đi bộ đội, ông mới đọc thông, viết thạo. Ông cho biết, ông từng làm lính xung kích dự trận Điện Biên, từng đánh Khe Sanh, Bình Giã, tham dự chiến dịch Hồ Chí Minh, giải phóng Sài Gòn.

Ông cao to, khoẻ mạnh. Bà con trong họ, ngoài làng đều kính trọng ông. Ông dành phần lớn tiền hưu trí cho việc học tập của các cháu. Em rất yêu kính ông nội.

Lê Bá Hàm
Trường Tiểu học Quỳnh Lâm
Huyện Quỳnh Lưu - Nghệ An

Bài làm 2

Bà ngoại của em

Năm nay, bà ngoại em đã bước sang tuổi 60. Bà là bác sĩ bệnh viện Thanh Nhàn, Hà Nội, đã về hưu. Mẹ em là con gái út của ông bà. Ông đã mất, cậu Hưng là liệt sĩ, bà ở với bố mẹ em và các cháu.

Giương mặt phúc hậu, bà ăn nói dịu dàng, sống lịch thiệp, được mọi người quý mến. Bà thích đọc sách báo. Bà rất khéo tay, thường bày cho mẹ em và các cháu chế biến thức ăn và dọn cỗ. Mẹ em xinh đẹp như bà thời con gái.

Mùa hè nào, bà cũng đi du lịch, thăm các danh lam thắng cảnh.

Bà rất thương bố mẹ em và các cháu. Bà mừng lắm khi anh Quang thi đỗ vào trường Đại học Y khoa Hà Nội. Bà vẫn dạy em học viết và tập tính.

Em chỉ cầu mong bà em được khoẻ mạnh, sống yên vui cùng con cháu.

Lê Thị Thu Nga
Trường Tiểu học Quỳnh Lưu - Nghệ An

Bài 53

Bà cháu

*Dựa vào tranh (Tiếng Việt 2, tập một, tr.87),
kể lại từng đoạn câu chuyện "Bà cháu"*

Bài làm

a. Tranh 1

Bà cháu sống trong cảnh nghèo rau cháo vất vả, nhưng rất đầm ấm. Một hôm có cô tiên hiện ra cho một hạt đào và dặn lúc nào bà mất, đem gieo hạt đào bên mộ bà thì các cháu sẽ trở nên giàu sang, sung sướng.

b. Tranh 2

Bà mất, hai anh em làm theo lời cô tiên dặn đem hạt đào gieo bên mộ bà. Cây đào đã đơm hoa, kết bao nhiêu trái vàng, trái bạc.

c. Tranh 3

Hai anh em trở nên giàu có nhưng vẫn buồn, nhớ thương bà. Vàng bạc vẫn không làm cho hai anh em vui đi nỗi nhớ, càng ngày càng buồn bã.

d. Tranh 4

Gặp lại cô tiên, hai anh em cầu xin cô tiên hoá phép cho bà sống lại. Cô tiên nói: "Nếu bà sống lại, thì ba bà cháu lại nghèo khổ như xưa, các cháu có chịu được không?". Nghe hai anh em nói chịu được, cô tiên liền phát chiếc quạt nhiệm mầu. Tức thì lâu đài, ruộng vườn biến mất. Bà hiền hậu hiện ra đang tay ôm hai cháu vào lòng.

Kể lại toàn bộ câu chuyện “Bà cháu”

Bài làm

Ngày xưa, ở một làng nọ có hai em bé ở với bà. Nhà tuy nghèo khổ, nhưng ba bà cháu sống êm ấm, ấm cúng trong túp nhà gianh nhỏ bé.

Một hôm, có một cô tiên ghé vào nhà, tặng hai anh em một hạt đào và dặn đi dặn lại: “Đây là hạt đào tiên. Ngày nào bà mất, các cháu nhớ gieo hạt đào này cạnh mộ, chăm sóc cho cây đào tươi tốt thì hai anh em cháu sẽ được giàu sang, phú quý.”

Bà mất, hai anh em nhớ lời cô tiên căn dặn đã đem hạt đào ươm vào cạnh mộ bà, ngày ngày ra sức chăm nom, tưới bón. Chẳng bao lâu sau, cây đào trở nên tươi tốt, đơm hoa, kết trái. Quả vàng, quả bạc trĩu cành.

Sống trong cảnh giàu sang, nhà cửa đầy vàng bạc châu báu, nhưng hai anh em vẫn buồn bã vì thiếu tình thương của bà. Lúc nào, hai anh em cũng cảm thấy trống trải, cô đơn.

Ít hôm sau, cô tiên lại hiện lên. Cả hai anh em đều cả khóc, một mực xin hoá phép cho bà được sống lại. Cô tiên nói: “Nếu bà cháu sống lại thì ba bà cháu sẽ cực khổ như xưa, các cháu có chịu được không?”. Hai anh em vãi lạy cô tiên và nói: “Chúng cháu chỉ cần được bà sống lại. Chúng cháu cảm ơn vô cùng.”

Cô tiên liền phất nhẹ chiếc quạt màu nhiệm. Tức thì, lâu đài, vàng ngọc, ruộng vườn của hai anh em biến mất. Người bà yếu quý móm mém, hiền từ hiện ra, dang tay ôm hai đứa cháu hiếu thảo vào lòng. Bao nhiêu nước mắt đã ứa ra.

Trần Phương Trà, 2A
Trường Tiểu học Phú Yang
Thừa Thiên - Huế

Sự tích cây vú sữa

1. Kể lại đoạn 1 câu chuyện *Sự tích cây vú sữa* bằng lời của em.

Ngày xưa ở một làng nọ có một gia đình chỉ có hai mẹ con. Mẹ thì tần tảo siêng năng, con thì chơi bời, lêu lổng. Một hôm bị mẹ mắng, cậu ta giận dữ, vâng vâng bỏ nhà ra đi. Cậu ta la cà hết nơi này qua nơi nọ, còn mẹ ở nhà thì mỗi mất chờ trông, đau buồn ủ rũ.

2. Kể lại phần chính của câu chuyện dựa theo từng ý tóm tắt:

- Cậu bé trở về nhà.
- Không thấy mẹ, cậu bé ôm lấy một cây xanh mà khóc.
- Từ trên cây, quả lạ xuất hiện và rơi vào lòng cậu.
- Cậu bé nhìn cây, ngỡ như được thấy mẹ.

Nhớ mẹ, cậu bé bèn trở lại nhà. Ngôi nhà cũ, khu vườn xưa vắng vẻ khác thường. Cậu bé đi từ nhà ra vườn, từ vườn trở vào nhà, nhưng chẳng thấy hình bóng mẹ hiển đâu cả.

Cậu khóc, cậu gọi mẹ; gọi đến khản cả giọng, khóc đến cạn kiệt cả nước mắt. Cậu ra vườn, vừa buồn vừa nhớ mẹ, ôm lấy gốc một cây xanh, ngược mắt nhìn lên vòm lá. Lá cây thì thảo. Bỗng cây xanh rung mình, run rẩy.

Cây xanh, hoa trắng như mây nở ra thơm nồng nàn. Từ các cành, các chùm hoa, trái cây xuất hiện, vụt lớn nhanh, vỏ xanh óng ánh, da căng mịn, rồi chín. Cả khu vườn ngào ngạt hương thơm. Bất ngờ một quả chín rơi vào lòng cậu. Hai tay cậu cầm lên. Mùi hương quyến rũ. Múi cậu khẽ chạm vào, tức thì một dòng sữa trắng trào ra, ngọt thơm như dòng sữa mẹ ngày nào.

Lòng nao nao xúc động, cậu bé ngược mắt nhìn cây xanh. Lá cây vẫn lao xao, thì thầm như tiếng nói của mẹ. Lá cây, một mặt xanh bóng mượt, còn mặt kia thì đỏ hoe như mắt mẹ khóc chờ con, thương nhớ con đi mãi không về. Cậu bé òa khóc. Cây xanh run lên. Những cành cây xoè ra như cánh tay, bàn tay người mẹ thân thương âu yếm, vỗ về đứa con tội nghiệp.

3. Em mong muốn câu chuyện kết thúc như thế nào? Hãy kể lại đoạn cuối câu chuyện.

Cậu bé ngủ thiếp dưới gốc cây. Tiếng chim hót. Tiếng gió reo. Cây xanh ào ào chuyển động. Cậu bé giật mình tỉnh dậy. Người mẹ hiền đứng lặng nhìn đứa con. Mặt mẹ đau buồn, nước mắt chảy ra như xối. Cậu cất tiếng gọi: "Mẹ! Mẹ! Mẹ!". Cậu ôm chầm lấy mẹ! Mẹ nói qua dòng nước mắt: "Lâu nay con đi đâu? Mẹ buồn nhớ con, đi tìm con khắp nơi mà chẳng thấy...". Ngược mắt nhìn mẹ, cậu bé

nói qua tiếng nấc: "Con... xin lỗi mẹ. Từ nay con sẽ chăm ngoan... con không làm mẹ buồn nữa...".

Lá cây xanh reo trong gió. Mùi thơm từ trái cây lạ ngào ngạt khu vườn thấm sâu vào tâm hồn hai mẹ con.

Bông hoa Niềm Vui

1. Kể lại đoạn mở đầu câu chuyện trên (đoạn 1) bằng hai cách:

a. Cách 1: theo trình tự như câu chuyện.

Một hôm, mới sáng tinh mơ, Chi đã vào vườn hoa của trường. Chi dạo khắp các luống hoa nở tung bằng rục rờ. Rồi em dừng lại, bàng hoàng ngắm những bông cúc màu xanh mà các bạn trong lớp gọi là hoa Niềm Vui. Bố Chi ốm nặng đang nằm viện. Chi muốn có một bông hoa Niềm Vui, đem đến bệnh viện tặng bố để bố dịu cơn đau.

b. Cách 2: bắt đầu từ “Bố của Chi đang nằm bệnh viện... để bố dịu cơn đau”, sau đó đến “Mới sáng tinh mơ... bông hoa Niềm Vui”.

Đã hơn một tuần, bố của Chi bị đau phải nằm viện. Chi muốn đem tặng bố một bông hoa Niềm Vui để bố dịu cơn đau. Thế là mới sáng tinh mơ, Chi đã ra vườn hoa của trường. Em đi dọc các luống hoa rồi dừng lại trước những khóm cúc xanh nở hoa rục rờ, mà cả lớp gọi là hoa Niềm Vui. Lòng Chi băng khuâng, lưỡng lự.

2. Dựa vào tranh, kể lại nội dung chính của câu chuyện (đoạn 2, 3) bằng lời của em.

Những giọt sương long lanh trên các cánh hoa xanh biếc càng làm cho hoa Niềm Vui trở nên long lẫy dưới ánh hồng bình minh. Mấy lần Chi giơ tay định hái một bông, nhưng em bỗng chần chờ. Cô giáo và lớp trưởng vẫn nhắc: vườn hoa là tài sản chung của trường, do công sức của thầy trò vun trồng, chăm bón, không ai được tự tiện hái hoa...

Chi đang ngắm hoa thì bỗng cô giáo mở cổng vườn trường bước tới. Cô ngạc nhiên khi thấy cô học trò nhỏ đang đứng lặng trước khóm cúc màu xanh.

Chi chào cô rồi ngập ngừng nói:

- Thưa cô, em muốn xin cô được hái một bông hoa... Bố em đang ốm nặng...

Cô giáo trừu mến nhìn Chi, rồi cô ôm em vào lòng:

- Chi ạ, em đáng yêu lắm. Em hãy hái ba bông hoa cúc xanh đi. Một bông để tặng bố em, một bông để tặng mẹ em và một bông dành cho em. Bố mẹ em đã có công sinh thành, nuôi dưỡng, dạy bảo nên em, một cô bé hiếu thảo và nhân hậu.

Chi đã chọn ba bông hoa Niềm Vui đẹp nhất hái đem về...

3. Kể lại đoạn cuối câu chuyện (đoạn 4), trong đó có lời cảm ơn của bố Chi (do em tưởng tượng ra).

Gần hai tuần sau, bố Chi xuất viện. Một buổi sớm tinh mơ, hai bố con Chi cùng đến trường. Gặp cô giáo của con mình, bố Chi nói:

- Cháu đã đem bông hoa Niềm Vui đến bệnh viện. Vợ chồng tôi và cháu vô cùng cảm ơn cô. Hôm nay, tôi có mang đến tặng nhà trường, tặng cô một khóm cúc đại đoá màu tím. Món quà nhỏ bé gọi là tấm lòng của chúng tôi. Cảm ơn cô nhiều lắm...

Kể về gia đình em

Bài làm

Gia đình em là Gia đình văn hoá. Bố em là Nguyễn Văn Huệ, 45 tuổi, kĩ sư điện. Mẹ em là Nguyễn Thị Kim Thoa, 36 tuổi, cán bộ Ngân hàng Nông nghiệp và Phát triển nông thôn. Anh Hoàng, học sinh lớp 12 chuyên Lý, trường Trung học phổ thông chuyên Trần Phú. Em là Nguyễn Kim Hằng, học sinh lớp 2A trường Tiểu học Nguyễn Trí Phương, Quận Hồng Bàng, Thành phố Hải Phòng.

Gia đình em hiện đang ở trong ngôi nhà cấp 4 khu cán bộ công nhân viên Ngân hàng. Nhà của ngăn nắp, sạch sẽ. Đẹp nhất là góc học tập của anh Hoàng và của em.

Bố mẹ em rất yêu thương, chăm sóc hai con, lúc nào cũng quan tâm đến việc học hành của anh Hoàng và của em. Anh Hoàng và em yêu kính bố mẹ nhiều lắm.

Nguyễn Kim Hằng
Trường Tiểu học Nguyễn Trí Phương
Quận Hồng Bàng - Hải Phòng

Câu chuyện bó đũa

Dựa theo tranh (Tiếng Việt 2, tập một, tr.113) kể lại từng đoạn *Câu chuyện bó đũa*.

Bài làm

Lời kể tranh 1

Ngày xưa, ở một gia đình nọ, có hai anh em trai. Thuở nhỏ, họ sống rất hòa thuận, vui vẻ. Từ ngày lập gia đình, mỗi người ra ở riêng, ăn riêng. So bì của nả, ruộng vườn, giữa vợ chồng người anh và vợ chồng người em thường xảy ra xích mích, bất hòa. Người bố vô cùng đau lòng.

Lời kể tranh 2

Một hôm, ông bố gọi hai anh em trai, hai chị em dâu lại. Ông đặt lên bàn một túi tiền và một bó đũa. Ông nói: "Người nào bẻ được bó đũa thì cha sẽ thưởng cho túi tiền". Người con nào cũng thầm nghĩ mình sẽ bẻ gãy đôi bó đũa và sẽ nhận được tiền thưởng của bố.

Lời kể tranh 3

Vợ chồng người anh, vợ chồng người em cùng tranh nhau được bẻ bó đũa trước, mong được nhận phần hơn. Họ lấy hết gân sức. Họ phóng mang, trợn mắt, nghiêng răng để bẻ. Nhưng bó đũa vẫn chắc nịch.

Lời kể tranh 4

Sau đó, người cha mới thông thả cởi bó đũa ra. Ông lấy từng chiếc đũa một, lần lượt bẻ gãy hết chiếc đũa này đến chiếc đũa khác một cách dễ dàng.

Lời kể tranh 5

Thấy vậy, bốn người con cùng nói:

- Thưa cha, bẻ cả bó đũa mới khó, chứ bẻ từng chiếc đũa thì có khó gì!

Người cha ôn tồn nói:

- Đúng. Liên kết lại thì mạnh, chia lẻ ra thì yếu. Vậy các con phải yêu thương, đùm bọc lẫn nhau. Có đoàn kết mới có sức mạnh và được hạnh phúc.

Bài 59

Phân vai, dựng lại "Câu chuyện bó đũa"

Bài làm

- *Người dẫn chuyện:* Ngày xưa có hai anh em nhà kia, lúc còn nhỏ rất thương yêu nhau, nhưng khi có gia đình riêng thường xích mích, bất hoà.

- *Người cha*: Người cha rất buồn, gọi các con lại. Ông đưa ra một bó đũa bảo ai bẻ gãy được sẽ thưởng cho một túi tiền.

- *Người dẫn chuyện*: Con trai, con dâu tranh nhau bẻ bó đũa, nhưng không thể nào bẻ được. Người cha lần lượt bẻ gãy từng chiếc đũa.

- *Bốn người con*: Họ cùng nói: bẻ từng chiếc đũa thì có khó gì!

- *Người cha*: Cha dạy chia lẻ ra thì yếu, hợp lại thì mạnh, các con phải biết yêu thương, đùm bọc lẫn nhau; có đoàn kết mới có sức mạnh.

Hai anh em

1. Kể lại từng phần câu chuyện *Hai anh em* theo gợi ý sau:

- a. Mở đầu câu chuyện
- b. Ý nghĩa và việc làm của người em
- c. Ý nghĩa và việc làm của người anh
- d. Kết thúc câu chuyện

Bài làm

a. Mở đầu câu chuyện

Ngày xưa có hai anh em cùng cấy cày chung trên một thửa ruộng. Gặt hái xong, họ bó lúa chất thành hai đống bằng nhau, để cả ở trên đống.

b. Ý nghĩ và việc làm của người em

Đêm hôm ấy, người em nằm nghĩ: "Anh ta còn phải nuôi vợ con. Nếu phần lúa của ta cũng bằng phần của anh thì thật không công bằng". Nghĩ vậy, rồi người em đi ra đống vào lúc giữa đêm khuya. Người em lấy lúa của phần mình bỏ thêm vào đống lúa của người anh.

c. Ý nghĩ và việc làm của người anh

Cũng đêm ấy, người anh bàn với vợ: "Em ta vất vả và còn có nhiều công việc phải lo. Nếu phần lúa của vợ chồng mình cũng bằng phần lúa của chú ấy thì thật không công bằng". Thế rồi người anh đi ra đống lấy lúa của phần mình bỏ thêm vào phần lúa của người em.

d. Kết thúc câu chuyện

Sáng ngày hôm sau, hai anh em cùng ra đống. Họ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy hai đống lúa vẫn bằng nhau.

Cho đến một đêm nọ, hai anh em đều ra đồng, nhìn xem tại sao lại có sự kì lạ đó. Họ bắt gặp nhau, mỗi người đang ôm trong tay những bó lúa định bỏ thêm cho người kia. Cả hai anh em đều vô cùng xúc động, ôm chầm lấy nhau.

2. Nói ý nghĩ của hai anh em khi gặp nhau trên đồng.

Nước mắt chảy ra, người anh nói với em: "Trời ơi, em quý hoá quá, lòng em thơm thảo quá!". Người em cũng run run nói khi nước mắt ứa ra: "Anh chị thương em rất nhiều. Tình nghĩa của anh chị lúc nào cũng như bát nước đầy".

Kể lại câu chuyện *Hai anh em*

Bài làm

Ngày xưa ở một làng nọ có hai anh em nhà kia cùng cày chung trên một thửa ruộng. Vụ gặt cũng vậy, họ gặt lúa chất thành hai đống bằng nhau, để cả trên bờ ruộng.

Một đêm sau ngày gặt, người em nghĩ: “Hoàn cảnh gia đình anh khó khăn. Anh còn phải nuôi vợ con. Nếu phần lúa của mình cũng bằng phần lúa của anh thì thật không hợp tình, hợp lý”. Nghĩ vậy, rồi người em đi ra đống, lấy lúa của mình bỏ thêm vào phần của anh.

Cũng đêm hôm ấy, người anh trằn trọc mãi rồi bàn với vợ: “Em ta sống một mình vất vả, còn nhiều việc phải lo toan. Nếu phần lúa của vợ chồng mình cũng bằng phần của chú ấy thì thật không công bằng”. Thế rồi người anh đi ra đống giữa đêm khuya lấy lúa của mình bỏ thêm vào phần của em.

Ngay sáng hôm sau, hai anh em cùng ra đống. Họ ngạc nhiên vô cùng khi thấy hai đống lúa vẫn bằng nhau.

Rồi một đêm sau đó, hai anh em cùng ra đống ngồi nhìn xem sao vì có sự kì lạ đó. Họ bắt gặp nhau, mỗi người đang ôm trong tay những bó lúa to định bỏ thêm cho người kia. Hai anh em rất xúc động, ôm chầm lấy nhau. Nước mắt ứa ra, lăn dài trên gò má.

Nguyễn Thiệu Hùng
Trường Tiểu học Phòng Hùng
Sơn Tây - Hà Nội

Bài 62

Kể về anh, chị em ruột của em

Bài làm

Em là Nguyễn Thị Hồng, 8 tuổi, học sinh lớp Hai, nhưng em đã là chị gái trong gia đình. Mẹ em đẻ sinh đôi: em Nam và em Bắc, đều là con trai. Năm nay, hai em đã lên ba tuổi, gương mặt rất giống nhau. Em Bắc béo tròn, cao to hơn em Nam một tí xiu. Em nào cũng xinh đẹp và rất ngoan. Chị Hồng yêu hai em Bắc, Nam nhiều lắm.

Nguyễn Thị Hồng
Trường Tiểu học Nga Thủy
Huyện Nga Sơn - Thanh Hoá

Con chó nhà hàng xóm

1. Kể lại từng đoạn câu chuyện "Con chó nhà hàng xóm" dựa theo tranh (Tiếng Việt 2, tập một, tr.130).

1. Bác hàng xóm có con chó rất đẹp, rất khôn tên là Cún Bông. Bé vẫn cùng Cún chơi đùa, chạy nhảy khắp vườn.

2. Một hôm, đuổi theo Cún Bông, Bé vấp phải một khúc gỗ. Bé ngã đau, mắt cá chân sưng to. Bé không đứng dậy được. Cún đã hết hoảng chạy đi tìm người đến cứu Bé.

3. Những ngày chân phải bó bột, Bé nằm bất động trên giường, bạn bè đã thay nhau đến thăm Bé. Bạn thì mang quà, bạn thì kể chuyện, bạn thì an ủi... Nhưng lúc bạn bè ra về, Bé lại buồn thiu. Mẹ hỏi, Bé đã nói nhỏ với mẹ: "Con nhớ bạn Cún lắm, mẹ à!".

4. Bác hàng xóm đưa Cún sang thăm Bé. Cún mừng rỡ, Bé vui hẳn lên. Thế rồi, hôm thì Cún mang cho Bé tờ báo, quyển sách hay cái bút chì,... hôm thì con búp bê... Nhìn thấy Bé cười thì Cún vẫy đuôi rối rít, nó đứng lên bằng hai chân sau.

5. Ngày bác sĩ đến tháo bột chân cho Bé, Cún cũng có mặt. Cún chạy vòng quanh giường mừng rỡ. Nhìn vết thương của Bé, bác sĩ nói: "Chính tình bạn của Cún đã giúp Bé mau lành".

2. Đóng vai Bé, hãy kể lại toàn bộ câu chuyện “Con chó nhà hàng xóm”.

Bài làm

Em tên là Bé. Em rất thích các vật nuôi như chó, mèo... Nhưng bố mẹ không nuôi con nào, nên em đành chơi với Cún Bông, con chó của bác hàng xóm. Bé và Cún Bông đã trở thành đôi bạn rất thân, thường tung tăng chạy nhảy khắp vườn.

Một hôm, em và Cún Bông nhảy nhót trong vườn, em vấp phải khúc gỗ, ngã sõng soài, không đứng dậy được. Cún Bông mấy lần lôi, kéo Bé ngồi dậy, đứng dậy cũng không được. Bé khóc. Cún Bông chạy đi gọi người đến cứu em.

Chân của em bị sưng vù, vết thương khá nặng phải đi bó bột. Em phải nằm bất động trên giường. Bạn bè cùng lớp kéo nhau đến thăm, mang cho nhiều quà. Nhưng khi các bạn ra về, em lại buồn, buồn lắm. Mẹ lo lắng và an ủi, nhưng Bé vẫn buồn. Mẹ ôm con gái vào lòng, thủ thủ hỏi:

- Vết thương sắp lành rồi. Con sẽ đi học, đi chơi. Mẹ thương con lắm. Con muốn mẹ giúp gì nào?

- Mẹ ơi! Con nhớ Cún Bông lắm!

Mẹ mỉm cười. Mẹ xoa đầu con gái bé bỏng của mẹ.

Ngày hôm sau, bác hàng xóm đưa Cún sang. Nó vẫy đuôi mừng rối rít. Nó chạy vòng quanh giường bệnh của em. Em muốn nhảy xuống ôm nó vào lòng, cùng nó đi chơi, cùng nhảy nhót trong vườn. Nhưng chân còn đau lắm. Cún như hiểu được cảnh ngộ của bạn, có lúc nước mắt nó ứa ra. Thế rồi từ hôm đó trở đi, ngày nào Cún cũng sang chơi. Hôm thì nó mang cho em con búp bê tóc vàng. Hôm thì nó mang cho em quyển sách, chiếc bút... Nó vẫy đuôi rối rít khi em đưa tay nhận quà. Cún Bông đã truyền cho em tình thương và sức mạnh hồi phục.

Ngày tháo bột đã đến. Bác sĩ rất hài lòng vì vết thương của Bé đã lành hẳn. Mẹ cũng rất vui. Bác sĩ nhìn Bé vượt ve Cún mà mỉm cười. Bác sĩ chợt hiểu Cún đã đem đến cho Bé bao niềm vui trong những ngày chân bó bột, và chính Cún đã giúp Bé mau lành vết thương.

Tìm ngọc

1. Dựa theo tranh (Tiếng Việt 2, tập một, tr.140), kể lại từng đoạn câu chuyện “Tìm ngọc”.

Bài làm

1. Tranh 1

Ngày xưa có một chàng trai giàu tình thương. Một hôm thấy bọn trẻ định giết con rắn nước, chàng bèn bỏ tiền ra mua rồi thả con rắn đi. Không ngờ con rắn ấy là hoàng tử của Long Vương. Cảm công đức chàng trai, Long Vương đã tặng chàng một viên ngọc quý.

2. Tranh 2

Gần miền ấy có một người thợ kim hoàn rất xảo quyết. Hắn biết đó là một viên ngọc quý và hiếm. Hắn tìm cách đánh tráo. Mất ngọc quý, chàng trai rất buồn. Chó và Mèo đã xin chủ đi tìm ngọc.

3. Tranh 3

Đến nhà người thợ kim hoàn, Mèo đã bắt được một con chuột và bắt nó đi tìm ngọc. Chuột đã tìm được viên ngọc tại nhà người thợ kim hoàn.

4. Tranh 4

Chó tranh ngậm ngọc chạy về trước. Quá vui mừng, Chó đánh rơi viên ngọc xuống sông. Một con cá to đã dớp được viên ngọc lặn xuống đáy sông. Chó nằm chờ ở bên sông. Mấy hôm sau, một người thuyền chài đã đánh bắt được con cá ấy, mổ ruột ra lấy được viên ngọc. Bất ngờ, Mèo nhảy tới vớ được viên ngọc chạy biến đi.

5. Tranh 5

Mèo đội ngọc lên đầu mà chạy. Một con quạ tinh ranh đã sà xuống dớp ngọc bay lên đậu trên ngọn cây cao. Mèo lập mưu vờ giả chết, nằm phơi bụng ra bãi cỏ. Quạ tham lam trúng kế, sà xuống toan rĩa thịt Mèo để ăn. Mèo đã vớ được quạ. Quạ van lạy xin trả viên ngọc để thể mạng.

6. Tranh 6

Chó và Mèo mang ngọc về nhà. Chàng trai vô cùng mừng rỡ. Hai con vật thông minh, tình nghĩa càng được chàng trai yêu quý.

2. Kể lại toàn bộ câu chuyện “Tìm ngọc”.

Bài làm

Ngày xưa, có một con rắn nước bị mấy đứa trẻ bắt và toan giết thịt. Thương con vật nhỏ bé ấy, một chàng trai đã bỏ tiền ra mua lại con rắn, rồi thả con rắn đi làm phúc. Không ngờ con rắn ấy là con yêu của Long Vương. Long Vương đã tặng chàng trai một viên ngọc quý, gọi là chút quà mọn để đền ơn đáp nghĩa.

Trong vùng ấy, có một tên thợ kim hoàn gian manh đã lập mưu đánh tráo viên ngọc. Mất báu vật, chàng trai rất buồn, suốt đêm ngày không ăn, không ngủ được. Thấy vậy, Chó và Mèo xin chủ đi tìm ngọc.

Lần đầu vết đến nhà người thợ kim hoàn, Mèo tinh khôn đã bắt một con chuột, sai nó đi tìm ngọc. Quả nhiên, Chuột đã lấy lại được viên ngọc trao lại cho Mèo.

Trên đường về, Chó tranh ngậm ngọc. Chưa qua được sông, Chó làm rơi viên ngọc xuống nước, tức thì một con cá to dớp ngay lấy, bơi đi. Chó tinh khôn nằm phục ở bên sông.

Mấy hôm sau, bác thuyền chài đã đánh bắt được một con cá lớn. Mở bụng cá, bác thuyền chài thấy lạ, cầm viên ngọc lên coi, thì Mèo bắt thần nhảy tới, vồ lấy viên ngọc chạy biến.

Mèo leo lên sung sướng, đội ngọc lên đầu. Từ trên cao, một con quạ nhìn thấy, sà xuống, dớp lấy viên ngọc, bay vút đi. Mèo lập mưu giả vờ nằm chết phơi xác trên bãi cỏ. Quạ tham mồi, trúng kế, sà xuống rỉa thịt Mèo, Mèo đã vồ lấy quạ, dôi xé xác. Quạ van lạy, xin nhà viên ngọc ra trả lại cho Mèo để đổi mạng.

Chó và Mèo vội mang ngọc về. Một con ngậm ngọc, một con hộ vệ. Chúng dâng ngọc cho chàng trai. Nhận lại viên ngọc quý, chàng trai vô cùng biết ơn và hết lòng quý trọng hai con vật thông minh, dũng cảm và tình nghĩa.

Lê Thanh Tâm

Trần Quốc Toàn
lưu Định

Bài 65

Chuyện bốn mùa

1. Dựa vào các tranh sau (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.6) kể lại đoạn 1 *Chuyện bốn mùa*.

Vui ngày đầu năm, bốn nàng tiên Xuân, Hạ, Thu, Đông cùng đi chơi hội. Nhìn chị Xuân hơn hờ, em Đông nói:

- Chị Xuân ơi! Ai cũng yêu chị. Vườn cây nào cũng đâm chồi nảy lộc khi chị về. Chị là người đẹp nhất, hạnh phúc nhất trong bốn chị em mình.

Chị Xuân mỉm cười, nói:

- Cô Hạ mới đáng yêu chứ! Ai đem nắng đến làm cho cây trong vườn thơm trái ngọt, đem đến những ngày hè vô cùng thú vị cho các cô cậu học trò.

Nghe vậy, cô Hạ nheo mắt cười:

- Không có Thu thì làm sao có được bầu trời trong xanh, có trái bưởi chín vàng, có đêm trăng rằm trẻ em được nước đèn phá cỗ? Thiếu nhi yêu thích nhất có Thu đấy!

Lắng nghe các chị nói, cô Đồng em út tâm sự giọng buồn buồn: "Chỉ có mình em là cô đơn, lạnh lẽo!".

Cô Thu vội nắm lấy vai em Đồng, thủ thủ:

- Sao lại có người không yêu, không thích em được? Này nhé, em đến thì mọi nhà mới có ngọn lửa hồng reo bập bùng. Này nhé, em về thì mọi nhà, mọi người mới có giấc ngủ ấm êm trong chăn đệm.

2. Kể lại toàn bộ câu chuyện *Chuyện bốn mùa*.

Bài làm

Vào một ngày đẹp trời đầu năm, bốn chị em nàng tiên Xuân, Hạ, Thu Đồng gặp nhau cùng tâm sự.

Đồng cầm tay chị Xuân, nói: "Chị là người hạnh phúc nhất. Chị đến, vạn vật mừng rỡ đón chào. Cây cối xanh tươi đâm chồi nảy lộc..."

Xuân dịu dàng, bảo: "Nhưng phải có nắng của cô Hạ em ạ! Khi nắng reo, trái cây mới trĩu cành, học trò mới được nghỉ hè, vui chơi".

Nàng Hạ mỉm cười, nói xen vào: "Tuổi thơ lại yêu thích cô Thu nhiều đấy. Cô thu đến, bưởi chín vàng, tép mọng ngọt, trẻ con được đón trăng rằm, được nước đèn, múa sư tử và phá cỗ, được ăn hồng, ăn chuối, ăn cốm vòng..."

Nhìn thấy em Đồng buồn rười rượi, Thu đặt tay lên vai em, thủ thủ: "Em Đồng mới đáng tự hào chứ! Có em thì mới có bếp lửa bập bùng reo trong nhà sàn, mọi người mới được nằm ngủ ấm áp trong chăn đệm".

Trong lúc bốn nàng tiên đang mãi mê trò chuyện thì bà Đất nghe được. Bà vui vẻ góp chuyện: "Các cháu thật xinh đẹp, hồn nhiên và đáng yêu. Có nàng Xuân thì cây lá mới xanh tươi. Có cô Hạ thì mới có hoa thơm, trái ngọt. Có Thu thì mới có bầu trời xanh, trẻ em mới có ngày hội tụ trường. Có nàng Đồng thì mầm sống mới được ấp ủ để cây cối nảy lộc đâm chồi trong giếng, hai. Các cháu có thấy đúng như thế không nào?".

Lê Thuận Hoà, 2A

Trường Tiểu học Quảng Yên - Quảng Ninh

Ông Mạnh thắng Thần Gió

1. Xếp lại thứ tự các tranh sau (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.15) theo đúng nội dung câu chuyện *Ông Mạnh thắng Thần Gió*.

- Tranh 4: *Thần Gió xô ông Mạnh ngã (đặt lên đầu).*
- Tranh 3: *Nhà ông Mạnh bị Thần Gió quật đổ (xếp thứ hai).*
- Tranh 2: *Ông Mạnh làm nhà có cột bằng gỗ lớn, đá to (xếp thứ ba).*
- Tranh 1: *Thần Gió trở thành người bạn, đến chơi nhà ông Mạnh, hai người cùng uống nước, chuyện trò vui vẻ (đặt vào cuối).*

2. Kể lại câu chuyện *Ông Mạnh thắng Thần Gió* mà em đã đọc và đã học.

Bài làm

Trong các vị thần thì Thần Gió dữ tợn và ghê gớm lắm. Thần bẻ cây, Thần xô ngã bất cứ ai. Từ khi loài người rời hang núi, di dân về đồng bằng và vùng ven biển thì Thần Gió càng hoành hành dữ dội.

Một hôm, ông Mạnh gặp Thần Gió. Thần xô ông Mạnh ngã lăn quay. Ông Mạnh lồm cồm bò dậy, mặt đỏ tía tai, quát:

- Thật độc ác!

Thần Gió ôm bụng cười rồi ngao nghể bay đi.

Ông Mạnh căm lắm! Ông quyết tâm chống trả. Ba lần ông làm nhà đều bị Thần Gió xô đổ, hất tung vách, tung mái. Cuối cùng, ông Mạnh vào rừng đốn gỗ lim đem về làm cột, khuôn nhiều tảng đá lớn làm tường... Ông Mạnh đi vòng quanh ngôi nhà xem xét mãi.

Nhà vừa làm xong. Đêm ấy, Thần Gió lại ào ào xô tới. Lấy tay đập cửa, quát tháo ầm ầm:

- Tên Mạnh kia, mày dám hôn à! Mở cửa ra ngay!

- Không! Sáng mai, ta sẽ mở cửa cho lão vào!

Sáng hôm sau, khi mặt trời lên, ông Mạnh mở cửa. Cây cối xung quanh bị Thần Gió bẻ gãy, xô đổ ngổn ngang. Còn ngôi nhà ông vẫn đứng vững. Ông Mạnh mỉm cười...

Mấy tháng sau, Thần Gió lại đến, vào thăm nhà ông Mạnh với dáng vẻ khoan thai, hiền từ. Ông Mạnh và Thần Gió chuyện trò vui vẻ. Từ đó, Thần Gió hay đến chơi, mang hương hoa và gió mát đến cho vườn cây và ngôi nhà của ông Mạnh. Hai bên cùng hiểu nhau hơn, thân mật hơn.

Hoàng Giang

Trường Tiểu học Lộc Hạ - Nam Định

Chim sơn ca và bông cúc trắng

1. Dựa vào các gợi ý dưới đây (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.25) kể lại từng đoạn câu chuyện *Chim sơn ca và bông cúc trắng*.

a. Đoạn 1

Giữa đám cỏ dại bên bờ rào, khóm cúc nở bông hoa trắng. Một chú sơn ca từ đâu bay đến, sà xuống, hót riu ràn: "Cúc ơi! Cúc xinh xắn làm sao!". Cúc mỉm cười sung sướng. Sơn ca véo von hót mãi rồi mới bay về bầu trời xanh bao la.

b. Đoạn 2

Mờ sáng hôm sau, khi vừa xòe cánh lấp lánh sương đêm đón bình minh, thì bông cúc bông giật mình nghe tiếng kêu buồn thảm của sơn ca vọng đến. Con chim đáng yêu đã bị nhốt trong lồng sơn. Thương sơn ca quá, nhưng bông cúc trắng không làm gì được để cứu chim.

c. Đoạn 3

Hai cậu bé đi vào vườn, cắt cả đám cỏ xanh lẫn bông cúc trắng đem về bỏ vào lồng sơn ca. Chim bị cầm tù, khát quá, họng khô bông, rúc mỏ nhấm những ngọn cỏ tươi. Bông cúc dịu dàng tỏa hương thơm ngào ngạt an ủi chim. Sơn ca dù khát, vật hết đám cỏ nhưng vẫn không hề đụng đến bông hoa.

Một ngày trời qua. Chẳng ai cho con chim khốn khổ một giọt nước, một miếng ăn. Đêm ấy, sơn ca lia dôi. Bông cúc cũng héo lả đi vì đau đớn thương xót.

d. Đoạn 4

Sáng hôm sau, đến thăm lồng sơn, hai cậu bé ngỡ ngàng thấy sơn ca đã chết từ bao giờ. Sau một lúc thì thăm, hai cậu bé đặt con chim xấu số vào một chiếc hộp xinh xinh rồi đem chôn cất thật long trọng. Tội nghiệp con chim! Khi nó còn sống, bay nhảy hót ca, các cậu bé đã bắt nó nhốt vào lồng và để mặc nó chết vì đói khát. Còn bông cúc dịu dàng, giá các cậu đừng cắt nó thì hôm nay chắc nó vẫn đang tắm nắng mặt trời và tỏa hương ngào ngạt.

Lê Thị Kim Anh, 2C
Trường Tiểu học Văn Đồn, Quảng Ninh
(Bài làm ở nhà)

2. Kể lại câu chuyện *Chim sơn ca và bông cúc trắng*.

Bài làm

Giữa mảnh vườn, cạnh bờ rào, trong đám cỏ dại, một bông cúc trắng nở xòe thắm tươi. Một chú sơn ca sà xuống, ngắm nghía, hót lên véo von:

- Cúc ơi! Cúc xinh đẹp thế! Cúc yêu kiều thế!

Cúc rung động, nghiêng nghiêng, đung đưa theo làn gió nhẹ. Chim liu lo hót mãi rồi mới vỗ cánh bay lên giữa trời xanh bao la.

Vừa mới tờ mờ sáng hôm sau, cúc vừa xoè cánh đón ánh hồng bình minh thì bỗng giật mình nghe tiếng sồn ca cất lên những tiếng buồn đau thê thảm. Sồn ca đã bị ai đó bắt nhốt vào lồng sồn. Bỗng cúc trắng vô cùng thương cảm, nhưng không thể nào cứu được sồn ca.

Trưa hôm ấy, có hai cậu bé đi vào vườn cắt nấm cỏ tươi, cắt cả bông cúc đem về bỏ vào lồng sồn. Chim đói và khát gần khô cổ họng. Chim vặt hết lá cỏ xanh để ăn mà vẫn khát. Nhưng chim vẫn không đụng đến bông hoa. Cúc toả hương thơm ngào ngạt an ủi sồn ca. Đêm ấy, sồn ca chết trong đói, khát. Bỗng cúc trắng cũng đã héo lá đi vì thương xót. Gió thì thổi suốt đêm vì cảm thương cho sồn ca và cúc trắng bất hạnh.

Sáng hôm sau, hai cậu bé mở lồng sồn, đem xác sồn ca đặt vào một chiếc hộp rất đẹp và chôn cất thật long trọng. Họ còn đặt bông cúc trắng lên mộ sồn ca. Tội nghiệp con chim. Sao các cậu lại bắt nó nhốt vào lồng sồn, để nó bị chết đói, chết khát. Còn đâu nữa tiếng hót sồn ca mỗi sáng, mỗi chiều! Còn bông cúc trắng, giả các cậu đừng ngắt nó, thì hôm nay, chắc nó vẫn đang khoe sắc dâng hương dưới ánh mặt trời.

Nguyễn Bình Giang

Tên - Tuổi - Trường - Hà Nội

Một trí khôn hơn trăm trí khôn

1. Đặt tên cho từng đoạn trong câu chuyện *Một trí khôn hơn trăm trí khôn*.

- Đoạn 1: *Chú Chồn kiêu căng.*
- Đoạn 2: *Chú Chồn trước nguy hiểm.*
- Đoạn 3: *Mưu mẹo của Gà Rừng.*
- Đoạn 4: *Chú Chồn bái phục Gà Rừng.*

2. Kể lại từng đoạn của câu chuyện trên.

- Đoạn 1

Gà Rừng và Chồn là đôi bạn thân. Chồn rất kiêu căng coi thường bạn. Một hôm Chồn hỏi Gà Rừng có bao nhiêu trí khôn. Nghe Gà Rừng bảo tớ chỉ có một thôi, Chồn mỉm cười, nói: "Sao cậu có ít thế? Mình có đến hàng trăm, không thể nào tính xuể!".

- Đoạn 2

Một buổi sáng nọ, Gà Rừng và Chồn cùng đi dạo chơi trên cánh đồng cỏ. Chợt có một người thợ săn xuất hiện. Cả hai cuống quýt nấp vào một cái hang. Nhìn thấy dấu chân của chúng, người thợ săn reo lên: "Có mà trốn đằng trời!" vừa nói, lão vừa lấy gậy thọc vào hang.

Nguy quá, Gà Rừng hỏi Chồn: "Cậu có trăm trí khôn, nghĩ kế gì đi, sao cứ run lên cầm cập thế?". Chồn thở dài, buồn bã nói: "Lúc này trong đầu mình chẳng còn một trí khôn nào cả".

- Đoạn 3

Gà Rừng nghĩ ra một mẹo, dặn đi dặn lại Chồn "cứ như thế, như thế..."

Mọi chuyện xảy ra đúng như Gà Rừng đoán. Người thợ săn lòi được Gà Rừng, thấy nó nhăm nhăm, thân cứng đờ, tưởng Gà Rừng đã chết, lão quăng ngay Gà Rừng xuống đám cỏ, vội lấy gậy thọc vào hang bắt Chồn. Thành công, Gà Rừng kêu lên, vùng chạy, lão thợ săn đuổi theo. Chỉ chờ thế, Chồn vọt ra khỏi hang, chạy biến vào rừng.

- Đoạn 4

Hôm sau, đôi bạn lại gặp nhau. Trống ngực Chồn vẫn còn đập dồn dập. Chồn nói với Gà Rừng: "Thật hứ vớ! Nếu không có mẹo của cậu thì chúng mình đã trở thành đồ nhắm rượu của lão thợ săn kia rồi. Cậu tài giỏi quá! Một trí khôn của cậu còn hơn cả trăm trí khôn của mình!".

3. Kể lại toàn bộ câu chuyện, theo lời kể của Chồn.

Bài làm

Tôi là Chồn. Giữa muôn loài muôn thú, tôi vẫn tự hào cho mình là một con vật thông minh, mưu trí và tinh khôn nhất. Nhưng sau ngày thoát nạn tôi mới "mở mắt ra", và cảm thấy "ra đường còn lắm kẻ giòn hơn ta".

Câu chuyện như thế này...

Tôi có một người bạn thân tên là Gà Rừng. Hai đứa vẫn cùng nhau rong chơi khắp đồi gò gần đến rừng xa. Một hôm, tôi hỏi Gà Rừng:

- Cậu hay gảy, hay hát như rứa, cậu có bao nhiêu trí khôn?
- Mình chỉ đẹp mã, chứ trí khôn chỉ có một thôi.

Tôi kiêu ngạo, nói:

- Ô, ít thế thôi ư? Mình có đến hàng trăm.

Một buổi sáng sau đó, tôi và Gà Rừng đang dạo chơi trên cánh bãi ven rừng. Chợt một người thợ săn xuất hiện. Hai đứa chúng tôi vô cùng sợ hãi và cuống quýt

chạy đến một cái hang sâu ẩn nấp. Lão ta truy đuổi và nói to: “Có mà trốn đằng trời!”. Lão lấy gậy thọc vào hang.

Gà Rừng thấy nguy quá hỏi tôi:

- Cậu có trăm trí khôn, nghĩ kế gì đi!

Tôi vừa thờ vừa buồn bã nói:

- Chết đến nơi rồi! Trong cơn nguy cấp này, trong đầu mình chẳng còn một tí trí khôn nào cả.

Rồi Gà Rừng nói nhỏ vào tai tôi, dặn: “Cứ như thế, như thế!”. Tôi bị đẩy vào hang sâu.

Mọi chuyện xảy ra đúng như Gà Rừng đoán. Lão thợ săn đã bắt được Gà Rừng. Thấy Gà Rừng đã cứng đờ, đôi mắt nhắm tịt lại, lão tưởng con mồi đã chết, bèn quẳng xuống bãi cỏ, cầm gậy thọc vào hang bắt tôi. Thành linh, Gà Rừng kêu lên một tiếng thật to, vùng chạy. Lão thợ săn đuổi theo. Chỉ chờ thế, tôi vọt ra, ba chân bốn cẳng chạy biến vào rừng, trốn thoát.

Hôm sau, gặp lại tôi, Gà Rừng chỉ cười và nói: “Thật hú vía!”. Tôi mắc cỡ, nói với Gà Rừng:

- Bái phục cậu! Một trí khôn của cậu còn hơn cả trăm trí khôn của mình.

Trần Mạnh Giao

Tên thật là Trần Văn Giảng Bình

Bài 69

Bác sĩ Sói

1. Dựa vào tranh (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.42), kể lại từng đoạn câu chuyện *Bác sĩ Sói*.

a. Tranh 1

Bữa nọ, Sói đi tìm mồi. Nó thấy một con Ngựa tơ béo mập đang ăn cỏ. Sói thềm rô dài, toan xông đến vỗ mồi, nhưng lại sợ Ngựa chạy mất. Hắn lập mưu kiếm một chiếc kính đeo lên mắt, một ống nghe cặp vào cổ, một áo choàng trắng khoác lên người, một chiếc mũ thêu chữ thập đỏ chụp lên đầu. Xong, Sói khoan thai tiến về phía Ngựa.

b. Tranh 2

Sói đã đến gần, Ngựa mới phát hiện ra. Nguy hiểm quá! Cái chết khó mà tránh khỏi. Ngựa bình tĩnh, liếc nhìn Sói xem nó định giờ trò gì.

- Chào chú Ngựa. Xóm bên mời ta sang chữa bệnh. Ta đi ngang qua đây, nếu chú có bệnh, ta chữa giúp cho.

- Cảm ơn bác sĩ. Cháu bị đau chân đã mấy tháng nay. Ngài làm ơn chữa giúp cho. Hết bao nhiêu tiền, cháu xin lo liệu đủ.

Sói đáp, giọng ân cần:

- Chà, chà! Lương y như từ mẫu mà. Tiền với nong gì. Đau thế nào để ta khám và chữa cho.

- Đau ở chân sau đấy ạ. Phiền ngài khám cho cháu.

c. Tranh 3

Sói mừng rơn, mon men đi lại phía sau Ngựa, định lura miếng dóp vào đùi Ngựa cho Ngựa hết đường chạy.

d. Tranh 4

Ngựa nhón chân sau, vờ rên rỉ, cặp mắt tinh nhanh dõi theo Sói. Thấy Sói đã cúi xuống đứng tằm, Ngựa tung vó đá hậu một cú trời giáng. Bác sĩ Sói bật ngựa, nằm thẳng cẳng, kính vỡ tan, mũi vàng ra, máu phun đầy mõm...

2. Phân vai, dựng lại câu chuyện *Bác sĩ Sói*.

Người dẫn chuyện: Một hôm đi tìm mồi, Sói nhìn thấy Ngựa đang ăn cỏ ven đồi. Nước bọt tứa ra, nhưng nó xảo quyết nghĩ mưu để đánh lừa Ngựa. Sói đeo một cặp kính trắng lên mắt, cặp ống nghe vào cổ, choàng vào người cái áo bờ-lu-trắng, đội chiếc mũ thêu chữ thập đỏ lên đầu. Nó ung dung, khoan thai tiến về phía Ngựa.

Lúc Sói đến gần, Ngựa mới phát hiện ra. Biết là cượng lên thì chết, Ngựa bình tĩnh đợi xem Sói định giở trò gì. Sói đi đến gần Ngựa.

Sói (giở giọng hiền lành):

- Chào anh Ngựa. Bên xóm có người ốm, mời ta sang khám bệnh. Ta đi ngang qua đây, nếu anh có bệnh, ta chữa giúp cho.

Ngựa (lễ phép):

Cảm ơn bác sĩ, đợi ơn bác sĩ. Cháu đau chân quá, đau đã mấy ngày nay. Ngài làm ơn chữa giúp cho. Hết bao nhiêu tiền, cháu xin chịu.

Sói (giở giọng nhân đức):

Chà! Chà! Thấy thuốc như mẹ hiền. Chữa làm phúc, chứ tiền với nong gì. Đau thế nào? Lại đây, ta khám cho...

Ngựa (giả vờ rên):

Đau ở chân phải sau đấy ạ. Phiền ngài xem giúp...

Người dẫn chuyện: Sói mừng rơn. Nó men men đi lại phía sau, định lựa miếng dóp sâu vào đuôi Ngựa cho Ngựa hết đường chạy.

Ngựa nhón nhón chân sau, vừa vờ rên rỉ vừa quan sát, để lựa thế. Thấy “bác sĩ” Sói vừa cúi xuống đóng tằm, Ngựa tung vó đá hạ một cú trời giáng đúng mặt Sói. Sói bật ngựa, bốn cẳng hươ giữa trời, kính vỡ tan, ống nghe và mũ văng ra, mặt đầy máu...

Nguyễn Xuân Hoà
Trường Tiểu học Đồng Đăng - Lạng Sơn

Quả tim Khi

1. Dựa vào các bức tranh sau (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.52) hãy kể lại từng đoạn câu chuyện *Quả tim Khi*.

a. Tranh 1

Một hôm, Khi thấy Cá Sấu nằm dài thượt trên bãi cát, nước mắt chảy ra. Khi động lòng thương. Cá Sấu nói mình khóc vì buồn, không có ai chơi cùng. Khi kết bạn với Cá Sấu, ngày nào cũng hái quả cho Cá Sấu ăn.

b. Tranh 2

Mấy hôm sau, Cá Sấu ăn cần mời Khi đến chơi nhà để cho tình bạn thêm thân thiết. Khi ngồi lên lưng Cá Sấu, được Cá Sấu chở đi trên dòng sông bao la. Giữa đường, Cá Sấu nói với Khi:

- Vua tôi ốm nặng, cần ăn một quả tim khi mới khỏi bệnh. Tôi cần quả tim của bạn.

c. Tranh 3

Nghe Cá Sấu nói thế, Khi vô cùng hoảng sợ. Nhưng Khi vội trấn tĩnh nói:

- Việc quan trọng thế sao bạn không nói trước. Quả tim tôi để ở nhà rồi. Bạn hãy chờ tôi trở lại, tôi sẽ lấy quả tim dâng lên đức vua cao quý.

Cá Sấu tưởng thật, chở Khi quay trở lại bờ. Khi vội đu vút lên cành cây.

d. Tranh 4

Ngồi trên cành cây cao, Khi nhìn thẳng vào mặt Cá Sấu, mắng:

- Mày hãy cút đi ngay! Đồ giả dối, bội bạc và độc ác!

Cá Sấu tên tò, lặn sâu dưới nước, lủi mất.

2. Phân vai, dựng lại câu chuyện.

Người dẫn chuyện: Ngày xưa, có một con Khỉ hiền lành, giàu tình thương. Một hôm, Khỉ đang leo trèo trên ngọn dừa cạnh bờ sông, nó bỗng nhìn thấy một con vật lạ, da sần sùi có nhiều gai nhọn, răng nhọn hoắt như lưỡi cưa sắc, mõm nhọn, cái đuôi dài ngoẵng, trườn lên bãi cát nằm sưởi nắng. Nó nhìn Khỉ bằng cặp mắt ti hí, với hai hàng nước mắt chan hoà. Khỉ ngạc nhiên và động lòng thương.

Khỉ:

Bạn là ai? Vì sao lại khóc?

Cá Sấu (giọng buồn rầu):

Tôi là Cá Sấu. Tôi cô đơn. Tôi khóc vì thui thui một mình, chả ai chơi với tôi.

Người dẫn chuyện: Nghe vậy, Khỉ mỉm lòng, mời Cá Sấu kết bạn. Từ ngày đó, ngày nào Cá Sấu cũng đến. Khỉ hái quả ném xuống sông cho Cá Sấu ăn. Cá Sấu tâm sự đủ điều. Một hôm, Cá Sấu mời Khỉ đến chơi nhà để thắt chặt tình nghĩa thâm giao. Khỉ vui vẻ nhận lời, ngồi lên lưng Cá Sấu. Cá Sấu đưa Khỉ ra giữa dòng sông.

Cá Sấu:

Bạn Khỉ ơi! Vua chúng tôi ốm nặng. Ngài cần ăn một quả tim khỉ tươi mới khỏi. Tôi rất cần quả tim của bạn...

Khỉ (hoảng sợ, trấn tĩnh):

Ồ! Chuyện quan trọng vậy mà bạn chẳng nói trước để tôi chuẩn bị. Quả tim, tôi để ở nhà. Bạn hãy đưa tôi về, tôi sẽ lấy tim dâng lên Đức Vua. Một vinh hạnh quá lớn! Mau đi bạn...

Người dẫn chuyện: Cá Sấu tưởng thật liền đưa Khỉ trở lại bờ. Tới nơi, Khỉ vọt lên trên cành cây.

Khỉ:

Con vật bội bạc kia! Mi là đồ xảo quyệt! Hãy cút đi! Chẳng ai thêm chơi với những kẻ giả dối, độc ác như mi đâu!

Người dẫn chuyện: Khỉ hái quả xanh ném tới tấp vào Cá Sấu. Cá Sấu vừa bị đau, vừa tên tò, lặn sâu xuống nước, lủi mất!

Trần Ngọc Hà
Trường Tiểu học Bạch Đằng
Huyện Tiên Lãng - Hải Phòng

Sơn Tinh, Thủy Tinh

1. Sắp xếp lại các tranh bên (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.62) theo nội dung câu chuyện "Sơn Tinh, Thủy Tinh".

- Tranh 2 → Tranh 3 → Tranh 1.

2. Dựa vào kết quả bài tập 1, hãy kể lại từng đoạn câu chuyện theo tranh.

- Tranh 2

Hùng Vương thứ 18 có một người con gái xinh đẹp tuyệt trần tên là Mị Nương. Một hôm có hai vị thần cùng đến cầu hôn. Một thần tên là Sơn Tinh, chúa miền non cao; một người là Thủy Tinh, vua vùng nước thấp.

- Tranh 3

Nhà vua không biết chọn ai vì cả hai thần đều rất tài giỏi. Nhà vua nói: "Ngày mai, thần nào đến trước, đem đủ sính lễ: 100 ván cơm nếp, 200 nệp bánh chưng, voi 9 ngà, gà 9 cựa, ngựa 9 hồng mao, thì ta kén làm rể".

- Tranh 1

Mờ sáng hôm sau, Sơn Tinh mang lễ vật đến trước, đón Mị Nương về núi. Thủy Tinh đến sau, mất người đẹp, dưng dưng nổi giận. Thần hô mưa, gọi gió, dâng nước cuốn cuộn, mang quân đuổi đánh Sơn Tinh. Cả một vùng Phong Châu rộng lớn chìm trong biển nước. Từng đoàn thủy quái há mồm, giờ nanh ào ào xông lên. Thủy Tinh dâng nước lên cao bao nhiêu thì Sơn Tinh lại nâng núi lên cao bấy nhiêu. Đánh nhau mãi không được, Thủy Tinh phải rút nước, kéo quân về.

Từ đó về sau, năm nào Thủy Tinh cũng dâng nước đánh Sơn Tinh để báo thù, gây ra cảnh lũ lụt, nhưng lần nào Thủy Tinh cũng bị thua to.

3. Kể lại toàn bộ câu chuyện.

Sơn Tinh, Thủy Tinh

Vua Hùng Vương thứ mười tám có một nàng công chúa tên là Mị Nương, xinh đẹp tuyệt trần. Đức Vua muốn kén cho nàng một người chồng tài giỏi.

Một hôm, có hai chàng trai tuấn tú, cùng đến xin cầu hôn công chúa. Một người là Sơn Tinh, chúa miền núi non cao; một người là Thủy Tinh, vua vùng nước thấp.

Trước sân rồng, điện ngọc, hai chàng trai thi tài. Cả đất trời rung chuyển. Vua Hùng không biết kén chọn ai, đành phân:

- Sáng sớm ngày mai, ai đem lễ vật đến trước, ta sẽ gả công chúa cho. Lễ vật gồm đủ: một trăm ván cơm nếp, hai trăm nệp bánh chưng, voi chín ngà, gà chín cựa, ngựa chín hồng mao.

Mở sáng hôm sau, Sơn Tinh mang sủng lễ đến trước, Vua Hùng cho chàng đón Mị Nương về núi.

Thuỷ Tinh chậm một bước đến sau, bị mất người đẹp. Vô cùng tức giận, Thuỷ Tinh xua bộ tướng đuổi theo Sơn Tinh quyết giành lại Mị Nương. Thần hô mưa, gọi gió, sấm sét đùng đùng, dâng nước ào ào tiến đánh Sơn Tinh. Cả một vùng Phong Châu, Ba Vì,... chìm trong bể nước mênh mông. Thuổng luồng, rắn rết, ba ba, thúy quái nhe nanh há mồm, ngược sông Đà xông tới. Sơn Tinh cùng chiến tướng ra sức chống đỡ. Thuỷ Tinh dâng nước lên cao bao nhiêu thì Sơn Tinh hoá phép nâng núi lên cao bấy nhiêu. Hai bên đánh nhau dữ dội, ác liệt suốt đêm ngày, kéo dài tuần này qua tháng khác. Cuối cùng, Thuỷ Tinh bị thiệt hại nhiều, đuối sức, đành phải rút quân về.

Nhưng từ đó về sau, năm nào Thuỷ Tinh cũng dâng nước đánh Sơn Tinh để rửa hận, gây ra cảnh mưa bão, lũ lụt khắp nơi. Thuỷ Tinh vẫn thua hoài, thua mãi.

Cho đến ngày nay, dân gian vẫn truyền tụng câu ca:

*Núi cao, sông hãy còn dài,
Năm... năm bão oán, đời đời đánh ghen.*

Hoàng Đình Quang
Trường Tiểu học Cù Chính Lan

Hoà Bình

Bài 72

Tôm Càng và Cá Con

1. Dựa vào các tranh minh hoạ dưới đây (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.70), kể lại từng đoạn câu chuyện *Tôm Càng và Cá Con*.

a. Tranh 1

Một hôm, Tôm Càng đang tập búng càng dưới đáy sông thì nhìn thấy một con vật lạ bơi đến: thân dẹt, hai mắt tròn xoe, vẩy bạc óng ánh.

Con vật lạ đơn dả cất tiếng:

- Chào bạn. Tôi là Cá Con.

- Chào Cá Con. Bạn cũng ở sông này à?

- Cũng như họ nhà tôm các bạn, chúng tôi là loài cá sống ở sông ngòi, ao hồ, biển cả...

b. Tranh 2

Thấy Cá Con bơi lượn nhẹ nhàng, Tôm Càng nắc nỏm khen. Cá Con khoe: Đuôi tôi vừa là mái chèo, vừa là bánh lái đấy. Tôi có thể lao về phía trước, cái đuôi ngoắt sang trái, uốn sang phải. Tôm Càng nhìn cá con mà phục lẫn.

c. Tranh 3

Bất ngờ có một con cá to mắt đỏ ngầu xuất hiện. Nó nhăm Cá Con chực lao tới. Thấy vậy, Tôm Càng vội bung càng, xô mạnh bạn vào một ngách đá nhỏ. Mất mối, con cá dữ tức tối bỏ đi.

d. Tranh 4

Tôm Càng xuýt xoa hỏi Cá Con có đau không? Cá Con cười và cảm ơn bạn, rồi cho biết lớp vảy của mình là bộ áo giáp, có va vào đâu cũng chẳng đau. Cá Con biết tài bung càng của Tôm Càng nên rất nể trọng và quý mến. Từ đấy, Cá Con và Tôm Càng kết nghĩa bạn bè anh em.

2. Phân vai, dựng lại câu chuyện.

Người dẫn chuyện: Một hôm, Tôm Càng đang tập bung càng dưới đáy sông thì thấy một con vật lạ: hai mắt tròn xoe, thân dẹt, vảy bạc óng ánh.

Cá con: Chào bạn. Tôi là Cá Con.

Tôm Càng: Chào Cá Con. Bạn cũng ở sông này sao?

Cá Con: Chúng tôi cũng sống dưới nước như các bạn. Có loài cá ở sông ngòi, có loài ở hồ ao, có loài ở biển cả.

Người dẫn chuyện: Thấy đuôi cá con lượn nhẹ nhàng, Tôm Càng nắc nỏm khen.

Cá Con: Đuôi tôi vừa là mái chèo, vừa là bánh lái đấy. Bạn xem này!

Người dẫn chuyện: Nói rồi, Cá Con lao về phía trước, đuôi ngoắt sang trái, rồi quẹo phải. Cá Con uốn đuôi, múa lượn nhẹ nhàng, nhanh thoăn thoắt. Tôm Càng nhìn thấy, phục lẫn.

Khi Cá Con sắp vọt lên thì Tôm Càng bỗng thấy một con cá to, mắt đỏ ngầu, nhăm Cá Con lao tới. Tôm Càng vội bung càng, vọt tới, xô bạn vào một vách đá nhỏ. Cá Con va vào vách đá. Mất mối, cá dữ tức tối bỏ đi. Tôm Càng xuýt xoa hỏi bạn có đau không. Cá Con cười vui vẻ.

Cá Con: Cảm ơn bạn. Họ cá chúng tôi, dù nào cũng có một lớp vảy bao bọc quanh thân. Đó là bộ áo giáp bảo vệ. Vừa rồi, tôi có bị va vào đá cũng không đau.

Người dẫn chuyện: Từ đó, Cá Con biết Tôm Càng rất hào hiệp lại có một biệt tài bung càng, nên rất khâm phục. Cả hai kết bạn thân từ đấy.

Trường Đình Chương
Trường Tiểu học Đồng Hà - Quảng Trị

Kho báu

1. Dựa theo các gợi ý dưới đây (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.84), kể lại từng đoạn chuyện *Kho báu*.

a. *Đoạn 1*: Hai vợ chồng chăm chỉ

Ngày xưa, có hai vợ chồng người nông dân rất cần cù, quanh năm cấy bừa cấy hái. Hai ông bà thức khuya dậy sớm, ra đồng từ lúc gà gáy sáng cho đến khi mặt trời lặn mới trở về nhà. Họ cuốc bẫm cây sâu, trồng lúa, trồng khoai, trồng cà, trồng đậu,... không lúc nào ngơi tay. Nhờ cần cù làm ăn mà hai ông bà đã gây dựng được một cơ ngơi đáng hoàng, kấm khá.

b. *Đoạn 2*: Dặn con

Chẳng bao lâu sau, hai ông bà ngày một già yếu. Hai người con trai của họ chỉ lo ăn chơi, ngại làm ruộng. Rồi bà lão qua đời, ông lão cũng lâm bệnh nặng. Trước lúc nhắm mắt xuôi tay, ông gọi hai con đến bên giường bệnh, dặn dò: "Cha mẹ chỉ để lại cho hai con một ít ruộng. Ruộng nhà có một kho báu, các con hãy đào xới lên mà dùng".

c. *Đoạn 3*: Tìm kho báu

Nghe lời cha dặn, cặp mắt hai người con đều sáng lên. Họ ra sức đào bới, vun xới mà chẳng thấy kho báu ở đâu. Rồi họ trồng lúa, trồng màu... đất đai được cày xới kĩ, mùa nào hoa lợi cũng thu được rất nhiều. Mùa nổi mùa, vụ nổi vụ, hai người con vẫn tiếp tục đào xới rồi gieo trồng, mùa nào cũng bội thu. Chỉ vài năm sau, hai anh em đã có một gia sản, có của ăn, của để. Lúc ấy, họ mới thấm thía lời dặn dò trước khi qua đời của người cha.

2. Kể lại toàn bộ câu chuyện *Kho báu*.

Bài làm

Ngày xưa, có hai vợ chồng người nông dân nọ nhờ chịu khó, siêng năng làm ăn và tiết kiệm đã gây dựng được một cơ ngơi, một gia sản. Hai vợ chồng ngày một già yếu, ốm đau, rồi bà vợ cũng qua đời. Trong lúc đó, các con chỉ lo chơi bời, ngại mớ tay động chân đến việc đồng áng. Người cha sắp đến lúc gần đất xa trời, nên càng buồn.

Một hôm, ông gọi các con đến và bảo:

- Cha già yếu lắm rồi. Khó mà ở mãi với các con. Ruộng nhà ta có một kho báu, các con hãy tự đào bới lên mà dùng.

Chẳng bao lâu sau, người cha qua đời. Các con nhớ lời cha dặn, họ đào bới hết mọi thửa ruộng mà chưa tìm được kho báu. Cứ đào bới đất đến đâu lại gieo trồng đến đấy. Nhờ thế mà lúa má tốt tươi, gặt hái được nhiều. Gặt hái xong, họ lại ra sức đào bới... Chỉ mấy năm sau, nhờ được mùa liên tiếp, hai anh em trở nên sung túc.

Kho báu vẫn chưa tìm thấy được... Nhưng họ đã hiểu được ý nghĩa sâu xa lời dặn dò của người cha trước lúc qua đời.

Thái Ngọc Tâm

Trường Tiểu học Quỳnh Phụ - Thái Bình

GiaiBaiTap123.com

Những quả đào

1. Hãy tóm tắt nội dung mỗi đoạn của câu chuyện *Những quả đào* bằng một cụm từ.

Đoạn 1: Chia đào

Đoạn 2: Trồng đào

Đoạn 3: Đào ngon quá, ăn hết vẫn thèm

Đoạn 4: Tặng bạn ốm quả đào.

2. Dựa vào kết quả bài tập 1, kể lại từng đoạn.

Đoạn 1: Chia đào

Ông đi xa, mang về bốn quả đào. Quả to nhất, ông dành phần bà. Ba quả nhỏ hơn phần các cháu. Bữa cơm chiều hôm ấy, ông hỏi các cháu: "Thế nào, các cháu thấy đào có ngon không?".

Đoạn 2: Trồng đào

Cậu bé Xuân nói:

- Đào có vị ngon và mùi thật là thơm. Đó là giống đào quý. Cháu đã đem hạt ươm vào cái vò. Chẳng bao lâu, nó sẽ mọc một cây đào to đầy ông nhí, nó sẽ cho nhiều trái trĩu cành.

Ông vuốt mái tóc bé Xuân, mỉm cười nói :

- Mai sau, cháu sẽ làm vườn giỏi.

Đoạn 3: Đào ngon quá ăn hết mà vẫn thèm.

Cô bé Vân nói với vẻ tiếc rẻ:

- Đào ngon quá, thơm quá, cháu ăn hết mà vẫn thèm. Còn hạt thì cháu vứt đi rồi, ông ạ.

- Ôi, cháu của ông còn thơ dại quá!

Đoạn 4: Tặng bạn ồm quả đào

Việt chỉ ngồi lắng nghe, chăm chú nhìn vào tấm khăn trải bàn. Ông ngạc nhiên hỏi:

- Còn Việt sao cháu chẳng nói gì thế?

- Ông ạ, bạn Sơn bị ốm, cháu đã mang quả đào quý ấy tặng bạn. Bạn không muốn nhận. Cháu đặt quả đào trên giường, rồi trốn về.

Ông xoa đầu Việt, ồm chặt đứa cháu vào lòng, rồi thốt lên:

- Cháu là đứa bé có tấm lòng nhân hậu cao quý.

3. Phân vai, dựng lại câu chuyện *Những quả đào*.

Bài làm

Những quả đào

Người dẫn chuyện: Ông đi xa về. Bà và các cháu đón mừng ông. Ông mang về bốn quả đào.

Ông: Quả đào to này phần bà. Ba quả đào nhỏ hơn phần các cháu.

Người dẫn chuyện: Bà và các cháu rất vui. Có cháu vồm ăn đào vồm nói cười. Có đứa bỏ đào vào túi... Buổi chiều hôm ấy, bà cháu lại quây quần bên ông.

Ông (hỏi các cháu):

Thế nào, các cháu thấy đào có ngon không?

Bé Xuân: Ông ạ, đào rất ngon, rất thơm. Cháu đã đem hạt gieo vào một cái vò. Chẳng bao lâu, nhà ta sẽ có một cây đào tươi tốt, sai quả.

Ông (hài lòng, nhận xét): Mai sau, cháu Xuân sẽ làm vườn giỏi.

Cô bé Vân (nói với vò tiếc rẻ): Đào ngon quá, thơm quá. Cháu ăn hết mà vẫn thèm. Còn hạt thì cháu vứt đi rồi!

Ông: Ôi, cháu của ông còn thơ dại quá!

Người dẫn chuyện: Việt chỉ ngồi chăm chú nhìn vào khăn trải bàn. Ông ngạc nhiên nhìn Việt.

Ông: Còn Việt, sao cháu chẳng nói gì thế?

Việt: Bạn Sơn bị ốm. Cháu đã mang quả đào ấy cho Sơn. Bạn ấy không muốn nhận. Cháu đặt quả đào trên giường, rồi trốn về...

Ông: Cháu là người có tấm lòng nhân hậu!

Người dẫn chuyện: Ông thốt lên và xoa đầu đứa cháu nhỏ. Bà cười hiền hậu, nhìn các cháu nhỏ.

Lê Ngọc Thảo

Trường Tiểu học Nông Cống - Thanh Hoá

Kể chuyện Sự tích hoa dạ hương

Ngày xưa có một ông lão hiền lành, nhân hậu được mọi người và muôn loài yêu quý. Sau một đêm mưa to gió lớn, ông thấy một cái cây xơ xác nằm lán lóc bên vệ đường. Thương cái cây bé nhỏ tội nghiệp, ông lão nâng niu đem về trồng trong vườn nhà. Ông chăm sóc, bón phân tưới nước, cây mỗi ngày một xanh tốt mỡ màng. Mùa xuân đến, cây kết nụ, nở những bông hoa rất to, màu sắc rực rỡ tuyệt đẹp để tỏ lòng biết ơn ông lão đã cứu sống mình.

Nhưng ban ngày, từ sáng sớm ông lão đã đi làm, đến tối mệt mới trở về. Hoa buồn lắm vì hoa biết ông lão suốt ngày chỉ cặm cụi làm ăn, không có phút nào rảnh rỗi để ngắm hoa đẹp.

Cây hoa bèn xin Trời cho nó đổi sắc đẹp lấy hương thơm để mang lại niềm vui cho ân nhân của mình. Cảm động trước tấm lòng giàu tình nghĩa thơm thảo của hoa, Trời đã biến nó thành một loài hoa nhỏ bé, trắng muốt nhưng tỏa hương thơm nồng nàn vào

Ai ngoan sẽ được thưởng

1. Dựa vào các tranh dưới đây (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.102) hãy kể lại từng đoạn của câu chuyện *Ai ngoan sẽ được thưởng*.

a. Tranh số 1

Một buổi sáng đẹp trời, Bác Hồ đến thăm trại nhi đồng. Các em nhỏ ùa ra sân, vui mừng đón Bác, đứng quây quần quanh Bác. Trông Bác thật vui và hống hào. Các em dẫn Bác đi thăm phòng ngủ, phòng ăn, nhà bếp, nơi tắm rửa.

b. Tranh số 2

Trở lại phòng họp, Bác ngồi giữa các em và hỏi: "Các cháu chơi có vui không? Các cháu ăn có no không?". Tiếng "Có ạ" của các em cất lên nghe thật dễ thương. Bác khen các cháu ngoan, rồi Bác chia kẹo cho các cháu. Các cháu reo lên mừng rỡ. Có một em bé giơ tay xin nói: "Thưa Bác, ai ngoan thì được ăn kẹo, ai không ngoan thì không được ạ!". Các cháu lại reo lên trả lời "Đồng ý ạ" khi nghe Bác hỏi: "Các cháu có đồng ý không?".

c. Tranh số 3

Các cháu đứng thành vòng tròn, vui sướng giơ tay đón nhận kẹo Bác trao cho. Đến lượt Tộ, e

- Thưa Bác, hôm nay cháu không vâng lời cô. Cháu chưa ngoan nên không được ăn kẹo của Bác.

Bác cười trừ mếu:

- Cháu biết nhận lỗi, thế là ngoan lắm. Cháu vẫn được phần kẹo như các bạn khác.

Tô mừng rỡ nhận lấy kẹo Bác cho. Nước mắt Tô ứa ra.

2. Kể lại toàn bộ câu chuyện *Ai ngoan sẽ được thưởng*.

3. Kể lại đoạn cuối câu chuyện theo lời của bạn Tô.

Nhiều bạn vui sướng nhận được kẹo Bác Hồ cho. Bạn thì bóc kẹo ăn ngay. Bạn thì cầm ngửi như muốn để dành đem về khoe bố mẹ. Còn em thì băn khoăn nghĩ là sẽ không được ăn kẹo của Bác vì sáng nay em vứt giấy ra phòng học, bị cô giáo phê bình.

Đến lượt em, Bác đưa kẹo cho, nhưng em vòng tay lại khẽ nói: "Thưa Bác, hôm nay cháu không vâng lời cô. Cháu chưa ngoan nên không được ăn kẹo của Bác". Nhiều bạn ngược mắt nhìn Bác rồi nhìn em.

Bác cười trừ mếu, nhìn em rồi nói: "Cháu biết nhận lỗi, thế là ngoan lắm. Cháu vẫn được phần kẹo như các bạn khác".

Lúc ấy, nước mắt em chảy ra. Em mừng rỡ đưa tay nhận phần kẹo Bác cho. Em cứ cầm kẹo trên

Bài 77

Chiếc rễ đa tròn

1. Sắp xếp lại trật tự các tranh dưới đây theo đúng diễn biến trong câu chuyện *Chiếc rễ đa tròn*:

- Tranh số 3 → Tranh số 1 → Tranh số 2

2. Kể lại từng đoạn của câu chuyện:

a. Đoạn 1

Một buổi sáng như thường lệ, sau khi tập thể dục, Bác Hồ đi dạo trong vườn một lát. Bác chợt nhìn thấy một chiếc rễ đa nhỏ và dài nằm ngoằn ngoèo trên bãi cỏ. Bác dừng lại, tần ngần một lát, rồi Bác bảo chú cán vụ đứng gần đấy: "Chú cuốn cái rễ đa này lại, chọn nơi thích hợp trong vườn rồi trồng cho nó mọc tiếp nhé!".

b. Đoạn 2

Khi chú cán vụ đem trồng, Bác lại dặn dò tỉ mỉ. Bác cầm lấy cái rễ đa cuộn thành một vòng tròn rồi bảo chú cán vụ buộc nó tựa vào hai cái cọc, sau đó mới vùi

hai đầu rễ xuống đất. Khi nghe chú cần vụ thắc mắc: "Thưa Bác, tại sao lại phải làm như thế ạ?", Bác cười vui vẻ, nói: "Rồi chú sẽ biết".

c. Đoạn 3

Nhiều năm sau, rễ đa ấy trở thành cây đa "hai gốc" có vòng lá tròn như cái vòm cổng xanh rất đẹp và lạ. Các em thiếu nhi mỗi lần vào thăm vườn Bác, em nào cũng thích được chui qua chui lại vòng lá xanh ấy. Đến lúc đó, mọi người mới hiểu vì sao Bác lại cho trồng chiếc rễ đa thành hình tròn như thế.

Chuyện quả bầu**1. Kể lại *Chuyện quả bầu* theo từng đoạn.****a. Đoạn 1**

Ngày xưa có hai vợ chồng vào rừng hái măng, đào củ để kiếm sống. Một hôm, họ bắt được một con dúi. Con dúi kêu van xin được tha; nó hứa sẽ mách cho một điều cực kì bí mật và quan trọng. Con dúi được tha, nó bảo sắp có mưa to gió lớn; nó khuyên hai ông bà nên lấy khúc gỗ khoét rỗng, chuẩn bị lương thực ăn đủ bảy ngày đêm, rồi chui vào, lấy sáp ong bịt kín miệng gỗ, hết hạn bảy ngày đêm mới được chui ra. Nó giục: "Ông bà phải làm gấp đi, kéo không kịp, tai họa sắp giáng xuống rồi đó!".

b. Đoạn 2

Hai vợ chồng làm theo lời con dúi. Ông bà còn khuyên mọi người quanh vùng làm theo, nhưng chẳng ai tin, chẳng ai làm. Quả nhiên sau đó, mưa gió ầm ầm, nước từ trời cao trút xuống, núi rừng chìm trong biển nước. Mọi vật, mọi người đều chết hết. Nhờ sống trong ruột khúc gỗ nổi như con thuyền độc mộc mà hai vợ chồng thoát nạn. Sau bảy ngày đêm họ chui ra. Nước đã rút hết. Núi rừng vắng tanh. Có cây vàng úa, xơ xác.

c. Đoạn 3

Ít lâu sau, người vợ sinh ra một quả bầu. Thấy chồng buồn, bà vợ đem quả bầu cất lên giàn bếp. Họ vẫn lăm lăm vào rừng đào củ, hái măng kiếm sống như xưa. Thế rồi, một lần hai vợ chồng đi rừng về, bỗng nghe tiếng cười nói từ trong bếp vọng ra. Họ lấy quả bầu xuống, ghé tai nghe tiếng nói lao xao. Người vợ bèn lấy que củi đốt thành cái dùi, rồi nhẹ nhàng dùi quả bầu. Tức thì, từ trong quả bầu, những đứa trẻ khỏi ngõ, nhanh nhẹn nhảy ra. Đứa bé ra đầu, dính than ở mũi dùi nên

người hơi đen, đó là người Kho-mú. Tiếp đến là người Thái, người Mường, người Dao, người Hmông, người Ê-đê, người Ba-na, người Kinh,... lần lượt ra theo. Mỗi đứa bé có một gương mặt, một thứ tiếng riêng, nhưng rất đẹp, rất đáng yêu.

Đó là tổ tiên của các dân tộc anh em trên đất nước ta ngày nay.

2. Kể lại toàn bộ *Chuyện quả bầu*.

Bài làm

Dân tộc Kinh có chuyện *Con Rồng, cháu Tiên*. Dân tộc Mường ở Hoà Bình có chuyện *Đẻ đất, đẻ nước*. Có nhiều truyện rất hay, rất cảm động nói về nguồn gốc dân tộc. Người Kho-mú lại có truyện *Chuyện quả bầu* giàu ý nghĩa sâu xa.

Sau đây, tôi xin kể lại *Chuyện quả bầu*.

Ngày xưa, có hai vợ chồng đi rừng kiếm củi, một hôm bắt được một con dúi. Con dúi nói được tiếng người, kêu van xin tha, hứa sẽ báo cho một tin dữ sắp xảy ra. Hai vợ chồng thương con dúi nhỏ bé, tha cho. Con dúi báo sắp có mưa to, gió lớn, lũ lụt khắp nơi. Nó khuyên ăn nhân mình phải khoét cây gỗ to, chui vào, bịt kín miệng gỗ bằng sáp ong; chuẩn bị thức ăn đủ bảy ngày, mới được chui ra. Và những việc này phải làm gấp.

Hai vợ chồng làm đúng như con dúi dặn. Họ còn khuyên bà con trong vùng làm theo, nhưng chẳng ai tin. Vợ chồng vừa làm xong mọi thứ thì mưa to, gió lớn ầm ầm, nước từ trời cao tuôn xuống như thác. Núi rừng chìm trong bể nước. Đứng bảy ngày đêm trôi qua, hai vợ chồng chui ra. Nước đã rút hết. Cỏ cây vàng úa. Mặt đất vắng tanh không còn một bóng người, một tiếng gà gáy, một giọng chim hót.

Ít lâu sau, người vợ mang thai rồi sinh ra một quả bầu. Người chồng rất buồn. Người vợ thấy lạ, bèn đem quả bầu cất lên trên giàn bếp.

Ngày tháng dần trôi qua. Thế rồi, một hôm hai vợ chồng từ rừng về, nghe tiếng cười đùa vang lên trong bếp. Họ rất ngạc nhiên khi lấy quả bầu xuống, áp vào tai, nghe tiếng người nói lao xao trong quả bầu. Người vợ liền lấy que củi, đục thành cái dùi, rồi nhẹ nhàng dùi quả bầu.

Tức thì, từ trong quả bầu, những con người nhỏ bé nhanh nhẹn nhảy ra. Trước tiên là người Kho-mú vì dính than nên hơi đen. Tiếp đến là người Dao, người Tày, người Nùng, người Ba-na,... đến người Mường, người Kinh... Tất cả đều tóc đen.

Đó là tổ tiên của các dân tộc anh em trên đất nước Việt Nam yêu quý của chúng ta ngày nay.

Bóp nát quả cam

1. Sắp xếp lại thứ tự các tranh sau (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.126) theo đúng nội dung câu chuyện *Bóp nát quả cam*.

- Tranh số 2 → Tranh số 1 → Tranh số 4 → Tranh số 3.

2. Dựa vào các tranh đã được sắp xếp lại, kể từng đoạn câu chuyện.

a. Đoạn 1 (Tranh số 2)

Thời nhà Trần, thế kỷ 13, vua Mông Cổ sai sứ giả sang mượn đường để âm mưu xâm chiếm nước ta. Chúng đòi vàng bạc, ngọc lụa, làm đủ điều ngang ngược. Trần Quốc Toản và nhân dân ta vô cùng căm giận.

b. Đoạn 2 (Tranh số 1)

Một buổi sáng, Đức Vua đang cùng các quan đại thần bàn việc nước ở dưới thuyền rồng. Vì mới 16 tuổi, Trần Quốc Toản không được hợp dự bàn. Chàng đến bến sông đợi gặp Vua để tâu bày, nói lên hai tiếng "Quyết chiến!". Đợi mãi từ sáng sớm đến non trưa, vẫn chưa được yết kiến Đức Vua. Nóng ruột quá, chàng xông thẳng xuống bến nhưng bị quan quân ngăn cản lại. Quốc Toản bùng bùng sát khí, tuốt gươm quát lớn:

- Ta xuống xin bệ kiến Vua, không kẻ nào được ngăn cản ta!

c. Đoạn 3 (Tranh số 4)

Vừa lúc ấy, cuộc họp dưới thuyền rồng tạm nghỉ. Vua cùng các đại thần ra ngoài mũi thuyền. Quốc Toản bèn chạy đến, quỳ xuống tâu:

- Cho giặc Nguyên Mông mượn đường là mất nước. Xin bệ hạ cho đánh!

Nói xong, Hoài Văn Hầu cúi đầu, đặt thanh gươm lên gáy, xin chịu tội!

Vua ân cần nói với cặp mắt nghiêm trang, độ lượng:

- Làm trái phép nước, lẽ ra phải chịu tội. Nhưng xét thấy em còn trẻ mà đã biết lo việc nước, ta có lời khen. Thật là hồng phúc cho quốc gia, hồng phúc cho vương triều.

Nói rồi, Vua ban cho Hoài Văn Hầu một quả cam.

d. Đoạn 4 (Tranh số 3)

Cúi đầu lạy tạ Vua, Quốc Toản bước lên bờ. Mặt chàng vẫn đỏ bừng, lòng chàng vẫn âm ục vì không được dự hội nghị Vương hầu bàn quốc sự. Vua và triều đình vẫn coi chàng như trẻ con. Chàng nghĩ rằng khi nghĩ đến quân giặc. Tay bóp nát quả cam lúc nào chàng cũng chẳng hay biết.

3. Kể lại toàn bộ câu chuyện *Bóp nát quả cam*.

Bài làm

Bóp nát quả cam

Vua Mông Cổ đã nhiều lần sai sứ giả sang sách nhiễu nước ta, làm đủ mọi điều ngang ngược. Lần này, sứ giặc lại đến đòi Triều đình và Vua Trần cho “mượn đường” để đánh Chiêm Thành. Cả Kinh thành Thăng Long xôn xao. Trần Quốc Toàn vô cùng căm giận bọn sứ giặc.

Sáng hôm ấy, biết Vua đang họp hội nghị bàn việc nước ở dưới thuyền rồng. Cũng là một Vương hầu, nhưng Trần Quốc Toàn mới 16 tuổi nên không được dự. Quốc Toàn cứ đứng trên bến Đông Bộ Đầu, quyết đợi gặp vua Trần Nhân Tông để nói hai tiếng “xin đánh”! Quân cấm vệ canh gác nghiêm mật. Mấy lần Quốc Toàn xô ngã mấy người lính, xâm xâm xông xuống bến. Bị giữ lại, Quốc Toàn mặt đỏ bừng bừng, tuốt gươm quát lớn:

- Ta xuống xin bệ kiến nhà vua. Không kẻ nào được ngăn cản ta, không được giữ ta lại.

Quân cấm vệ đứng vây chặt vòng trong vòng ngoài. Bến sông càng trở nên ồn ào.

Vừa lúc ấy, cuộc họp dưới thuyền tạm nghỉ. Đức Vua và các Vương hầu ra ngoài mũi thuyền ngắm cảnh.

Quốc Toàn chạy đến, quỳ xuống tâu:

- Cho giặc mượn đường là mất nước! Xin bệ hạ cho đánh!

Nói xong, Quốc Toàn đặt thanh gươm đã tuốt trần lên gáy, cúi đầu xin chịu tội.

Vua truyền cho chàng Vương hầu trẻ tuổi đứng dậy. Ngài ôn tồn bảo:

- Quốc Toàn làm trái phép nước, lẽ ra phải trị tội. Nhưng xét thấy em còn trẻ mà đã biết lo cho vận mệnh sơn hà xã tắc, thật đáng khen.

Nói rồi, Vua ban cho Quốc Toàn một quả cam như các Vương hầu khác đang dự họp bàn việc nước.

Quốc Toàn tạ ơn Vua. Chân bước lên bờ mà lòng còn ăm ức. Chàng nghiêng rương khi nghĩ đến lũ giặc cướp nước. Tay cầm quả cam, chàng bóp nát từ bao giờ!

Lê Thị Vân

Trường Tiểu học Nguyễn Siêu - Hà Nội

Người làm đồ chơi

1. Dựa vào nội dung tóm tắt dưới đây (Tiếng Việt 2, tập hai, tr.134), kể lại từng đoạn câu chuyện *Người làm đồ chơi*.

a. Đoạn 1: Cuộc sống vui vẻ của bác Nhân

Bác Nhân làm nghề nặn đồ chơi bằng bột màu. Bác là người hàng xóm của nhà tôi. Bác rất vui tính. Với đôi bàn tay khéo léo, bác nặn đủ mọi thứ đồ chơi sắc sảo và ngộ nghĩnh: ông Bụt, Thạch Sanh, Tôn Ngộ Không, con gà, con vịt... Bác bán hàng ở đầu thị lữ trẻ con xúm đến xem và hỏi mua tíu tít. Chiều nào đi bán hàng về, bác cũng kể lại cho tôi nghe bao chuyện vui vẻ lũ trẻ con khi chọn mua đồ chơi của bác.

b. Đoạn 2: Bác Nhân định chuyển nghề

Một hôm, bác Nhân nói với tôi: "Bác sắp về quê làm ruộng, không nặn đồ chơi nữa. Đồ chơi bằng nhện xuất hiện nhiều. Đồ chơi bằng bột màu bị ế...".

Nghe bác nói, tôi suýt khóc, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh: "Bác đừng về. Các cháu nhỏ vẫn thích đồ chơi của bác cơ mà. Con giống nào cũng ngộ nghĩnh và có nhiều màu sắc đẹp...".

Bác cảm động ôm lấy tôi.

c. Đoạn 3: Buổi bán hàng cuối cùng của bác Nhân

Hôm sau là buổi bán hàng cuối cùng của bác Nhân. Buổi sáng hôm ấy, tôi đập con lợn đất, đếm được hơn mười nghìn đồng. Tôi chia nhỏ món tiền cho mấy bạn trong lớp mua giúp đồ chơi của bác. Cổng trường hôm ấy thật đông vui, học sinh đứng quây quần xem và mua đồ chơi của bác Nhân. Bác nặn đồ chơi luôn tay.

Chiều hôm ấy, bác rất vui, nói với tôi: "Buổi bán hàng cuối cùng thế mà đắt khách. Thôi ra trẻ con vẫn còn thích đồ chơi nặn bằng bột...". Bác ngừng lại một lát, rồi nắm lấy vai tôi lắc và nói: "Về quê, bác vẫn nặn đồ chơi để bán. Nghe nói trẻ con ở nông thôn vẫn thích thứ này hơn trẻ con ở thành phố".

2. Kể lại toàn bộ câu chuyện *Người làm đồ chơi*.

Bài làm

Người làm đồ chơi

Người hàng xóm ở cạnh nhà tôi tên là bác Nhân. Bác làm nghề nặn đồ chơi bằng bột màu. Bác rất vui tính và khéo léo. Những con giống như Ông Bụt, Thạch Sanh, Tôn Ngộ Không, những con gà, con vịt, con mèo,... trông rất ngộ nghĩnh. Bác ngồi nặn đồ chơi và bán hàng ở chỗ nào là bọn trẻ con xúm lại ngắm xem hoặc hỏi mua rồi rít.

Bác rất quý lũ trẻ nhỏ. Chiều chiều đi bán hàng về, bác thường kể cho tôi nghe chuyện ở làng quê bác, chuyện các em thơ thích đồ chơi bác như thế nào.

Mấy ngày gần đây hàng bị ế. Bác hơi buồn. Bác cho biết đồ chơi bằng nhựa màu bán khắp nơi. Bác phải về quê. Nghe bác nói, tôi suýt khóc. Tôi nói với bác:

- Bác đừng về. Bác cứ ở lại đây làm đồ chơi bán cho chúng cháu.
- Nhưng độ này, đồ chơi của bác ế lắm!
- Bác ơi! Cháu mua và sẽ rủ các bạn cháu cùng mua.

Mắt bác rơm rớm lệ. Bác ôm lấy tôi. Tôi thấy nghẹn ngào...

Hôm sau là buổi bán hàng cuối cùng của bác Nhân. Sáng ấy, tôi đập con lợn đất nuôi đã mấy tháng nay, đếm được hơn mười nghìn đồng. Tôi chia nhỏ món tiền, nhờ mấy đứa bạn trong lớp mua giúp đồ chơi của bác.

Chiều hôm ấy, bác rất vui. Bác tặng tôi hai con giống đẹp nhất gọi là chút tình giữa hai bác cháu. Bác kể: "Hôm nay bác bán hết nhẵn hàng. Thì ra, vẫn còn nhiều trẻ con thích hàng của bác".

Bác còn bảo: "Về quê, bác vẫn nặn đồ chơi để bán. Nghe nói, trẻ con ở nông thôn thích những con giống bằng bột màu này hơn trẻ con thành phố"...

Lê Huyền Tâm
Trường Tiểu học Tỉnh Già - Thanh Hoá

Bài 81

Kể lại một truyện cổ mà em nhớ mãi

Ba cô tiên

Ngày xưa, có một cậu bé lên 6 tuổi mà vẫn bé tí tẹo, được bố mẹ và mọi người gọi là Tí Hon. Chú bé rất ngoan ngoãn, biết chăn bò giỏi. Một hôm, chú bé đánh bò lên núi. Chú bỗng thấy một bông hoa hồng cực to nở xoè trên một cành cây. Tí Hon thấy lạ, men men đến gần, liền thấy ba cô tiên cũng bé tẹo như Tí Hon từ giữa bông hoa bước ra: một cô mặc áo xanh, một cô mặc áo đỏ, một cô khoác áo vàng, cô nào cũng xinh đẹp. Ba cô vui mừng chào hỏi rồi đem quà bánh mời Tí Hon ăn. Thấy Tí Hon gói lại, ba cô liền hỏi:

- Sao Tí Hon không ăn?
- Bánh ngon và thơm quá! Tôi đem về biếu bố mẹ. Cả một đời, bố mẹ tôi chưa bao giờ được thưởng thức của ngon thức lạ như thế này.
- Cậu cứ ăn đi. Chúng tôi còn quà để cậu đem về biếu bố mẹ cậu.

Lát sau, bố Tí Hon cùng ba cô tiên cười lên sùng bô, cùng đi về làng. Bố mẹ Tí Hon đi vắng cả. Ba cô tiên bảo Tí Hon đi gọi bố mẹ mình về. Tí Hon vừa ra khỏi nhà, cô tiên áo xanh vẽ một cái nhà to đẹp, cô tiên áo đỏ vẽ một thửa ruộng to lúa chín vàng, cô tiên áo vàng vẽ nhiều quần áo mới. Tức thì nhà cửa, ruộng vườn, quần áo hiện ra.

Tí Hon và bố mẹ về đến ngõ, vô cùng ngạc nhiên. Mẹ Tí Hon hỏi ba cô tiên:

- Ô! Nhà ai đẹp thế? Ruộng vườn ai mà tươi tốt thế? Áo quần đâu mà nhiều thế?

Cả ba cô tiên cười, nói:

- Chúng cháu làm giúp hai bác và Tí Hon đấy. Từ nay, gia đình bác sẽ trở nên ấm no, hạnh phúc. Cô tiên áo vàng tặng Tí Hon một chiếc áo màu tuyết đẹp. Tí Hon vừa mặc vào bỗng lớn lên thành một chàng trai to lớn, khôi ngô và tuấn tú.

Bố mẹ Tí Hon chưa kịp cất lời cảm ơn thì ba cô tiên đã biến thành ba con chim bồ câu trắng bay vút lên trời xanh, mờ dần mờ dần. Họ vỗ tay và lưu luyến nhìn mãi.

Kể lại một truyện cổ mà em đã đọc

Cái thoi vàng

Ngày xưa có hai chị em mồ côi cha mẹ. Người chị thì lười nhác, người em thì hiền lành, nết na, siêng năng thật thà.

Một hôm, người em đi gánh nước, gàu đứt dây rơi xuống giếng sâu. Cô chị đánh và đuổi em đi. Cô em áo quần phong phanh đi vào rừng sâu, đi mãi đi mãi, qua bao đèo núi, suối, thung lũng. Đói và khát. Chợt cô em thấy một cái hang đẹp, liền đi vào xem. Trước mắt là một lâu đài trắng lờ mờ hiện ra. Không một bóng người, đi sâu vào, cô gặp một cái lò than đỏ rực, trên nướng đầy bánh. Bỗng mấy chiếc bánh thơm phức, vàng rộm kêu lên: "Chị ơi! Chị đưa chúng em ra khỏi lò, nếu chậm thì chúng em sẽ cháy thành than!". Lấy bánh ra, xếp đầy một cái mâm. Bụng đói, nhưng cô gái nghĩ bánh này là của người ta nên không dám ăn chiếc nào.

Cô bé lại đi sâu vào hang. Đi qua một cây lê chín trĩu cành. Bỗng có tiếng kêu: "Chị ơi! Chị hái gấp đi, kéo chúng tôi rụng xuống!". Cô gái vội hái lê xếp đầy một giỏ, đặt ở gốc cây. Lê chín mọng, ngọt ngào. Tuy khát và đói, nhưng cô vẫn không đụng vào một trái nào vì cô nghĩ là không phải của mình. Cô gái lại đi sâu vào lâu đài. Bỗng cô nhìn thấy một bà cụ mặc áo đỏ, đầu bạc phơ, tay chống

gây trúc. Cô gái lễ phép cất tiếng chào: "Cháu chào cụ ạ!...". Bà cụ hiền từ giờ tay vẫy cô gái lại, rồi nói:

- Cháu tốt bụng quá, thật thà quá! Sao chỉ đi một mình? Cháu hãy ở lại đây với bà. Chăm chỉ làm lụng giúp bà thì bà sẽ tặng cháu một phần thưởng quý báu.

Nói đoạn, bà cụ lấy bánh và lễ chia cho cô gái ăn. Cặp mắt cô bé sáng lên. Bà cụ vui vẻ và ân cần nói chuyện với cô bé.

Cô bé ở lại với bà cụ trong lâu đài. Cô chăm chỉ và khéo léo làm đủ việc. Bà cụ hết lời khen và may cho cô quần áo mới bằng lụa xanh da trời. Đi đâu bà cũng cho cô bé mang túi vải đi theo.

Một ngày trong lâu đài dài lắm. Cô bé bỗng chồn nhớ nhà. Cô thum với bà cụ:

- Được ở với bà, cháu sung sướng quá! Nhưng cháu nhớ nhà vô cùng! Bà cho phép cháu về thăm nhà, có được không?

- Cháu ngoan lắm, siêng năng, giỏi giang lắm! Trước khi về thăm nhà, bà tặng cháu cái thoi vàng này. Cháu đem về, giữ lấy mà dệt vải, dệt lụa. Thoi vàng sẽ giúp cháu dệt nhanh, dệt đẹp, không ai bằng...

Cô bé giờ hai tay nhận lấy thoi vàng. Cô run run cất tiếng cảm ơn bà cụ. Cụ dẫn cô ra khỏi hang và chỉ đường cho cô về.

Về thăm nhà, với chiếc thoi vàng quý báu, cô gái đã dệt được nhiều vải lụa, gấm vóc. Cô nổi tiếng khắp vùng. Người chị lân la hỏi chuyện. Biết được nguồn gốc chiếc thoi, cô chị bèn đi vào rừng sâu và tìm đến lâu đài. Gặp lò bánh, nghe bánh kêu, cô chị lấy bánh ra, ăn ngon lành hết chiếc này qua chiếc khác. Gặp cây lê, nghe trái lê gọi, cô chị giờ tay hái, ăn hết trái này đến trái kia. Cô chị ăn no nê cho đã thèm. Gặp bà cụ, cô chị sung sướng ở lại. Nhưng suốt ngày chỉ ăn lê, ăn bánh, chẳng hề đụng chân mó tay đến bất cứ công việc nào. Chỉ hai ba ngày sau, cô chị nói với bà cụ xin một báu vật mang về. Cô chị xin cụ cái lò bánh vì cô nghĩ: "Có lò bánh thì chẳng làm mà vẫn có ăn, ăn no, ăn ngon. Cái thoi vàng vẫn phải dệt, phải thức khuya dậy sớm...".

Bà cụ vui vẻ tặng cô chị cái lò bánh và ân cần dặn dò: "Lò này chỉ làm ra bánh cho những người chăm chỉ siêng năng. Cháu hãy tắt lửa đi rồi mang lò bánh về".

Về đến nhà, cô chị hớn hờ lắm. Bụng đói cồn cào. Cô chị đốt lò lên. Than hồng rực nhưng chờ mãi vẫn không thấy bánh đâu. Còn cô em, mỗi khi ngừng thoi dệt vải, cô đến bên lò bánh, tức thì một chiếc bánh thơm phức hiện ra. Thấy vậy, cô chị bắt đầu học dệt vải. Đôi tay khéo léo, nhanh nhẹn dần lên. Ngày nào cô chăm dệt vải thì ngày ấy cô lại được một chiếc bánh ngon, to và thơm phức.

Kể lại một truyện cổ mà em nhớ mãi

Loài chim học xây tổ

Xưa kia, các loài chim chưa có tổ. Một lần, Phượng Hoàng mở lớp dạy cách làm tổ cho một số loài chim.

Gà đến học nhưng mới nghe đã ngủ gật.

Cá không tin Phượng Hoàng nên bỏ đi.

Phượng Hoàng mới nói đến chọn chạch và uốn cành thì Quạ và Cò đã vỗ cánh bay xa.

Sẽ tự cho mình là biết rồi nên bỏ ngoài tai và nhảy đi.

Chỉ còn lại Chim én vừa chăm chú lắng nghe vừa tỉ mỉ hỏi Phượng Hoàng cách xây tổ. Nó hết lời cảm ơn Phượng Hoàng rồi xoè cánh tung bay.

Kết quả là Gà không biết làm tổ, suốt đời chỉ nhờ người lột ổ cho mà đẻ. Cá thì chỉ ăn ở, sinh đẻ trong hốc cây. Quạ, Cò và Sẽ vì chưa học xong, học hết bài dạy của Phượng Hoàng nên làm tổ sơ sài, xấu xí. Chỉ có Chim én biết xây tổ đẹp và ấm áp.

Kể lại một truyện ngụ ngôn giàu ý nghĩa mà em nhớ mãi

Sói và Cừ non

Mặt trời khuất dần sau dãy núi xa. chàng trai vừa lừa đàn cừ về chuồng, vừa thổi sáo véo von.

Một chú Cừ non tách khỏi bầy đàn, nhón như vật cỏ non và ngấm trời đất. Một con Sói già nấp sau bụi rậm nhảy xổ ra, tóm lấy Cừ non.

- Chạy đằng trời. Béo quá! Ngon quá! Ta đang đói đây!

Cừ non biết là số mình đã hết. Nhưng nó trấn tĩnh lại, hỏi Sói:

- Bác Sói ơi! Tài ba như bác, sao bác chẳng biết cách ăn thịt Cừ non? Ăn như thế này thì vừa chua vừa đắng!

Sói ngạc nhiên hỏi lại:

- Nhóc con! Tại sao lại vừa chua vừa đắng? Ta đây đã xơi hàng trăm cừ ông, cừ bà, cừ mẹ, cừ con... rồi đấy! Hãy nói ta nghe!

Cừ non vỗ vỗ vào bụng, và nói:

- Tôi vừa ăn nhiều cỏ non, cỏ xanh. Cỏ chưa biến thành thịt, ăn vào sẽ chua, sẽ đắng!

- Ủi! Nhóc con nói có lí! Sao nữa?

Cừ non vội tháo cái chuông đeo ở cổ đưa cho Sói. Cừu bảo Sói cứ lắc chuông để mình nhảy múa. Chỉ một lúc sau thôi, thịt sẽ béo sẽ thơm. Sói tưởng thật, cầm lấy chuông lắc. Vừa lắc nó vừa vênh tai nghe.

Tiếng chuông vang rền đồng cỏ. Chàng trai chân cừu nghe được, vội phi ngựa như bay lao tới. Đàn chó săn ào ào xông lên. Sói già kinh hồn bạt vía, vứt chuông, ba chân bốn cẳng vọt lên cổ mà chạy!

Cừu non được cứu thoát.

Sau buổi chiều rừng rợn đó, Cừu non chợt hiểu ra: "Lần sau, đừng bao giờ tách đàn nữa. Tha thân kiếm ăn một mình, nguy hiểm lắm!..."

Kể lại một câu chuyện nói về tình bạn

Hai người bạn

Có một đôi bạn thân cùng đi ngắm cảnh sơn thủy: một anh Béo và một anh Gầy. Họ đi qua một khu rừng. Bỗng có một con Gấu xù lông xông tới.

Anh Gầy nhanh chân chạy, bám lấy một thân cây, trèo tít lên ngọn cao.

Anh Béo ục ịch, hoảng quá, ngã nhào xuống đất kêu lên:

- Lôi tôi lên với, anh Gầy ơi! Tôi chết mất!

Nghे tiếng kêu cứu, anh Gầy cố trèo lên cao nữa.

Anh Béo sợ quá! Gấu đã lao tới. Anh chợt nhớ lại: Hình như Gấu không thèm ăn thịt người chết. Anh Béo nhắm mắt lại, nín thở, người cứng đờ ra.

Gấu tới. Nó ngửi khắp thân hình anh Béo. Nó lấy tay vắn anh Béo, vắn qua vắn lại. Một lúc sau, Gấu lắc đầu bỏ đi.

Anh Gầy thấy Gấu đã đi xa bèn tụt trên cao xuống, đến lay gọi anh Béo dậy, cười cười nói nói:

- Gấu đi xa rồi! Không dậy mà cứ nằm ăn vạ mãi thôi à! Gặp họa mà không chết là may lắm đấy. À, vừa rồi Gấu nói gì vào tai anh đấy?

Anh Béo lồm cồm bò dậy. Mặt tái mét. Lạnh lùng, anh trả lời Gầy;

- Gấu cười bảo, kẻ mà trong gian nguy chỉ biết lo cho thân mình, không đoái hoài gì đến sự sống của người khác thì không thể xem là bạn được!

Nói rồi, anh Béo bỏ đi. Từ đấy anh Béo không bao giờ nhắc tới anh Gầy nữa.

Kể lại một câu chuyện giàu ý nghĩa giáo dục

Thỏ thắng kiện

Róc Say và Thi Say là hai láng giềng cùng làm nghề bẫy thú. Thi Say thì tham lam, quỷ quyết. Róc Say thì siêng năng, hiền lành. Một lần cả hai cùng vào rừng gài bẫy thú. Thi Say gài bẫy trên ngọn cây. Róc Say gài bẫy dưới đất. Sáng hôm sau, Thi Say dậy sớm, vào rừng. Hắn đã bắt con hươu bị sập bẫy của Róc Say mắc vào bẫy của mình trên cây rồi lẳng lẳng ra về. Róc Say vào rừng thấy bẫy mình đã sập, có dấu máu mà con thú lại đang nằm trong bẫy Thi Say treo trên cây. Róc Say kiện lên quan nhưng đã thua kiện vì "vật nào đã nằm ở đất của nhà ai thì thuộc về nhà ấy...".

Thua kiện, Róc Say ức lắm. Tính cờ anh gặp Thỏ. Thỏ hứa sẽ giúp anh thắng kiện và chỉ xin trả công một nải chuối chín. Róc Say xin quan hãy hoãn thi hành án và xử lại vào sáng hôm sau.

Sáng hôm sau, trong lúc Róc Say vô cùng nóng ruột thì Thỏ cứ khoan thai dènh dàng. Sắp tan buổi chiều, Thỏ và Róc Say mới đến hầu kiện. Quan đập bàn, quát, tuyên bố: "Y án hôm qua, không xử lại nữa". Thỏ lễ phép nhận lỗi về chuyện đến hầu kiện muộn là tại mình, vì giữa đường đứng xem một bầy cá "nổi đuôi nhau leo thẳng lên cây hái quả ăn!". Quan đập bàn quát cho là chuyện vô lí. Thỏ ôn tồn thưa: "Có chuyện hươu treo lên cây mắc bẫy sao lại không có chuyện cá leo cây hái quả ăn?".

Quan tỉnh ngộ, xử cho Róc Say thắng kiện. Lấy lại được hươu, anh biếu Thỏ một buồng chuối chín.

Bài 87

Kể về mẹ em

Mẹ em tên là Vũ Thị Hoan, con gái thứ ba của ông bà ngoại. Mẹ em 34 tuổi, là y tá bệnh viện tỉnh. Mẹ có gương mặt thanh tú, giọng nói nhẹ nhàng, làm việc gì cũng khéo léo. Mẹ rất yêu em và anh Toàn. Mẹ dặn: "Bố công tác xa, hai anh em phải chăm ngoan, học giỏi". Bao giờ đón em ở lớp về, mẹ cũng hỏi: "Hôm nay,

con gái cưng của mẹ được mấy điểm 10?". Mẹ bảo em phải biết yêu cô giáo và quý các bạn. Em yêu mẹ rất nhiều.

Trần Thị Bình, 2B

Trường Tiểu học Diễn Thịnh, Nghệ An

GiaiBaiTap123.com

Bài 88

Kể về người láng giềng của gia đình em

Cụ Mảo thương binh

Cụ Mảo 72 tuổi là thương binh, người láng giềng của gia đình em. Tóc cụ chỉ còn lơ phơ. Nước da đỏ au. Cụ đi lại nhanh nhẹn. Cụ đã từng dự trận Điện Biên, đã tham gia chiến dịch Hồ Chí Minh, giải phóng Sài Gòn năm 1975. Cụ bị 3 vết thương, được Nhà nước thưởng 7 Huân chương.

Cụ hay ngồi nói chuyện, hút thuốc Lào và uống nước với cùng ông ngoại của em. Cả xã ai cũng kính trọng cụ. Cụ Mảo thường nói vui: "Sướng nhất là làm lính, vui nhất là đi cây, khoái nhất là rít thuốc Lào...."

Thái Thanh Đông, 28

Trường Tiểu học Trần Quốc Tuấn, Nam Định.

Bài 89

Kể lại một mẫu chuyện mới xảy ra gần đây của lớp em, trường em

Bài làm

Tổ 2 bị xếp loại B

Chiều thứ Bảy họp tổ. Bạn Hương thông báo Tổ 2 bị xếp loại B. Các bạn hỏi vì sao? Bạn Hương cho biết: Hùng ăn hạt dẻ trong giờ Tập đọc đã bị cô giáo nhắc. Bạn Quang giấu bút của bạn Lê, làm bạn Lê khóc.

Hùng và Quang xin nhận khuyết điểm, hứa lần sau không làm như thế nữa.

Nguyễn Trần Việt, 28

Trường Tiểu học Nguyễn Du - Hà Nội

Bài 90

Kể lại một hoạt động gần đây của lớp em

Bài làm

Lớp 2A và 2B kéo co

Giờ ra chơi của trường em hôm nào cũng vui. Nhưng vui nhất là giờ ra chơi trong buổi chiều thứ năm vừa rồi. Lớp 2A và 2B kéo co. Kéo đến 3 trận. Lớp 2A bị ngã chổng vó, thua to. Các bạn được một trận cười vỡ bụng khi nhìn thấy cu Đức, cu Toàn bị văng giày, tụt cả quần, bò lồm ngồm như cua.

Hai lớp hẹn tuần sau thi đấu lại. Chắc là sẽ vui!

Nguyễn Thế Bình, 2B

Trường Tiểu học Yên Định - Thanh Hoá

Bài 91

Kể về một thành tích đáng nhớ của học sinh trường em

Bài làm

Một vài con số đáng tự hào

Tháng thi đua lập thành tích chào mừng Ngày Nhà giáo Việt Nam (20 tháng 11), thầy và trò trường em lập được nhiều thành tích xuất sắc trong giảng dạy và học tập. Thư viện trường nhận được 1521 cuốn sách của các bạn nhỏ tặng. Các thầy cô giáo trồng lại vườn hoa và trồng thêm 3 cây phượng, 2 cây bàng.

Lớp 2C giành được giải Nhất cầu lông. Lớp 5A thắng lớp 5E 3-2, giành chức vô địch giải bóng đá. Em được 99 điểm 10, cô giáo khen là "Học sinh xuất sắc" của lớp 2A.

Hà Thị Phượng, 2A

Trường Tiểu học Bắc Hà - Hải Phòng

Bài 92

Kể về một gương sáng của học sinh trường em

Bài làm

Nguyễn Hồng Kỳ học giỏi, vui tính và nhân hậu

Nguyễn Hồng Kỳ, 8 tuổi, học sinh lớp 2B. Kỳ có vẻ đẹp thư sinh, học giỏi. Chữ viết đẹp, giỏi Toán và Tiếng Việt. Bạn giành được giải Nhất môn Toán, giải Nhì môn Tiếng Việt thi Học sinh giỏi khối lớp Hai toàn trường.

Kỳ tốt lắm. Kỳ đã cho bạn Chí đi nhờ ở về nhà hôm trời mưa. Kỳ đã rủ em cùng đến thăm bạn Tuất bị ốm phải nghỉ học. Cô giáo Đức khen Kỳ học giỏi, vui tính và nhân hậu.

Lê Đức Hồng, 2B
Trường Tiểu học Yên Mô - Ninh Bình

GiaiBaiTap123.com

Bài 93

Kể về một bạn hát hay, học giỏi ở trường em

Bài làm

Bông hoa đẹp của trường em

Trường em là một vườn hoa đẹp. Phương Nga là một bông hoa đẹp của trường em.

Phương Nga hát rất hay. Cả trường vỗ tay như sấm khi nghe Nga hát: “Trường của em be bé - Nằm lặng giữa đôi cây - Cô giáo em tre trẻ - Dạy em hát rất hay...”.

Phương Nga rất xinh, môi hồng, cổ kiêu ba ngón, mặt hoa da phấn,... được các bạn khen là “Hoa hậu”.

Bạn học rất giỏi: Đứng đầu môn Toán, môn Tiếng Việt, giải Nhất thi Vở sạch chữ đẹp khối Hai toàn trường.

Phương Nga là bạn thân của em đấy. Em rất yêu quý và tự hào về người bạn yêu thương của mình.

Bài 94

Kể về một bạn hài hước ở lớp em

Bài làm

Danh hài Phương lùn

Hoàng Đình Phương lớp em, người lùn, béo ục ịch, được các bạn gọi ca là: “Người đương thời”.

Thi kể chuyện toàn trường, Phương giành được giải đặc biệt với câu chuyện *Thằng lùn tham ăn*. Bạn vừa kể vừa làm điệu bộ, hơn một nghìn học sinh phải bò ra mà cười. Có bạn nói: *Phương lùn là danh hài*.

Phương học rất giỏi, giỏi toàn diện, đứng đầu môn Tiếng Việt và môn Toán. Câu chuyện Phương giúp em bé bị lạc ở vườn hoa tìm được bố mẹ thì trường em ai cũng biết. Bé Xuân 3 tuổi bị lạc đang đứng giữa vườn hoa thì Phương đi học về nhìn thấy. Phương đã tìm mọi cách dẫn em về nhà sau hơn 3 tiếng đồng hồ. Bố mẹ bé Xuân đã đến tận trường tìm Phương để cảm ơn. Mẹ bé Xuân nói với cô Nga: “Học trò của cô tốt quá! Nếu không có cháu Phương và cô thì bé Xuân đã bị bọn xấu bắt bán đi rồi!...”.

Phương có sáng kiến lập “Quỹ tình thương” của lớp 2A. Mỗi bạn tùy khả năng và hảo tâm đóng mỗi tháng một, hai nghìn đồng. Ban chỉ huy Đội đã mua cái chân bông hết 320.000 đồng tặng bạn Khoa nhà nghèo. Cô giáo nói: “Không ngờ các em giỏi quá, tốt quá!”.

Cuối năm học, Phương là đại biểu của lớp em đi dự Đại hội “Cháu ngoan Bác Hồ” toàn thành phố.

Lê Trí Kỳ, 2A

Trường Tiểu học Trần Quốc Tuấn - Nam Định

*Kể lại một câu chuyện đã đọc
(hoặc được nghe kể, hoặc được chứng kiến) mà em nhớ mãi*

Bài làm

Cụ Thành ở quê em

Làng mấy năm gần đây đường sá ngập ngụa những rác. Ngã ba đường nào cũng đầy những túi ni-lông. Ai trông thấy cũng ghê, cũng khó chịu. Nhưng chẳng biết làm thế nào!

Năm ngoái, cụ Thành sĩ quan quân đội về hưu. Cụ vừa làm vừa hồ hào mọi người, mọi nhà thu gom túi ni-lông đốt đi. Cụ làm, con cháu cụ làm, các cụ các bác về hưu làm. Cụ Thành đã vận động thấy, cô giáo trường em cũng làm. Đường sá sạch dần. Chỉ ba, bốn tháng sau, trường học, bệnh xá, đường làng ngõ xóm trở nên quang quẻ, sạch sẽ. Không còn thấy túi ni-lông vứt bừa bãi khắp nơi nữa.

Quê em ai cũng nhớ lời cụ Thành: “Túi ni-lông là tai họa khôn lường”. Khẩu hiệu: “Nhà nhà vệ sinh, người người vệ sinh, sạch đường, sạch trường, sạch chợ” đã trở thành nếp sống văn hoá của quê hương em. Ai cũng biết ơn cụ Thành.

Nguyễn Công Đức, 2A
Trường Tiểu học Nghi Xuân - Hà Tĩnh

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn

Nhà bà Chối ở mé rừng. Bà nuôi nhiều gà. Bà cho gà ăn mồi, ăn giun đất nên đàn gà rất béo, rất đẹp mã. Gà mới đẻ nhiều. Gà trống mào đỏ rực, gáy rầm rần sớm chiều.

Có một con cáo tinh ranh đến bắt gà nhà bà Chối. Hàng chục con gà mái tơ đã làm mồi cho mụ cáo. Bà Chối căm lắm! Bà thuê thợ làm bẫy.

Một đêm trăng sáng, mụ cáo lại đến “thăm” đàn gà. Nó đi vòng quanh chuồng gà, cứ đi đi lại lại mãi. Nó ngọt ngào hỏi chú gà trống: “Nhà chú đẹp quá! Giá chú “hát” to lên thì ai nghe cũng thích!...”. Gà trống nghĩ: “Mụ này độc ác lắm! Xảo quỷ lắm! Mụ đã ám hại mấy cô bạn của ta... Phải cho mụ biết...”.

Gà trống nhẹ nhàng nói: “Mời chị lên chơi nhà em, nói chuyện cho vui. Lâu quá mới gặp chị...”. Mụ cáo nói: “Nhà cậu mới quá, sang quá, chị ngại quá chừng...”. Gà trống vốn vơ: “Chị lên đi! Chúng em mở cửa đón chị...”.

Sướng quá! Mụ cáo vừa bước lên thì bẫy đã sập. Mụ cáo đang giãy giụa, thì gà trống cất tiếng gáy vang! Cả đàn gà cùng reo lên. Có con xuyết xoa: “Thượng khách có đau không?”. Có chú gà nhép cười, nói: “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn!...”

Sáng hôm ấy, bà Chối vừa dội nước sôi vào mụ cáo, vừa nói: “Bà căm mi lắm! Mi còn hại bà nữa không?” Cả đàn gà thủ reo lên, hát lên!

Vũ Thanh Khê, 2A

Trường Tiểu học Phú Lạng Thương - Bắc Giang

Bài 97

Mẹ con đàn chuột và mảnh hổ

Ở khu rừng nọ, lau lách bạt ngàn là nơi ngự trị của mảnh hổ. Không hề có một con vật nào dám bén mảng tới.

Một hôm, chuột mẹ dẫn đàn con đi qua. Hổ đang nằm ngủ, nghe tiếng kêu la, tỉnh giấc. Hổ tóm được con chuột mẹ. Toan bỏ vào miệng nuốt thì nghe chuột mẹ van lơn: “Ngài làm phúc tha mạng cho tôi. Tôi đang còn nuôi nấng một đàn con thơ...”. Nghe mẹ kêu, đàn chuột con kéo đến, quỳ lạy van xin. Chúng cùng cất tiếng: “Xin chúa sơn lâm tha mạng cho! Sau này, mẹ con chúng con sẽ đến ơn đáp nghĩa...”.

Mãnh hổ thả chuột mẹ, rồi nói: "Đây là giang sơn của ta. Ta làm phúc cho mẹ con nhà chị. Đi đi!..."

Cuối năm đó, chúa sơn lâm bị sa bẫy của người thợ rừng. Nghe tiếng rống, tiếng gấm thất thanh, đàn chuột kéo đến. Chuột mẹ cùng đàn con xông vào cắn tung hết mắt lưới này đến mắt lưới nọ. Loáng một lúc, chúa sơn lâm được cứu thoát.

Tối hôm ấy, nằm trong hang, chúa sơn lâm nói với vợ con: "Nếu không có đàn chuột cứu giúp thì ta đã bị tay thợ rừng nấu cao rồi! Ta không ngờ đàn chuột bé tí lại ăn ở tình nghĩa thế!"...

Trương Tuấn Bình, 2A
Trường Tiểu học Đại Lộc - Quảng Nam

Bài 98

Con chó và miếng thịt

Có một con chó xồm lên vào cửa hàng ăn nọ, ngắm được một miếng thịt quay thật to. Mùi thịt thơm lừng. Bị chủ nhà vác gậy đuổi đánh, ba chân bốn cẳng vọt lên cổ, nó chạy bán sống bán chết, nhưng răng vẫn cắn chặt lấy miếng mồi ngon.

Thoát nạn, con chó xồm đi qua cầu khỉ. Nó chợt nhìn xuống con lạch nước trong veo. Nó nhìn thấy một miếng thịt to hơn, ngon hơn hiện lên trên mặt nước. Lường lự... rồi con xồm nhả miếng thịt trong mồm ra. Nó nhảy ào xuống dòng lạch. Toàn thân bị ướt sũng. Mà miếng thịt thì mất tâm!

Vợ chồng cá quả đang đi tìm mồi vớ được. Chúng vừa ăn vừa ngẫm nghĩ: “Lộc trời cho, ngon quá! Thật buồn cười cho những kẻ được voi đòi tiên!”.

Hoàng Xuân Mậu, 2A

Trường Tiểu học Đức Phổ - Quảng Ngãi

Bài 99

Mẹ Lua của em

Mẹ em tên là Lua, ba mươi lăm tuổi, con gái út của ông bà ngoại!

Người dong dong cao, nước da bánh mật. Mắt sáng, lòng mày rậm. Bố em từng nói vui: "Mẹ các con thời con gái nếu đi thi hoa hậu nhất định giành được

giải á hậu...”. Em Hải có gương mặt trái xoan rất giống mẹ, bà khen em là xinh và ngoan.

Mẹ em rất khéo tay và hay làm. Trồng rau, nuôi lợn, nuôi gà... được nhiều tiền. Mỗi tháng đôi ba lần, em Hải lại bế lợn nhựa ra nói với mẹ: “Mẹ ơi! Con lợn ừn ừ rồi đó. Mẹ cho lợn ăn đi!”. Bố, mẹ em cùng cười.

Trần Thị Bích Hà, 2B

Trường Tiểu học Thạch Thất - Sơn Tây

GiaiBaiTap123.com

Bài 100

Bố em là danh ca vườn

Ông nội có hai người con là bố em và cô Bông.

Bố em tên là Lộc, năm nay bốn mươi tuổi. Bố vừa làm ruộng vừa làm thợ mộc. Lúc nào có công trình, bác Cả lại gọi bố em đi, hai, ba tháng mới về nhà.

Bố em có đôi bàn tay tài hoa, chạm trổ đục đẽo rất đẹp. Có hôm vui, bố vừa nhấm rượu vừa rung đùi ề a hát: “Bốn cửa anh chạm bốn mèo - Con thì bắt chuột con leo xà nhà...”. Chị Xuân lại cười nói: “Bố là danh ca vườn, sao mà hát mùi mẫn thế!”.

Bố em rất vui tính. Anh em bà con gần xa đều quý mến bố em.

Nguyễn Diệu Hoa, 2A

Tên bạn Tiểu học không thể ... Thôi Bình

Bài 101

Em là trợ lý hậu cần của mẹ

Lên học lớp Hai, em trở thành trợ lý hậu cần của mẹ. Những ngày nghỉ, ngày Chủ nhật, em làm được khá nhiều việc giúp mẹ.

Sáng ngủ dậy, em xếp gối, chăn, màn cho ngay ngắn. Chiều đi học về, em quét nhà, lau bàn ghế, kiểm tra lại chỗ nằm của con cún, con miêu. Em lau mâm, bát, đĩa... trước mọi bữa cơm gia đình. Chủ nhật thì chơi với em Ngọc và dẫn em Ngọc đi chơi.

Mẹ khen em ngoan và chăm chỉ. Mẹ nói: “Sang năm lên học lớp Ba, mẹ sẽ dạy con nhặt rau rửa rau, giặt quần áo”. Nghe mẹ nói thế, em rất mừng vui.

Thái Thị Kiều, 2C

Trường Tiểu học Kim Đồng - Hải Phòng

GiaiBaiTap123.com

Bài 102

Công việc em làm giúp bà, giúp bố mẹ

Em tên là Hoàng Thị Mão. Bố mẹ và anh Chính gọi em là “Mèo con”. Bà ngoại yêu em nhất. Bà tết tóc cho em, bà ru em ngủ. Bà khen cháu của bà: hiếu thảo, chăm ngoan, học giỏi.

Lên 8 tuổi, em học lớp Hai, em đã biết ra vườn hái lá chanh, hái lá hương nhu, đem về rửa sạch, để mẹ nấu nước rửa mặt, nước gội đầu cho bà. Em biết gấp chăn màn, xếp gối. Em biết quét nhà, lau bàn ghế hằng ngày. Em rửa ấm chén pha trà cho bố.

Mẹ em nói: “Mèo Con của bố mẹ ngoan, xinh đẹp đáng yêu!”.

Hoàng Thị Mão, 2B

Trường Tiểu học Trần Hưng Đạo - Hải Phòng

Bài 103

Vườn chim của bác Lộc

Bác Lộc sĩ quan công binh về hưu. Liễu, con gái của bác là bạn thân của em. Em thường đến chơi với Liễu và để nghe chim hót.

Bác Lộc nuôi nhiều chim, ba mươi sáu lồng chim tất cả. Lồng chim treo trước hiên nhà, treo trên các cành cây trong vườn. Nhiều giống chim lạ, chim đẹp, chim hót hay: chim vàng anh, chim thiên đường, chim vẹt, sáo sậu, chào mào, yểng, cu gáy...

Chim yểng và chim sáo mỏ vàng đều biết nói: Con yểng cất giọng: "Có khách! Có khách!" thì con sáo lại nói: "Chào ông! Chào bà!". Giọng chim khàn khàn, như giọng người say rượu. Em thích nhất là cùng Liễu đi trong vườn đuổi bướm và bắt chuồn chuồn, ngắm các bầy chim và nghe chim hót. Chim chào mào thì nhí nhảnh. Chim cu gáy cất tiếng gù ngẩn ngơ...

Vũ Thị Chiêm, 2A

Trường Tiểu học Hậu Lộc - Thanh Hoá

Bãi Voi đẹp thật

Nhà bạn Công nuôi bò, một đàn bốn con: bò mẹ, bê và hai con bò tơ. Con nào cũng có bộ lông vàng mượt, rất đẹp.

Em đã được bạn Công cho cưỡi bò lên bãi Voi thả diều chơi. Cỏ non xanh rờn, hoa mua, hoa sim tím biếc bãi Voi. Có hàng trăm con trâu, con nghé, con bò, con bê thả rông trên bãi Voi. Còn có con ngựa bạch của cụ Tứ, con ngựa tía của chú Kham. Đàn dê mười con của anh Cừ, có cụ dê xóm với bộ râu dài bạc trắng trông rất buồn cười. Với hai cái sừng nhọn hoắt, cong vút, cụ đi lại nghênh ngang.

Thứ nhất là được cưỡi trâu, cưỡi bò, nghe ngựa hí, nghe dê kêu be-be, và nằm ngửa lên bãi cỏ ngắm diều bay, nghe sáo diều vi vu. Trẻ mục đồng làng em sướng thật. Bãi Voi đẹp thật!

Đồng Sĩ Châu, 2A

Trường Tiểu học Con Cuông - Nghệ An

Ba người bạn nhỏ của em

Ở nhà, em có ba người bạn nhỏ. Bạn nhỏ nào cũng rất xinh và đáng yêu.

Cô Miu tam thể mắt biếc xanh như ngọc bích, bộ lông vàng, đen, trắng mượt mà. Tối nào “Bà chủ” ngồi học, “tiểu thư Miu” cũng nhảy lên ngồi vào lòng, mắt lim dim, nghiêng tai lắng nghe.

Cậu Cún sáu tháng tuổi, đen tuyền, ngoan và hiếu động lắm. Cậu vẫn vật nhau với em, lừa lúc em sơ ý, cậu ta ngoạm lấy một chiếc dép chạy trốn, giấu biệt. Chiều nào, em đi học về, Cún cũng chạy ra ngoài ngõ đón, vẫy đuôi rối rít. Cún rất sạch và tinh khôn.

Người bạn thứ ba của em là chú gà trống, em đặt tên là Võ Tòng. Chú rất đẹp mã: mào đỏ rực, lông vàng, đen, đuôi dài thướt tha. Mỏ gà cứng như mũi khoan thép. Cạp chân đường bệ, cựa nhọn hoắt. Võ Tòng còn là cái đồng hồ báo thức của em đấy!

Lê Nguyên Khang, 2A

Trường Tiểu học Quảng Yên - Quảng Ninh

Bộ con thú, con chim bằng nhựa... của em

Em có rất nhiều đồ chơi. Nhiều thứ đẹp và lạ, xếp bày trong tủ, để trên bàn học hoặc bỏ lán lóc trên nền gạch hoa.

Ba con búp bê má bầu bĩnh, môi hồng, tóc vàng, khoác váy áo rực rỡ là của dì Loan đã tặng em ba, bốn năm về trước, hồi em còn học Mẫu giáo.

Bộ con thú, con chim bằng nhựa, bằng gỗ, bằng kim loại màu, nhỏ to đủ dáng hình, chỉ bằng hoặc to hơn ngón chân cái của em. Con voi màu vàng, có ngà nhọn đang hươ vồi. Mẹ con cô ngựa ô đang cong đuôi phi. Chú gà trống, anh công, chị đà điểu đang thơ thẩn. Hơn hai mươi con chim bằng nhựa màu, lông đỏ rực, cánh xanh biếc, đuôi trắng phau... đang xoè cánh, đang nghiêng mỏ hót, đang tìm mồi.

Nhiều hôm nghỉ học, ở nhà một mình, em bày đồ chơi lên nền nhà hoặc lên sập gụ. Em thích thú ngắm nhìn. Hình như các con thú, các con chim... đều có linh hồn, đang thầm thì với em bao chuyện lạ bốn phương trời.

Nguyễn Xuân Anh, 2A

Tên trường Tiểu học Đinh Điền - Bắc Ninh

Em là ông chủ vườn thú

Các bạn học lớp 2B vẫn kéo đến nhà em chơi và ngắm nhìn bộ đồ chơi của em. Chúng nó bảo: “Quang ơi! Đây là ông chủ vườn thú!”.

Đoàn tàu cao tốc, chiến xa phóng hoá tiễn, máy bay siêu tốc, xe tăng tàng hình,... lắp pin vào, điều khiển bằng ra đa, được bọn thằng Quế, thằng An, thằng Bình,... và bọn con trai thú nhất.

Con búp bê tóc vàng “Nàng tiên ngủ trong rừng”, bảy chim thiên nga bằng nhựa màu, con quạ xám, đôi chim công, mẹ con đàn khỉ (5 con), con hươu sao, đàn ngựa vằn, mẹ con chim họa mi, con voi ngà, con sư tử, con hổ gầm,... lại được bọn con gái rất thích.

Lên học lớp Hai, bộ sưu tập đồ chơi của em ngày một nhiều. Bài văn tả con chim họa mi của em được cô giáo An cho 10 điểm. Không có bộ đồ chơi sao có điểm 10 đó? Em là ông chủ vườn thú cơ mà!

Nguyễn Đức Quang, 2A
Trường Tiểu học Kim Đồng - Bình Định

*Kể lại một chuyện đau buồn của em***Bài làm**

Bữa cơm chiều đầu tháng chạp, bà úa nước mắt nói với bố mẹ em: “Tối qua, cháu Hậu về, vừa khóc vừa gọi bà. Lúc bà mở mắt nhìn thì không thấy cháu nữa. Ngày mai, bà lên thăm mộ cháu”...

Nghe bà nói, bố em sặc cơm, ho rũ rượi. Cặp mắt đỏ hoe. Còn mẹ em thì khóc òa lên. Em lặng đi, nước mắt rơi lã chã. Anh Hậu mất đã gần ba năm.

Anh Hậu trắng trẻo, rất ngoan và học giỏi. Đang học lớp Năm thì bị ốm nặng rồi mất đột ngột. Bà và bố mẹ em vô cùng đau buồn, như người mất hồn đến hàng năm trời.

Anh Hậu rất thương em gái. Chủ nhật nào, anh cũng dẫn em gái đi chơi công viên, đến câu lạc bộ thiếu niên. Anh mua kem cho em gái. Anh mua cho em con búp bê tóc vàng. Anh dạy em gái làm tính...

Tối nay, em nhìn lên bàn thờ ngắm ảnh anh Hậu, em đứng lặng rồi khóc. Ngày 12 tháng Chạp là ngày giỗ anh Hậu. Em sẽ theo bà đi thăm mộ anh trai ngoài Cồn Sao.

Nguyễn Thị Phương, 28

Trường Tiểu học Nguyễn Văn Trỗi - Nghệ An

Bài 109

Kể về một ngày vui của em

Bài làm

Đi thăm bà giáo cũ của mẹ

Chủ nhật đầu xuân, em được theo mẹ đến thăm cụ Tâm, cô giáo ngày xưa của mẹ em. Cụ Tâm dạy mẹ em năm 1980, năm nay cụ đã sáu mươi lăm tuổi. Mái tóc bạc phơ, gương mặt hồng hào, tiếng nói nhỏ nhẹ ấm áp,... trông cụ thật đẹp.

Cụ Tâm vuốt mái tóc em, rồi nói: “Cháu Ngọc xinh quá, ngoan quá, giống má cháu hồi còn học với bà như đúc...”. Bà cho hai mẹ con em xem 3 tấm ảnh mẹ hồi còn học lớp Bốn do bà dạy. Bà cho em ăn bánh, ăn kẹo, lúc về bà còn tặng một gói thật to. Em khoe với bà bài văn tả con mèo được điểm 10, thi “Vở sạch chữ đẹp được giải Ba”. Bà ôm em vào lòng và khen.

Mẹ chụp ảnh cụ Tâm, biếu cụ món quà nhỏ, cụ dặn mẹ em thỉnh thoảng đưa cháu Ngọc đến chơi với cụ.

Lê Phước Ngọc, 2A

Trường Tiểu học Ba Vì - Sơn Tây

Kể về các bạn học của em**Bài làm**

Lớp 2A của chúng em có 36 học sinh gồm 12 nam và 24 nữ. Học sinh nữ lớp em năm chính quyền, các bạn vẫn nói thế.

Hồng và Quyên là lớp trưởng, lớp phó. Mỹ, Ngân, Hà là tổ trưởng các tổ 1, 2, 3. Chỉ có bạn Học, con trai duy nhất làm tổ trưởng tổ 4.

Cả lớp đều học giỏi, chăm chỉ và ngoan. Lớp 2A xếp thứ ba toàn trường, lớp xuất sắc đứng đầu khối lớp Hai.

Bạn Hồng, bạn Hà, bạn Ngân giành giải Nhất, Nhì, Ba môn Toán. Bạn Quyên, bạn Mỹ, bạn Học, bạn Lợi, bạn Hoà được dự thi môn Tiếng Việt toàn huyện, đã giành được giải cao. Bạn Thế là danh ca. Bạn Phúc đá cầu vô địch. Các bạn của em đều giỏi lắm, tài lắm.

Nguyễn Thị Hồng, 2A
Trường Tiểu học Mao Điền - Hải Dương

Bài 111

Kể về một vài người bạn tuổi thơ của em

Bài làm

Ở nhà, em có nhiều bạn. Bạn nào cũng đẹp, cũng xinh, rất đáng yêu và đáng quý.

Cô búp-bê má hồng, tóc vàng, mặc váy áo lụa màu xanh da trời, đêm nào cũng nằm cạnh với Lý, tỉ tê trò chuyện. Trên bàn học là cậu gà trống bằng nhựa, màu đỏ rực, đuôi ngũ sắc uốn cong như bông lau. Lúc nào cậu ta cũng ngẩng nhìn “bà chủ tí hon” và khẽ nhắc đi học phải đúng giờ. Mẹ con đàn bộ ngựa 5 con, lúc nào cũng nhồm đít như đang leo trèo làm xiếc.

Hôm nào, bố mẹ đi vắng, Lý ở nhà một mình, các bạn nhỏ cùng Lý vui chơi, chuyện trò mãi, thú vị lắm.

Nguyễn Thị Lý, 2C

Trường Tiểu học Tân Sơn - Phú Thọ

Kể về một vài người bạn tuổi thơ của em

Bài làm

Toàn có nhiều bạn nhỏ rất tận tụy, rất trung thành và đáng yêu. Cô Miu, cậu Vàng và anh Gà Trống - đều đẹp mã.

Anh Gà Trống oai phong, lẫm liệt, khoác bộ đồ quan võ ba màu: vàng, đỏ, đen. Cái mỏ nhọn hoắt, cái mào đỏ chót, cái đuôi cầu vồng, tiếng gáy vang động. Anh ta vẫn gáy báo giờ cho Toàn đi học đấy.

Cậu Vàng 6 tháng tuổi, lông vàng mượt, bốn chân như đi hia trắng. Một vệ sĩ tận tình đưa, đón "ông chủ" mỗi sáng đi học, mỗi chiều trở về. Cậu vẫn vật nhau với Toàn đấy. Bạn quý của Toàn đến chơi, cậu Vàng vẫy đuôi, vốn vãi đón chào, bạn nào cũng khen.

Cô Miu tam thể rất hiếu học, tối nào cũng nháy vào lòng Toàn, mắt lim dim, tai lắng nghe Toàn học thuộc lòng. Cô ta thích ăn đặc sản cá rán.

Hôm nào được điểm 10, Toàn vui lắm, các bạn nhỏ cũng rất vui. Toàn xin mẹ quà để thết các bạn nhỏ.

Hoàng Đức Toàn, 2A

Trường Tiểu học Hà Khẩu - Quảng Ninh

Bài 113

Kể và giới thiệu nhóm học tập của em

Bài làm

Tổ 1 của chúng em gồm có 9 bạn, chia thành ba nhóm, mỗi nhóm có 3 thành viên. Nhóm em là nhóm A có Trúc, Chi, Hạnh, ngồi ở bàn số 6, do bạn Trúc làm nhóm trưởng.

Cả nhóm đều học giỏi. Trúc giỏi toàn diện, hát rất hay, cô giáo khen Trúc đọc thơ diễn cảm. Chi người cao, rất xinh, giỏi môn Toán. Em tên là Hạnh, mới thay 2 răng cửa, được các bạn gọi là “Hạnh sữa”. Em được dự thi Vở sạch chữ đẹp khối 2 và giành được giải Nhì. Cô giáo khen, bố mẹ khen, em sướng lắm!

Lê Thị Mai Hạnh, 2A

Trường Tiểu học Đằng Lâm - Hải Phòng

Bài 114

Kể về một gương sáng học sinh chăm ngoan, học giỏi

Bài làm

Lý Thị Hà 7 tuổi là bạn học yêu quý của em. Hai đứa cùng ngồi chung một bàn, chung một tổ học tập.

Hà là “tiểu thư” của bác Quang. Bố mẹ của Hà đều là bác sĩ quân y. Hà xinh đẹp: tóc đen mượt, môi hồng, mắt bồ câu, tiếng nói trong và rất dịu dàng.

Hà học giỏi toàn diện, đứng đầu lớp 2A về Tiếng Việt, Toán. Thi Vở sạch chữ đẹp, Hà giành được giải Nhất. Hà rất quan tâm đến các bạn. Bạn Luận đá bóng, ngã gãy tay, Hà gọi điện, chỉ một lát sau mẹ Hà đưa xe đến cấp cứu rồi đưa về bệnh viện. Hà đến nhà em chơi, Hà bày em học Toán và điển từ Tiếng Việt.

Bà và mẹ em khen: “Hà bạn con thật giỏi, thật tốt và đáng yêu lắm!”.

Trần Thị Yến, 2A

Trần Thị Yến, 2A Sơn Tây

Kể về người bạn nhỏ quý mến và thương yêu của em

Bài làm

Hai chị em Lý và Mai

Lý và Mai là chị em sinh đôi, mở còi bố từ ngày lên 3 tuổi. Nhà nghèo, mẹ bán rau, lúc ngồi ở chợ tạm, lúc bán rong dọc phố.

Cả hai chị em đều nhỏ bé, gầy gò, gương mặt vuông vắn bao nỗi buồn, nói nhỏ nhẹ, dịu dàng, rất chịu khó và cố gắng trong học tập. Cô giáo Chi rất khen, các bạn rất quý. Ngoài bộ đồng phục, hai chị em Lý và Mai hầu như không có áo quần mới, áo quần đẹp để đi học.

Lý và Mai cũng tổ học tập với em, là bạn thân của em. Có củ lạc, quả táo, cái kẹo, em vẫn chia đều, ba đứa cùng ăn. Một hôm bà nội đưa em đi học. Đến ngã ba phố Mới, bà mua cho em cái bánh bao. Em chợt nhìn thấy Lý và Mai từ xa đi tới. Em nói nhỏ với bà nội mua thêm hai chiếc bánh bao nữa. Nội nói mãi, hai chị em Lý và Mai mới chịu nhận. Cả hai chị em lễ phép nói: "Cháu xin bà, cháu cảm ơn bà...".

Tối hôm ấy, bà hỏi về hai chị em Lý và Mai. Bà nói: "Cả hai cháu nhỏ đáng yêu và dễ thương quá!"...

Nguyễn Thị Uyên, 2B

Trường Tiểu học Hùng Đạo - Hải Phòng

Kể tên một vài con thú lần đầu tiên em mới nhìn thấy ở rạp xiếc

Bài làm

Lần đầu em đến Hà Nội. Cũng là lần đầu tiên em được xem xiếc, thích nhất là được xem bầy thú diễn trò.

Ông voi khoác áo vàng, bà voi khoác áo xanh. Cái vòi sun sun như con đĩa khổng lồ. Voi mẹ voi con đá bóng, tung bóng rất buồn cười. Mấy con khỉ thay nhau làm quần tượng, cử chỉ điệu bộ rất oách.

Ba con cạp vằn mắt sáng quắc, nhảy qua vòng lửa, lúc nằm, lúc quỳ, lúc bò, lúc vọt nhau... Chúng ngoan ngoãn làm theo ngọn roi của nghệ sĩ. Bầy cạp diễn trò trong chuồng sắt, nhưng em rất hồi hộp.

Thú vị nhất là bầy vượn bạc má múa lượn, nhảy sạp, nhảy dây. Chúng vừa làm trò vừa kêu "khẹc khẹc" buồn cười lắm.

Có bao con thú lạ làm xiếc. Tiết mục nào cũng điệu nghệ, xem mãi không chán.

Nguyễn Thị Nhài, 2B

Trường Tiểu học Quỳnh Lưu - Thái Bình

Bài 117

Hãy kể một số loài chim mà em yêu thích

Bài làm

Quê em có nhiều đồng màu. Thảng ba, ngô, khoai, đậu, lạc... xanh rờn bát ngát bao la. Có nhiều chim kéo về.

Thứ nhất là ngan đàn sáo mỏ vàng. Con đậu lên lưng trâu mãi mê bắt rận. Có con vừa bay vừa nhảy theo sau con trâu và người thợ cày, cắm cúi bắt sâu và hót.

Độ 9-10 giờ, nắng vàng rực đồng màu. Hàng trăm con chim sơn ca tung cánh hót véo von. Tiếng chim ngân dài, nghe thật vui. Chị em bảo sơn ca là vũ nữ của trời xanh.

Cũng có quạ đen, diều móc, cò trắng bay lượn. Nhưng đàn sáo mỏ vàng, bầy sơn ca là đẹp và đáng yêu hơn cả.

Trần Diệu Ly, 2B

Trường Tiểu học Như Quỳnh - Hưng Yên

Hãy kể về một số loài chim mà em biết

Bài làm

Vườn bà em có nhiều cây ăn quả, cành lá xum xuê. Có cam, chanh, bòng, mít... tốt tươi, trĩu quả bốn mùa. Vườn bà còn là ngôi nhà thân thuộc của nhiều loài chim nhỏ bé, đáng yêu.

Có vợ chồng chim sẻ và đàn con, lúc đậu trên tàu cau, lúc nhảy nhót quanh sân. Chúng riu ra riu rít từ tinh mơ đến chiều tà. Chúng giỏi lắm, bắt sâu giúp bà, bảo vệ luống rau xanh. Cặp vợ chồng chào mào đỏ đít, tấm trái chín là đến và hót véo von suốt ngày. Cành xoan, cành bòng, cành mít... là nơi đứng chơi của chim chìa vôi và hai đứa con nhỏ. Hễ thấy em đi học về là chúng cất tiếng "chèo chẹt" chào mừng.

Bà em vẫn nhắc: "Đất lành chim đậu. Các cháu không được giết đàn chim. Để chim hót, nghe cho vui".

Hoàng Ngọc Sơn, 2A

Đà - Hà Nội

*Hãy kể lại một vài điều lý thú về thế giới muôn loài
trong thiên nhiên mà em biết*

Bài đọc tham khảo

Thế giới động vật

Các nhà khoa học đã phân loại được hơn một triệu loài động vật. Trong đó có tới hơn 8.000 loài là côn trùng. Có hơn 3.000 loài cá, trên 9.000 loài chim, khoảng 6.000 loài bò sát, 3.000 loài lưỡng thể (động vật vừa sống dưới nước, vừa sống trên cạn), và khoảng 500 loài có vú. Và sau đây là kỷ lục của một số loài động vật.

Cái tai to nhất: Động vật có tai to nhất là voi châu Phi. Tai của voi châu Phi có chiều ngang lên tới 1,2 mét.

Con mắt lớn nhất: Ngựa và đà điểu có cặp mắt lớn nhất. Mắt của chúng to gấp rưỡi mắt người.

Chim to nhất: Đó là đà điểu châu Phi. Nó cao khoảng 3m, con nặng nhất tới 156kg. Một quả trứng chim đà điểu nặng cỡ 1,5kg. Đó cũng là trứng chim lớn nhất thế giới.

Chim nhỏ nhất: Đó là loài chim ruồi. Nó chỉ dài chừng 5cm. Loài chim này có thể bay treo trên một bông hoa khá lâu rồi dùng mỏ hút mật. Trứng của loài chim này chỉ nhỏ đúng bằng một... hạt đậu.

Lưỡi dài nhất: Lưỡi của con tắc kè dài đúng bằng... thân của nó. Con tắc kè dùng lưỡi phóng ra rất xa để bắt mồi. Nếu so về độ chính xác và thiện nghệ, thì lưỡi của tắc kè “tài” gấp ngàn lần dùi tay của chúng ta.

Bùi Hoa (sưu tầm)

Thiếu niên Tiền phong Chủ nhật, số 101/12-2010

GiaiBaiTap123.com

Kể và tả một cây cổ thụ hoặc hàng cây xanh trên nẻo đường quê

Bài làm 1

Làng em có nhiều cảnh đẹp. Cây gạo và cây đa là đẹp nhất, đáng yêu nhất.

Bến đò Quan có ba cây gạo. Cuối xuân đầu hè, hoa gạo đỏ rực bến đò. Các bà đi chợ về, trẻ em đi học về, ngồi nghỉ dưới gốc gạo ngắm hoa, nghe đàn chim trời hàng trăm con líu lo hót. Thích nhất là được xem những trận không chiến của đàn chèo bẻo với lũ cắt xám.

Cây đa ở đình làng được bọn trẻ con gọi là "Cụ Đa". Cụ hơn trăm tuổi rồi đấy. Sáu, bảy đứa trẻ chúng tôi nắm tay nhau mới vòng hết gốc đa. Hàng chục rễ phụ to bằng cột đình. Ngọn đa cao vút, tán đa che rợp một vùng. Trái đa chín ăn khá ngọt. Trưa nắng hè, đi học về, ngồi chơi và hóng mát dưới gốc đa, thật không gì thú hơn.

Trần Yến Hà - 2A

Trường Tiểu học Kim Thành - Hải Dương

Bài làm 2

Đường làng em từ cầu Yên đến chùa Ngọc là nên thơ nhất. Đoạn đường chỉ dài độ 300 mét được lát xi măng phẳng lì. Mặt đường chỉ rộng 6 mét, nhưng em cảm thấy rộng thênh thang.

Đường uốn lượn qua hai cánh đồng xanh bát ngát. Hai bên mép đường đều có hai mương nước xanh trong, dẫn nước tưới cho lúa, ngô, khoai. Chạy dọc theo hai mép đường và con mương là hai dãy cây xanh toả bóng. Hàng nghìn cây xà cừ

9-10 tuổi, gốc to bằng cột nhà, lá xanh biếc xum xuê. Mùa xuân, xà cừ trổ hoa, toả mùi hương lâng lâng. Chúng em vẫn mang hương hoa xà cừ, mang hương lúa đến lớp. Áo quần, tóc tai, sách vở chúng em như được ướp hương.

Hàng xà cừ vẫn toả bóng mát cho chúng em đến trường. Màu xanh và hương thơm của cây xà cừ làm cho tình quê thêm dào dạt tuổi thơ.

Lê Phương Anh, 2B

Trường Tiểu học Mỹ Lệ - Nam Định

Hãy kể một số loài hoa mà em yêu

Bài làm

Lần đầu đến chơi nhà bạn Phương, em cảm thấy mình lạc vào một thế giới hương sắc, lạc vào một biển hoa, rừng hoa. Hoa treo lủng lẳng trên cành cây. Hoa trồng dọc hai bên ngõ. Hoa trồng trong chậu sứ, v.v... Hoa dâng hương ngào ngạt.

Dọc hai bên ngõ là hoa râm bụt và hoa hoàng anh. Hoa hoàng anh vàng rực, hoa râm bụt vàng, hoa râm bụt trắng, hoa râm bụt hồng,... nở xòe, như đón chào khách quý đến chơi.

Hoa phong lan được trồng trong các giỏ dừa, treo ở cành xoan, cành mít, treo dưới giàn hoa thiên lý, treo dưới giàn bầu. Dù thứ hoa lan màu trắng nõn, màu hồng, màu tím... toả hương và du đưa trong làn gió nhẹ. Hoa bướm đủ sắc màu là vương quốc của chuẩn chuẩn kim. Hoa quế, hoa ngâu trắng phau được trồng trong chậu sứ. Hoa cúc, hoa hồng, hoa thược dược, hoa mào gà... chạy dọc theo hai bên bờ tường trước sân. Nhiều loài hoa đẹp.

Hoa đẹp quá! Bạn Phương cho biết: hoa nở bốn mùa. Ông nội Phương là người trồng hoa, là ông chủ vườn hoa đó.

Nguyễn Thị Mỹ Hạnh, 2A

lớp An

Bài 122

Hãy kể một số loài cây mà em yêu

Bài làm 1

Từ nhà đến trường, chúng em thường đi bộ qua một đoạn đường dài hơn một cây số. Với chúng em thì con đường đi học tuổi thơ và hàng cây xanh là đáng yêu nhất.

Cuối xuân đầu hè, hàng cây bằng lăng chạy dọc hai bên vệ đường, nở hoa tím biếc. Dưới nắng vàng tươi, đứa nào cũng cảm thấy được hàng bằng lăng xòe tán hồng, tán tím che đầu mát rượi. Em chưa hề thấy một loài cây nào nở hoa nhiều, hoa rực rỡ như thế.

Phượng là loài cây em yêu. Cổng trường em, sân trường em có 6 cây phượng. Phượng tỏa bóng xanh cho đàn trẻ thơ trong giờ ra chơi. Phượng ra hoa làm cho trường em thêm đẹp. Phượng là sân khấu để đàn ve râm rân mùa hát suốt ba tháng hè. Nghe ve kêu, chim sâu hót trên ngọn phượng trong giờ ra chơi, sân trường em vui như ngày hội.

Cây bằng lăng, cây phượng che mát tâm hồn tuổi thơ em một thời cắp sách.

Lê Hà Vũ, 2A

Trường Tiểu học Đông Hưng - Thái Bình

Hãy kể và tả một số loài hoa đẹp mà em yêu thích

Bài làm

Hoa đẹp quanh nhà em

Chạy dọc bờ tường là mấy khóm nhài, khóm mộc. Xuân về, nhài, mộc đua nhau nở hoa. Hoa nhài trắng phau, hoa mộc bằng hạt cườm vàng bé tí. Nhài và mộc khoe hương ngào ngạt dưới vầng trăng. Các cháu vẫn hái hoa nhài, hoa mộc để ông thưởng trà mỗi sáng, hoặc khi có khách đến chơi.

Hoa hồng được ông trồng vào chậu sứ. Có đủ sắc hoa: hoa hồng vàng, hoa hồng nhung, hoa hồng cam, hoa hồng bạch. Hoa thơm nồng nàn. Mẹ em vẫn cắt hoa hồng cắm vào lọ đặt lên bàn học cho hai đứa con thơ chăm ngoan, học giỏi.

Cổng nhà em còn có hàng cây hoàng anh. Lá dày bóng mượt. Sắc hoa vàng tươi, năm cánh nở xoè rực rỡ. Hoàng anh nở hoa quanh năm. Mẹ nói: “Màu vàng của hoa hoàng anh là màu sắc thịnh vượng”.

Em yêu cây nhài, cây mộc, cây hoa hồng, cây hoàng anh... Các loài hoa đẹp đã làm cho em yêu hơn mái nhà êm ấm của mẹ cha, yêu nhiều hơn thiên nhiên cây lá, hoa cỏ...

Nguyễn Phương Dung, 2C

Trường Tiểu học Đường Lâm - Sơn Tây

Kể lại kỷ niệm sâu sắc tuổi thơ của em trong năm học lớp 2 Tiểu học

Bài làm

Năm học lớp 1, em chỉ đạt danh hiệu Học sinh tiên tiến. Các bạn gọi em là “Con Thỏ đẻ”.

Lên học lớp 2, em đã 7 tuổi. Mẹ và anh trai gọi em là cô nữ sinh Kiều Nga. Em học mỗi ngày một khá, điểm 9, điểm 10 đỏ chói vở bài tập. Cô giáo Ngọc khen em có hoa tay, cho em dự thi Vở sạch chữ đẹp toàn quận Lê Chân.

Không phụ lòng cô giáo Ngọc, em đã rình về giải Nhất với điểm 10 bài Chính tả, điểm 10 bài Tập chép, điểm 10 bài tập Điển từ.

Em được thưởng 5 quyển vở ô-li và một chiếc bút máy màu mận chín Hồng Hà. Ông bà nội và bố mẹ em rất vui. Các bạn học khen em đã làm vẻ vang cho lớp.

Trần Thị Kiều Nga, 2B

Trường Tiểu học Lê Thị Đào - Hải Phòng

Kể lại kỷ niệm sâu sắc tuổi thơ của em trong năm học lớp 2 Tiểu học

Bài làm

Em là con nhà nghèo, mồ côi bố từ ngày lên 4 tuổi. Mẹ em bán rau, kiếm ăn lặt vặt, nuôi hai con nhỏ ăn học: anh Hậu học lớp 6, em học lớp 2.

Cả hai anh em đều là học sinh chăm ngoan, học giỏi. Buổi sáng đi học, mẹ chia cho mỗi đứa con nửa bát cơm rang. Ngoài bộ đồng phục, em và anh Hậu đều ăn mặc đơn sơ. Mùa rét chỉ có chiếc áo sợi màu nâu, giày vải cũng không có.

Cuối học kỳ I, cả hai anh em đều được học bổng Học sinh vượt khó, học giỏi. Thầy Luận Hiệu trưởng còn cho em một chiếc áo khoác màu xanh, một đôi giày vải. Thầy nói: “Món quà nhỏ này để em mặc cho ấm, đi cho đỡ lạnh...”. Em đã khóc khi nhận món quà quý báu của thầy Hiệu trưởng.

Hôm nào trời rét, mặc áo khoác, đi giày đến lớp, em lại nhớ đến lời nói ấm áp, ân tình của người thầy kính yêu.

Hoàng Thị Quế, 2A
Trường Tiểu học Nhơ Quan - Ninh Bình

Bài đọc tham khảo**Cậu bé mười tuổi vượt một nghìn cây số tìm mẹ**

Một cậu bé 10 tuổi đã trốn khỏi nhà ở vùng cao nguyên Bolivia để tìm mẹ và tới Chile sau khi vượt qua quãng đường dài một nghìn km bằng cách trốn trong container của chiếc xe tải.

Franklin Villea Huanaco đã tìm cách để tới Cochabamba để gặp mẹ. Nhà chức trách cho biết, mẹ cậu bé vừa mãn hạn ba năm rưỡi tù giam, nhưng bị hạn chế đi lại. Franklin đã trốn vào chiếc xe tải vì nghĩ rằng chiếc xe sẽ tới Bolivia. Tuy nhiên, chiếc xe lại tới thành phố Iqueque ở miền bắc Chile và lái xe không hay biết gì về "hành khách" trốn về này. Franklin đã nói trên đài truyền hình Chile rằng rất muốn gặp mẹ. Nhà chức trách cho biết Franklin đã may mắn sống sót trong chuyến đi dài hai ngày mà không có thức ăn hay nước uống và quãng đường đi qua ban đêm nhiệt độ xuống dưới mức đóng băng trong khi cậu bé chỉ mặc chiếc quần đùi, áo sơ mi và đôi giày sờn rách. Một người phụ nữ đã phát hiện Franklin lang thang trên đường phố và đưa cậu bé về nhà. Zenobia Huanaco, mẹ cậu bé hiện đang làm việc ở ngoại ô Cochabamba đã được nhà chức trách cho phép tới đón con.

NH. (Theo AP)

Báo An ninh Thủ đô, số 36

Ngày 11/05/2011

Kể lại kỷ niệm sâu sắc tuổi thơ của em trong năm học lớp 2 Tiểu học

Bài làm

Dũng sĩ Thuổng lưng

Phong trào Thể dục Thể thao và rèn luyện sức khỏe của trường em đang đầu toàn huyện trong nhiều năm. Đội Cầu lông của thầy cô giáo giành giải vô địch ba năm liền.

Lớp nào cũng có đội Cầu lông, đội Vật, đội Đá bóng.

Khối lớp 2 có sáu đội bóng. Đội bóng nào cũng có đồng phục riêng mang những cái tên rất oách: Báo vằn, Hổ xám, Gấu trắng, Khủng long, Thuổng lưng, Trần tình.

Em chỉ là cầu thủ dự bị đội bóng Thuổng lưng của lớp 2E. Trước khi vào trận chung kết, bạn Hữu Thắng bị bệnh quai bị, nên em mới được vào thay thế, giữ chân trung vệ.

Đội bóng Thuổng lướng gặp lại đội bóng Báo vắn (lớp 2A). Đây là trận “rửa hận” vì ngày 20 tháng 11, đội bóng Báo vắn đã chọc thủng lưới đội Thuổng lướng với tỉ số 3/1.

Ngày 30/4, hai đội vào chung kết, giành giải Nhất, Nhì. Đội Thuổng lướng mặc quần xanh, áo đỏ. Đội Báo vắn mặc quần trắng, áo vàng. Khí thế của hai đội hừng hực.

Bốn giờ chiều hôm ấy, hai đội vào trận. Sân trường đông đủ hơn 600 học sinh và thầy cô giáo kéo đến cổ vũ. Tiếng trống, tiếng reo hò vang dậy. Hiệp 1, đội Báo vắn làm chủ thế trận vây hãm khung thành đối phương. Đội Thuổng lướng phải cố thủ, chống đỡ vất vả. Thủ thành Huy đã cứu được 4 quả sút “trái phả” của tiền vệ đội Báo vắn. Em xông xáo cùng với bạn Nghĩa 3 lần dắt bóng, băng lên sút nhưng không thành công.

Hiệp 2, em được thay thế vị trí tiền vệ. Cuộc giao tranh diễn ra vô cùng quyết liệt. Tiếng tù và đầu đó cất lên. Chỉ còn hai phút nữa kết thúc trận đấu. Hậu vệ đội Báo vắn phạm lỗi (dùng tay cản bóng) bị phạt trực tiếp. Em được toàn đội cử sút quả đá phạt. Hồi hộp quá, khi nghe các khán giả 2E hét lên: “Hào ơi! Bắn trúng đích!”. Em lừa hậu vệ đội Báo vắn, xoay người sút thật căng, tung lưới! Cả sân trường như vỡ ra trong hàng ngàn tiếng reo, tiếng trống, tiếng tù và.

Trận đấu kết thúc. Cô giáo Thu và các bạn lớp 2E ùa vào sân bóng. Các cầu thủ mớ hôi dấm dĩa, được đón nhận bao nhiêu là quà: nước chanh, nước mía...

Em được các bạn công kênh lên, được tôn vinh là “đứng sĩ thuổng lướng” trong tiếng reo mừng. Kỷ niệm đẹp và sâu sắc ấy thời thơ ấu, em không bao giờ quên. Đó là kỷ niệm về niềm vui chiến thắng của đội bóng áo đỏ Thuổng lướng lớp 2E.

Thái Quang Hào, 2E

Truyện Tuổi thơ Thanh Hà - Hải Dương

Bài 128

Nhớ lại một vài kỷ niệm sâu sắc ngày đầu đi học của em

Bài làm

Một buổi sáng mùa thu, bà ngoại dẫn em đi học. Một buổi sáng rất đẹp. Trời xanh bao la, gió mát rượi.

Hai bà cháu đi bộ. Bà đi trước, em lẻo đẻo theo sau. Áo quần mới, giày vải mới, ba-lô con cóc mới,... em vô cùng sung sướng. Tóc tết nơ hồng, đầu đội mũ vải. Lúc thì bà nắm tay cháu, lúc thì cháu bám lưng bà. Bà vừa đi vừa nói chuyện.

Qua cổng chùa là đã nhìn thấy trường Tiểu học, mái ngói đỏ hồng, tường vôi trắng xoá. Bà dừng lại bên dòng mương nước xanh, chỉ tay về khu nghĩa trang, nói: “Ông ngoại nằm nghỉ phía đó. Vài năm nữa, bà cũng về ở với ông ngoại...”. Gió trên hàng cây bạch đàn lao xao.

Mặt trời đỏ rực nhỏ lên. Đường liên thôn, liên xã trở nên nhộn nhịp. Từng tốp học sinh khoác vai nhau, đuổi nhau, reo cười đi học đông vui như đi hội.

Hai bà cháu đến hơi muộn. Cổng trường, sân trường đã có hàng trăm học sinh tụ tập. Nhiều thầy cô giáo ăn mặc rất đẹp. Tiếng trống trường vang dội, kéo dài. Hối hộp quá, em cứ nín chặt lấy tay bà không dám buông ra. Bà dẫn em đến cửa lớp 1B, cô giáo Lý đón và đưa em vào lớp.

Cô giáo xếp chỗ ngồi, xếp tổ, tập xếp hàng, xếp đội hình. Cô nhắc đi nhắc lại: “Các em phải ngoan, phải lễ phép, phải chăm học, đi học đúng giờ...”.

Xếp hàng ra về, từ xa em đã nhìn thấy bà và mẹ. Em mừng quá, ôm chầm lấy mẹ và bà. Em khoe với bà và mẹ: “Cô giáo Lý dạy lớp 1B. Con thuộc tổ 2, bạn Hồng làm tổ trưởng. Cô giáo nhắc phải cắt móng tay, móng chân, rửa xà phòng cho sạch. Mai đi học, cô sẽ kiểm tra...”. Một số bạn nhìn em, nheo mắt, nhướn miệng cười.

Lê Thị Chúc, 28

Tiểu học Tiểu học Minh Thuyết - Thanh Hoá

Kể lại một vài câu chuyện mà em được nghe kể và nhớ mãi

Bài làm

Trạng Éch

Thuở nhỏ, cậu bé tên là Ích. Mồ côi bố, ở với mẹ, nhà rất nghèo. Mẹ mò cua, bắt ốc, xúc tép. Ích thường thường vác cần câu đi câu cá, câuếch. Có hôm cậu đứng lảng hàng giò lảng nghe cụ đó dạy học. Ích mơ có một ngày nào đó cũng được đi học.

Một hôm, trời nắng như đổ lửa. Ích câu được một con ếch rất to, bằng hai nắm tay người lớn. Con ếch màu vàng mơ, có cặp mắt long lanh như hai viên ngọc bích. Toan bỏ con ếch vào giỏ, thì Ích nghe con ếch nói tiếng người: “Cậu ơi! Cậu làm phúc tha cho, để tôi được về sống với gia đình...”. Ích ngạc nhiên và cảm động quá! Cậu thả con ếch xuống đầm lầy một cách vô tư.

Mấy ngày sau, vào một đêm trăng, có một ông lão râu tóc bạc phơ, phúc hậu đến gặp Ích. Cụ tặng Ích một quyển sách, một chiếc bút lông và một viên ngọc. Cụ nói: “Một chút quà mọn tạ ơn cậu đã cứu sống con gái của tôi. Sách và bút để cậu học, viên ngọc nên nuốt vào bụng...” Ích chưa kịp nói gì thì cụ già đã biến mất.

Ích đã làm theo lời cụ già dặn. Anh cảm thấy khoẻ ra, lòng dạ khoan khoái, tâm trí sáng láng vô cùng. Nhiều đêm, Ích ngồi dưới trăng học thâu canh. Ích học một biết mười. Thấy đồ nào cũng khen anh thông minh, học giỏi. Hơn mười năm sau, cậu học trò nghèo đã nổi tiếng khắp vùng.

Mẹ già đã tiễn con trai lên kinh kỳ ứng thí. Ích đã đậu Trạng nguyên, được nhà Vua và Triều đình cho làm quan to. Thời bấy giờ, ai cũng khen Ích là một người con hiếu thảo, một ông quan thanh liêm. Trước lúc về cõi Phật, mẹ Ích mới cho mọi người biết: "Ích là con tôi, còn Trạng Ích là con cháu của Tiên Ông đó!"

Câu chuyện trên đây, tôi đã nghe bà nội kể cho tôi nghe ngày tôi học lớp 1.

Trần Thị Yến Thu, 2A

Trường Tiểu học Kim Sơn - Ninh Bình

Kể lại một vài hoạt động vui, đáng nhớ của cô giáo và các bạn lớp 2 của em trong những ngày cuối năm học

Bài làm

Chỉ còn nửa tháng nữa là nghỉ học. Thi cuối năm học đã hoàn tất. Cô giáo mới cho biết một vài con số: lên lớp 100%, 14 em đạt loại học sinh giỏi, 28 học sinh tiên tiến,...

Bạn nào cũng vui mừng, tự hỏi mình và phỏng đoán trong số 14 học sinh giỏi là những ai? Giờ ra chơi buổi học nào, sân trường cũng đông vui, nhộn nhịp như hội. Nhiều thầy, cô giáo cũng tham gia đánh cầu lông với học sinh.

Lớp 2A chúng em đã vây lấy cô Hải, đứng vòng quanh gốc bàng, nghe cô kể chuyện cô và cô Mai, cô Thanh đi thi giáo viên giỏi toàn huyện về. Các anh chị khối lớp 5 đã tổ chức quét vôi cho gốc cây bàng, gốc cây phượng trên sân trường, hoặc trồng cây lưu niệm trong vườn hoa trước khi từ biệt ngôi trường Tiểu học thân yêu của tuổi thơ để lên học Trung học cơ sở.

Chúng em trao đổi với nhau về kế hoạch nghỉ hè, học hè, đọc sách, đi chơi,... của mỗi đứa. Bạn Liên tặng em con gấu bông rất đẹp. Bạn Nhanh tặng em hộp bút màu. Bạn Xuân tặng em con gà trống bằng nhựa có cái mào đỏ chói, để nó gây cho vui.

Những ngày học cuối năm sao mà vui thế! Đứa nào cũng cảm thấy lớn lên, sắp trở thành cô hoặc cậu học sinh lớp 3 trường Tiểu học Kim Đồng, chẳng còn bé bỏng nữa. Kỷ niệm đẹp về cô giáo Hải, về lớp 2A, về các bạn học cứ xôn xao mãi tâm hồn em.

Nguyễn Thuý Hằng, 2A
Trường Tiểu học Kim Đồng - Thái Bình